

НОРА РОБЪРТС

ВСИЧКО КОЕТО БЛЕСТИ

Част 3 от „Сестрите О’Хърли“

Превод от английски: Здравка Славянова, Теодора Давидова, 1996

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Не знам какво ще правим с това момиче.

— Виж, Моли... — без да отделя очи от огледалото, Франк О'Хърли продължи да нанася грима по лицето си, за да не лыщи, когато излезе на сцената. — Прекалено много се тревожиш.

— Така ли? — Моли изтегли нагоре ципа на роклята си, но остана пред прага на гримьорната, за да държи под око тесния коридор зад кулисите. — Имаме четири деца, Франк и всяко от тях ми е скъпо. От Шантел обаче очаквам все неприятности.

— Доста си строга с нея...

— Защото ти пък изобщо не си!

Той прихна да се смее, извърна се ненадейно и я грабна в прегръдките си. Бяха женени повече от двайсет години, ала чувствата му към нея ни най-малко не бяха охладнели. За него тя все още бе умна и хубава както някога, макар да имаше вече двайсетгодишен син и три дъщери в крехката възраст на пубертета.

— Моли, любима, Шантел е просто едно красиво младо момиче.

— И тя чудесно го знае! — Моли надникна над рамото на мъжа си към вратата на служебния вход, нетърпелива да види как се отваря. Къде ли се губеше това дете? До излизането им на сцената оставаше четвърт час, а Шантел я нямаше никаква.

Когато даде живот на трите си дъщери, появили се на бял свят с разлика от няколко минути. Моли изобщо не подозираше, че първата ще ѝ създава повече тревоги от другите две, взети заедно.

— Тая външност ще ѝ навлече куп беди — промърмори тя. — Има да привлича мъжките погледи...

— Не я мисли, лесно се справя с мъжете.

— Това също ме тревожи. Твърде лесно дори се справя с тях — как би могла да очаква от един толкова прям и добродушен човек като Франк да вникне в сложната женска природа! И затова реши да изтъкне последния си неопровержим аргумент: — Та тя е едва на шестнайсет, Франк.

— А ти спомняш ли си на колко беше, когато ние...

— Не беше същото! — възпротиви се Моли, но не успя да се сдържи и отвърна на усмивката му. — Я си представи, че не й провърви с такъв мъж като теб!

— О, приятно ми е да го чуя, но какво по-точно имаш предвид? — прихна отново Франк, без да я изпуска от прегръдките си.

Моли сложи ръце на раменете му и се взря в лицето му — все така слабо, ала вече прорязано от бръчки, с искрящи очи, които я бяха пленили преди толкова години. Макар да не бе изпълнил обещанието си да й подари луната, никога не бе имала повод да съжали за избора си.

В този момент чува да се отваря вратата на служебния вход.

— Не бързай да й се караш, скъпа — хвана я за ръката Франк. — Ще стане още по-войнствена, а сега важното е, че все пак се появи.

Шантел влетя в гримьорната, облечена в яркочервен пуловер и тесни черни панталони, които разкриваха прекрасната й съзряваща фигура. Хладният есенен въздух бе зачервил страните й, подчертаващи изящните й скули. Очите й бяха дълбоки и тъмносини, с дръзко самоуверено изражение.

— Шантел!

Надарена с естествено чувство за драматизъм, Шантел се закова пред прага на гримьорната, която делеше със сестрите си.

— Мамо! — на устните й се появи лека усмивка, която просто разцъфна на лицето й, щом съзря баща си да й намига зад гърба на Моли. Знаеше си, че на татко винаги може да се разчита. — Вярно, че позакъснях, но след минутка ще бъда готова. Прекарах чудесно! — приятното преживяване още повече я разхубавяваше. — Майкъл ми позволи да покарам колата му.

— Онази страхотна малка спортна... — поде Франк, ала не довърши и само се покашля под строгия поглед на съпругата си.

— Шантел, надявам се, не си забравила, че взе шофьорска книжка едва преди няколко седмици? — Моли ужасно мразеше да мъмри децата си. Тя самата не бе забравила какво е да си на шестнайсет, но майчинският дълг й налагаше да бъде по-строга, отколкото й се искаше. — Ние с баща ти смятаме, че можеш да шофираш само в присъствието на някой от двама ни. Освен това —

побърза да добави, преди дъщеря ѝ да успее да възрази — едно възпитано момиче не сяда току-тъй зад волана на чужда кола.

— Карахме само по странични улички... — Шантел целуна майка си по двете бузи. — Не се тревожи, мамо. Ако сега не се забравявам, кога — като остарее ли?

Моли не се поддаде на уловката и продължи все тъй строго:

— Шантел, още си малка да се возиш в колите на момчетата!

— Майкъл не е момче. Той е на двацет и една.

— Още по-лошо!

— Голям досадник е — спокойно заяви Трейс, който тъкмо минаваше покрай отворената врата на гримьорната. Вдигна едната си вежда в отговор на гневния поглед на сестра си и добави: — Ако науча, че се е опитал да те докосне дори, очите ще му издера.

— Не е твоя работа да се бъркаш! — сопна се Шантел. Едно беше да я мърми майка ѝ, но съвсем друго и брат ѝ да вземе да я поучава. — Аз съм на шестнайсет, а не на шест и ако искаш да знаеш, омръзна ми да слушам наставления!

— Толкова по-зле за теб! — Трейс я хвана здраво за брадичката и не я пусна лесно да се измъкне. Той бе по мъжки привлекателен, макар приликата с Шантел да бе очевидна, Франк усети да го изпълва бащинска гордост, от която без малко да се пръсне. Тия двамата бяха непокорните бунтари в семейството — метнали се бяха повече на майка си, отколкото на него. Обичаше ги от цялото си сърце.

— Хайде, хайде — пристъпи той напред като същински миротворец. — По-късно ще се разправяме. Сега е време Шантел да се преоблече. Десет минути, принцесо — прошепна той към момичето. — И не се мотай... Хайде, Моли, публиката ни чака!

Моли мълчаливо изгледа дъщеря си, за да я увери, че разговорът изобщо не е приключил, сетне внезапно омекна и я погали по бузата.

— Тревожим се за теб, опитай се да ни разбереш.

— И тъй да е — вирна брадичка Шантел, — не е необходимо. Мога и сама да се грижа за себе си.

— Боя се, че е точно така — въздъхна Моли и тръгна със съпруга си към малката сцена, където щяха да изнасят представленията си до края на седмицата.

Все още в плен на възмущението си, Шантел сложи ръка върху топката на вратата зад гърба си и се обърна към брат си:

— Аз решавам кой ще ме докосва и кой не, Трейс. Запомни това!

— Гледай твоят приятел със скъпата кола да се държи прилично. Освен ако не искаш да го видиш с две счупени ръце.

— О, я върви по дяволите!

— Може — нехайно отвърна Трейс и подръпна косите й. — Тъкмо ще ти проправя път в същата посока, сестричке.

Напирацията смях накара Шантел рязко да отвори вратата, след което я хлопна под носа на брат си.

Мади, която тъкмо закопчаваше роклята на Аби, я стрелна през рамо.

— Все пак реши да се появиш, а?

— Не започвай сега и ти — срязва я Шантел и грабна от дъската за гладене, разперена наред стаята, роклята си, която бе като тези на сестрите й.

— О, за нищо на света! Макар че разговорът в коридора ми се стори доста интересен.

— Няма ли най-сетне да спрат да ми опяват! — Шантел пусна роклята на земята и съблече пуловера, който разкри бледа нежна кожа и заоблени женствени форми.

— Въпросът има и друга страна — подхвърли Мади. — Толкова са се вторачили в теб, че нас с Аби почти не ни забелязват.

— Следователно сте ми длъжници — заключи Шантел. С бързи движения се измъкна от панталоните и остана само по бельо.

— Мама много се безпокои — намеси се Аби. Вече приключила с грима и прическата си, тя заподрежда нещата за Шантел.

Подтикната от леко чувство за вина, Шантел тутакси седна пред огледалото.

— Изобщо нямаше за какво да се тревожи. Нищо лошо не ми се случи. Забавлявах се страхотно.

— Той наистина ли ти даде да покараш колата му? — Мади заинтригувана грабна четката и се зае с косата на сестра си.

— Да. Усещането е някак... как да ви кажа. Чувстваш се като някоя важна клечка — тя огледа тясната стаичка без прозорци, с мръсни стени и гол под. — Трябва да знаете, че нямам намерение цял живот да прекарам в подобни дупки.

— Все едно, че слушам татко! — засмя се Аби, като й поднесе бурканчето с фон дьо тен.

— Говоря ви съвсем сериозно! — Шантел започна да нанася грима по лицето си с бързи обиграни движения. — Някой ден ще имам гримьорна, три пъти по-голяма от тази. Цялата ще е в бяло, а на пода — с дебел килим, в който краката ти потъват до глезените.

— Аз бих предпочела нещо по-весело — мечтателно произнесе Аби. — И по-шареничко...

— Бяло — решително повтори Шантел. След което се изправи да облече роклята. — А на вратата ще има звезда. Ще имам и лимузина, и спортна кола, в сравнение с която тази на Майкъл ще прилича на детска играчка — очите ѝ потъмняха, когато взе да навлича дрехата, преправяна безброй пъти. — И къща с необятна градина и грамаден плувен басейн.

И понеже мечтите бяха част от наследството им, Аби поде приказката на сестра си, докато закопчаваше роклята ѝ отзад:

— А щом влезеш в някой ресторант, оберкелнерът тутакси ще те познае, ще те отведе до най-хубавата маса и ще ти поднесе бутилка шампанско, подарък от заведението.

— С фотографите ще бъдеш много мила — включи се и Мади, подавайки на Шантел обещанията. — И никога няма да отказваш автографи...

— Естествено — отвърна Шантел и си сложи обещанията с мисълта, че един ден ще бъдат с чисти диаманти. — И в къщата ми ще има два огромни апартамента за моите сестрички. Нощем ще си бъбрим и ще похапваме хайвер.

— Нека бъде пица — настоя Мади.

— Пица и хайвер — завърши Аби.

Шантел се засмя и прегърна сестрите си. Сега те бяха едно цяло, също както и в месеците, преди да се родят.

— Ще пътуваме, ще обиколим най-интересните места по света. Ще бъдем известни.

— Та ние вече сме известни! — Аби наклони глава, за да погледне другите две в огледалото. — Трите близначки О'Хърли.

Шантел също се взря в отражението.

— И няма да допуснем да ни забравят...

ПЪРВА ГЛАВА

Къщата беше голяма, прохладна и бяла. В ранните утринни часове през отворените Френски прозорци подухваше вятър, който довяваше чудни ухания от градината. В отсрещния край на моравата, зад няколко дървета, се бе сгушила беседка с плъзнали по решетката глицинии. Понякога, в зависимост от посоката на вятъра, Шантел усещаше наситения им аромат от спалнята си.

В източната страна на моравата имаше мраморен фонтан. Тя рядко го пускаше, когато беше сама. Наблизо беше осмоъгълният басейн с широка площадка околоръст, която в единия край завършваше с друга, по-ниска бяла къща. Малко по-встрани няколко скупчени дървета скриваха и тенис корта. Вече седмици наред младата жена не бе имала нито време, нито желание да хване ракетата.

Имението бе оградено с каменна стена, висока колкото два пъти човешки бой, която създаваше у Шантел, от една страна, чувство за сигурност, а от друга — усещането, че е затворена в клетка. Ала когато беше в къщата с високите тавани и хладните бели стени, тя често забравяше за оградата, за охранителната система и портата, която се задвижваше само с електронно устройство; все пак това бе цената на жадуваната слава.

Помещенията за прислугата бяха на първия етаж в западното крило. Оттам не се чуваше и звук. Още не се беше развиделило и Шантел бе съвсем сама. На моменти това чувство ѝ бе особено приятно.

Напъха косите си под шапката, но не си направи труда да се погледне в огромното огледало. Предпочела бе дългата риза и ниските обувки заради удобството, а не за красота. По лицето, разбило толкова мъжки сърца и разпалило завист у немалко жени, нямаше и следа от грим. За да не изгори на слънцето, Шантел сложи огромни тъмни очила и пусна ниско голямата периферия на шапката. Преметна през рамо чантата, която според нея съдържаше всичко, което щеше да ѝ

трябва през този ден и в същия миг чу жуженето на вътрешната уредба.

Погледна часовника си. Шест без петнайсет. Натисна бутона.

— Точно навреме.

— Добро утро, госпожице О'Хърли.

— Добро утро, Робърт. Веднага слизам.

Тя перна ключа за отваряне на портата и се спусна по широкото стълбище. Махагоновият парапет галеше като коприна под пробягващите ѝ пръсти. От тавана се спускаше огромен кристален полилей с укротени от бледата светлина искрящи призмички. Мраморният под блестеше като стъкло. Тази къща бе подходящ декор за звездата, в която се бе превърнала с упорит труд. Шантел обаче добре съзнаваше, че постигнатото не ѝ гарантираше успех и в бъдеще. Мечтите ѝ сякаш нямаха край — те просто се преливаха една в друга, а пътят към съвършенството отнемаше много време и усилия. И все пак, през целия си живот бе работила неуморно и смяташе, че сега има пълното право да бере плодовете на своя успех.

Тъкмо пристъпи към вратата, когато чу телефонът да звъни.

По дяволите, да не са направили промяна в програмата? Никой от прислугата още не се бе появил, затова тя прекоси коридора към библиотеката и оттам вдигна слушалката.

— Моля? — Механично взе в ръка писалка и се приготви да запише съобщението.

— Бих искал веднага да се срещнем... — доловила познатия шепот, Шантел усети как дланите ѝ се изпотяват. Писалката падна безшумно върху отворения бележник. — Защо сте сменили телефонния си номер? Дано не съм ви уплашил. Нали не ви е страх от мен, Шантел? Няма да ви сторя зло. Искам само да ви докосна. Нищо повече. Облякохте ли се вече?

Тя тресна слушалката с отчаян вик. Учестеното ѝ дишане отекна в огромната пуста къща. Всичко започваше отначало...

Минути по-късно шофьорът ѝ забеляза отсъствието на ведрата подкупваща усмивка, с която обикновено го поздравяваше, преди да се настани на задната седалка в лимузината. Щом вратата се затвори, младата жена се облегна назад, затвори очи и се помъчи да се успокои. След няколко часа ѝ предстоеше да застане пред камерата и да даде най-доброто от себе си. Това бе нейната работа. Нейният живот.

Недопустимо бе нещо да ѝ попречи да следва пътя си — нито дори страхът от тайнствен шепот в телефонната слушалка или анонимно писмо.

Когато колата премина железните порти на студията, Шантел вече се бе овладяла напълно. Тук би трябвало да се чувства в безопасност, нали? И можеше да се потопи в любимата си работа. В десетките високи куполовидни постройки се сътворяваше една магия и тя самата бе част от нея. Дори грозотата не бе реална. Убийства, насилие, разгорещени страсти — всичко това можеше да бъде инсценирано. Истинска страна на приказките, както казваше сестра ѝ Мади. И все пак, усмихна се Шантел на себе си, всички трябва да се скъсаме от работа, за да оживеят приказките.

В шест и половина тя се остави в ръцете на гримьорите, а до седем и прическата ѝ бе готова. Това бе първата седмица от снимачния период и всичко изглеждаше ново и интересно. Шантел преговаряше репликите си, докато фризьорката Марго довършваше сребристо русата грива, както изискваше ролята.

— Невероятно гъста коса — промърмори Марго. — Познавам жени, които биха дали всичко, за да се сдобият с нещо подобно. Ами цветът! — Тя се наведе, за да провери в огледалото резултата от работата си. — Дори на мен не ми се вярва, че е естествен.

— Баба ми по бащина линия... — Шантел се извърна, за да прецени левия си профил. — Днес трябва да изглеждам двайсетгодишна, Марго. Смяташ ли, че ще успея?

— Това да ти е грижата — засмя се фризьорката. — Яд ме е само, че дъждът ще унищожи тая красота.

— Благодаря ти, Марго! — Шантел се изправи. До нея тутакси застана помощникът ѝ. Беше го наела, защото бе млад, неуморен и лишен от амбицията да става актьор. — Ще заплющи ли камшикът, Лари?

Лари Уошингтън пламна и се смути — неговото обичайно състояние през първите пет минути в компанията на Шантел. Той бе нисък, но добре сложен; наскоро беше завършил колеж и притежаваше невероятната дарба да попива всяка незначителна подробност. В момента най-голямото му желание бе да притежава мерцедес.

— Знаете, че никога не бих постъпил с вас по този начин, госпожице О'Хърли!

— Все някой трябва да го стори, Лари — потупа го по рамото тя, при което сърцето на младежа без малко да изхвъркне. — Ще ти бъда много признателна, ако откриеш асистент-режисьора и го уведомиш, че съм в гримьорната си.

В този момент се появи нейният партньор, изпълнителят на главната мъжка роля, захапал цигара с вида на човек, когото го цепи главата след тежка нощ.

— Да ви донеса ли кафе, госпожице О'Хърли? — попита Аари и отстъпи крачка назад. Всеки знаеше, че е най-добре да стои по-далече от Шон Картър, когато бе в подобно настроение.

— Да, с удоволствие! — тя кимна на неколцина от снимачния екип, които вече подготвяха декора за първата сцена — железопътна гара с релсов път, пътнически вагони и депо. Тъкмо тук предстоеше героинята й да каже сбогом на своя любим. Шантел можеше само да се надява, че докато започнат снимките, Шон щеше да се е преборил с махмурлука си.

Лари я следваше неотлъчно, като ловко се провираше покрай прожекторите и прескачаше опънатите кабели.

— Искях да ви напомня за интервюто днес следобед. Репортерът от „Стар Гейз“ ще бъде тук в дванайсет и половина. Дийн от рекламата също ще дойде, в случай, че ви е необходим.

— О, едва ли ще се наложи. С един репортер мога и сама да се справя. Погрижи се да донесат плодове, сандвичи, кафе. Не, нека бъде чай с лед. Интервюто ще бъде в моята гримьорна.

— Както желаете, госпожице О'Хърли — младежът записваше усърдно в бележника си. — Нещо друго?

Тя спря пред вратата.

— От колко време работиш за мен, Лари?

— Малко повече от три месеца, госпожице О'Хърли.

— Струва ми се, че вече можеш да ме наричаш Шантел — усмихна му се тя и се вмъкна в гримьорната.

Помещението бе мебелирано неотдавна по неин вкус. Все още със сценария в ръка, Шантел прекоси приемната и влезе в малката гардеробна. Добре знаеше, че не разполага с много време. Набързо се преоблече в джинси и пуловер — костюма за първата сцена.

Предстоеше й да играе двайсетгодишно момиче, студентка в художествената академия, която претърпява първото си любовно

разочарование. Тя отново разлисти сценария. Материалът беше добър, дори много добър. Ролята, която ѝ бяха поверили, ѝ даваше възможност да изобрази на екрана широка гама от чувства, да разгърне таланта си в пълнота. Беше истинско предизвикателство, което просто трябваше да приеме и обърне в своя полза. Зарече се, че няма да допусне да се провали.

Още първия път, когато прочете сценария на „Непознати“, хареса за себе си ролята на младата художничка Хейли, измамена от един мъж, преследвана от друг, и която в крайна сметка постига успех, ала загубва любовта. Шантел я разбираше. Разбираше какво значи да те измамат. Известна ѝ бе и цената, която трябва да платиш, за да преуспееш.

Макар да знаеше текста си наизуст, все още държеше сценария, когато се настаняваше в приемната. Ако имаше късмет, щеше да смогне да изпие набързо едно кафе преди началото на репетицията. Започнеше ли работа по някой филм, тя поддържаше силите си с кафе, открадваше четвърт час за лек обяд, след което отново минаваше на кафе. Самата роля подхранваше организма ѝ. Рядко ѝ оставаше време да пазарува, да поплува в басейна или да се отбие във фитнес клуба за масаж. Тези награди се полагаха само за добре свършена работа.

Канеше се да седне на канапето, но букет червени рози, подредени във ваза, привлече погледа ѝ. Някои от шефовете на студията трябва да го е изпратил, каза си Шантел, като посегна да прочете прикрепената картичка. Но когато я разгърна, сценарият се изхлузи от ръката ѝ.

Непрестанно те наблюдавам. Непрестанно.

Почукването на вратата я стресна и тя се спъна в масичката. Силното ухание на розите замая главата ѝ. Притисна ръка към гърдите си и се втренчи в затворената врата. За пръв път изпитваше толкова силна уплаха.

— Госпожице О'Хърли... Шантел, аз съм, Аари. Донесох кафето. Тя изхлипа беззвучно и се спусна към вратата.

— Лари...

— Черно, без захар, както го обичаш... Какво се е случило?

— Аз просто... — думите застинаха на устните ѝ. Овладей се, заповяда си тя безмълвно. Не се ли овладееш, всичко губиш. — Знаеш ли нещо за тези цветя, Аари? — Посочи ги, но не посмя да ги погледне.

— А, розите. Една от прислужничките ги открила, когато подреждаше масите за закуска. На картичката видях твоето име и затова ги донесох тук. Зная колко много обичаш рози.

— Махни ги.

— Да, но...

— Моля те! — и с тези думи напусна гримьорната. Имаше нужда да е сред хора, колкото може повече хора.

— Погрижи се да ги няма тук, когато се върна.

— Разбира се! — младежът я изгледа изумен. — Веднага.

Четири аспирина и три кафета бяха успели да съживят Шон Картър. Чакаше ги работа и нищо не биваше да им попречи — нито тежък махмурлук, нито някакви неясни заплахи, отпечатани на картичка. Шантел дълго и упорито се бе трудила, докато си създаде репутация на бляскава актриса със свои собствен стил. Не по-малко усилия бе положила да не ѝ излезе име на своенравна и разглезена старлетка. Неизменно се явяваше точно навреме и знаеше отлично репликите си. Дори заснемането на дадена сцена да отнемеше десет часа, не се оплакваше. Припомняше си тези свои неписани правила, докато приближаваше към Шон и режисьорката.

— Не мога да си обясня как тъй винаги изглеждаш като фотомодел от корицата на някое списание — подкачи я небрежно Шон, ала тя забеляза колко дебел слой грим прикриваше сенките под очите му. Загорялото му лице бе гладко избръснато. Смолисточерната му коса бе оформена в небрежна прическа и падаше над челото. Мъжът пред нея изглеждаше млад и красив — мечтаният любим за едно наивно момиче.

— Ако съдя по вида ти, тоя фокус не е тайна и за теб — отвърна Шантел и го погали по бузата.

Посъвзел се горе-долу от аспирина, Шон внезапно я прегърна и изви тялото ѝ като в драматична стъпка на танго.

— Едно ще те попитам, Ротшилд — подхвърли той към режисьорката, а устните му бяха на сантиметри от устните на Шантел. — Нима е възможно един истински мъж да изостави подобна жена?

— Все още не е установено със сигурност дали ти... или точно Брад — поправи се Мери Ротшилд — е истински мъж.

— Пък и ти си негодник — напомни му Шантел.

— Пет години, откакто не съм играл истински негодник — рече Шон, като помогна на партньорката си да се изправи. — А досега не намерих време да благодаря на сценариста.

— Днес ще имаш тази възможност — увери го Ротшилд. — Ей го там.

Шантел също погледна към високия мъж, който пушеше цигара от цигара, застанал малко встрани от снимачната площадка. Беше го виждала няколко пъти — на срещи и по време на предварителната подготовка. Доколкото си спомняше, не бе говорил за друго, освен за сценария и героите си. Тя му се усмихна приятелски, преди да се обърне към Мери Ротшилд.

Режисьорката заобяснява сцената и Шантел се помъчи да пропъди от съзнанието си всичко, което не се отнасяше до ролята ѝ. Остана само нараненото сърце и слабата надежда, с която героинята ѝ се прощава с любимия. Двамата машинално започнаха да произнасят репликите, като внимателно следваха подробните указания на режисьорката.

— Струва ми се, трябва да докосна лицето ти ето така... — Шантел сложи длан на бузата му и го погледна умолително.

— После аз те улавям за китката... — Шон приближи ръката ѝ към устните си.

„Ще те чакам, знаеш, че“... — Тя не довърши репликата, сепната от досадно тракване по невнимание на един от осветителите. Въздъхна и допря буза до неговата. — Вдигам бавно ръце...

— Я дай да опитаме така! — Шон я хвана за раменете, задържа я за миг и я целуна лекичко в ъгълчетата на устните.

— „О, Брад, моля те, остани“... И те целувам, додето зъбите ти изтракат.

— Нямам търпение! — ухили се Шон.

— Дайте да повторим сцената! — Ротшилд вдигна ръка. Жените режисьори все още бяха изключение и тя просто не можеше да си позволи и най-дребния пропуск. — Когато стигнете до целувката, искам от вас да хвърчат искри. Дай воля на сълзите, Шантел. Помни, дълбоко в сърцето си знаеш, че той няма да се върне.

— Защото съм истински негодник — любезно добави Шон.

— По местата!

Статистите се втурнаха към маркировките. Скупчилите се работници от снимачния екип решиха да отложат уговорката за игра на покер.

— Тишина! — викна Ротшилд и застана така, че от най-удобна позиция да проследи появата на Шантел. — Почвайте!

Шантел изтича на перона, трескаво се огледа, а край нея тълпи от хора крачеха забързано ту в една, ту в друга посока. По лицето ѝ можеше да се прочете всичко: отчаянието, последната капчица надежда, мечтата за щастие, която не искаше да умре. Екипът за специални ефекти подготвяше разразяването на бурята. Проблесна светкавица, последва гръм и ето че тя зърна Брад. Извика името му, разбута тълпата и се озова близо до него.

Репетираха сцената три пъти и едва тогава режисьорката даде знак да снимат. Пооправиха грима и прическата на Шантел. Когато чу щракването на клапата, беше напълно готова.

Цяла сутрин доизглаждаха началото на сцената, търсенето в тълпата, нетърпението, срещата с Брад. Дубъл след дубъл Шантел повтаряше едни и същи движения, едни и същи думи, понякога току пред обектива на камерата.

На шестия дубъл Ротшилд даде знак да пуснат дъжда. Ситните капчици накараха Шантел да премигне, очите ѝ се напълниха със сълзи и с треперещ глас тя го помоли да остане. Мокри, треперещи, до обяд те продължиха снимките на сцената, която в окончателния вариант щеше да трае не повече от пет минути.

В гримьорната си Шантел съблече мокрите дрехи и ги предаде на момичето от гардероба. Предстоеше отново да изсушат косата ѝ, после пак да я намокрят и така поне още няколко пъти до края на работния ден.

Розите бяха изнесени от стаята, ала на нея ѝ се струваше, че все още усеща аромата им. Лари се появи да ѝ съобщи, че репортерът е пристигнал и тя помоли след пет минути да го доведе.

Бе отлагала това твърде дълго, каза си, като вдигна телефона. Очевидно заплахите нямаше да престанат, а Шантел вече не можеше да се прави, че не обръща внимание.

— Агенция „Бърнс“.

— Трябва да говоря с Мат.

— Извинете, но господин Бърнс е на съвещание. Ако желаете...

— Обажда се Шантел О'Хърли. Трябва да говоря с Мат, и то веднага!

— Разбира се, госпожице О'Хърли! — бързо-бързо смени тона секретарката. Шантел се усмихна и потърси пакета цигари, до който прибягваше само в изключителни случаи.

— Шантел, какво се е случило? — прозвуча гласът на Мат.

— Трябва да те видя. Довечера.

— Но, скъпа, тази вечер ще ми бъде трудно... Да се уговорим за утре, а?

— Не, довечера! — усети как отново я обзема паника. Запали цигарата и всмукна дълбоко. — Много е важно, Мат. Имам нужда от помощ — и бавно издуха дима. — Само ти можеш да ми помогнеш.

Той за първи път я чуваше да говори така уплашено, затова се отказа от въпросите.

— Дадено тогава. В колко да дойда? Към осем?

— Да, чудесно. Много съм ти признателна.

— Можеш ли все пак да ми кажеш за какво става въпрос?

— Не. Не мога по телефона, а и сега не е удобно... — постепенно се посъвзе. Самата мисъл, че бе направила първата стъпка, я ободри.

— Както кажеш. Довечера ще се видим у вас.

— Благодаря ти! — затвори телефона и на вратата се почука. Шантел внимателно изгаси цигарата, отметна все още влажната си коса и посрещна репортера с любезна усмивка.

— Защо, по дяволите, не си ми казала досега?

Мат Бърнс крачеше напред-назад из просторната дневна в къщата на Шантел с непознато чувство на безпомощност. За дванайсет години се беше издигнал от куриер до асистент, а после и до уважаван театрален агент. И успехът му се дължеше до голяма степен на уменията да се справя с всякакви ситуации. Сега обаче сякаш държеше истинско гнездо на оси и се чудеше накъде да го метне.

— По дяволите, Шантел, колко време продължава това?

— Първото обаждане беше преди месец и половина. — Шантел седеше на ниско бледорозово канапе с чаша минерална вода в ръка. Също като Мат и тя ненавиждаше чувството на безпомощност. А още по-противно ѝ беше, че сега бе принудена да моли за помощ. — Виж, Мат, първите няколко обаждания, първите няколко писъмца изглеждаха безобидни. Лицето ми се появява по много списания, на екрана — също, тъй че ми се струваше естествено да привличам вниманието на хората. Мислех си, че ако издържа и известно време не обръщам внимание, човекът ще престане.

— Е, сбъркала си.

— О, не! — тя се втрени в чашата си, припомняйки си написаното в последната картичка. „Непрестанно те наблюдавам. Непрестанно.“ — Стана дори още по-лошо. — Шантел сви рамене, сякаш да внуши на себе си, а и на своя гост, че не е толкова страшно, колкото изглежда. — Смених номера на телефона и за известно време мислех, че съм успяла да се отърва от него.

— Трябвало е да ми кажеш.

— Ти си мой агент, а не родител, Мат.

— Аз съм твой приятел — напомни ѝ той.

— Зная — Шантел протегна ръка. Истинското приятелство бе голяма рядкост в нейния професионален кръг. — Затова се обадох най-напред на теб. Добре знаеш, че не съм истеричка.

Мат се засмя, пусна ръката ѝ и отиде да си налее още едно питие.

— Имаш право, Шантел, всичко друго, но не и истеричка.

— След случката с розите вече бях сигурна, че трябва да предприема нещо, ала не ми беше ясно какво.

— Много е просто, обади се в полицията.

— Изключено. Не по-зле от мен знаеш какво ще последва. Обаждаме се в полицията, журналистите надушват и вестниците гръмват: Шантел О'Хърли преследвана от почитател психопат. Тайнствени разговори по телефона. Отчаяни любовни писма.

— Бихме могли да го обърнем на шега, дори да се възползваме от ситуацията в известен смисъл, но много скоро и други неуравновесени типове ще започнат да ме засипват с подобни писъмца. Или пък ще ме причакват пред дома ми. А аз едва ли бих могла да се справя с повече от един.

— Ами ако прибегне до насилие?

— Сигурно се досещаш, че и аз съм се запитала същото — тя измъкна цигара от пакета на госта си и изчака да ѝ поднесе огънче.

— Нужна ти е закрила.

— Може би. Почти съм готова и сама да го призная, но в момента снимам филм. Докараме ли ченгетата на снимачната площадка, все едно да развържем езиците на хората.

— Откога се плашиш от клюки?

— Досега не ми се е случвало — усмихна се Шантел. — Освен ако не става въпрос за нещо много лично. Легендите за... как да кажа... твърде бурните ми любовни приключения и за моя изпълнен с какви ли не удоволствия начин на живот са едно, а действителността — съвсем друго. Няма да забъркваме полицията, Мат, поне засега. Трябва да намерим друго решение.

Мат Бърнс взе цигарата ѝ и замислено смукна. Първата си роля в киното Шантел бе получила благодарение на него. Беше се грижил за кариерата ѝ още когато снимаше реклами за шампоани, но всъщност много рядко го бе молила за помощ, особено за нещо лично. През всичките тези години, откакто я познаваше, дори той, Мат, само на моменти бе успявал да надникне отвъд образа на жената, който двамата заедно бяха създали.

— Мисля, че имам нещо предвид — рече Бърнс накрая. — Готова ли си да ми се довериш?

— Нима не съм го правила винаги?

— Имай малко търпение. Сега ще завъртя един телефон.

Щом Мат излезе от стаята, тя се отпусна и затвори очи. Може би все пак преувеличаваше заплахата. Може би излишно се стряскаше от този почитател, попрекалил с проявите на своето обожание.

„Непрестанно те наблюдавам. Непрестанно.“

Не! Шантел не я свърташе повече на едно място, скочи и взе да кръстосва напред-назад из стаята. Приятно ѝ беше да я следят с поглед... на екрана, естествено. Нямахше нищо против обективите на десетки фотоапарати да се насочват към нея в най-неочаквани моменти — на излизане от някое заведение, на светско събиране или на премиера. Да, но това сега си беше страшничко, призна пред себе си тя. Все едно някой се е притаил под прозореца отвън и я дебне. Мисълта я накара нервно да се озърне. Разбира се, че там нямаше никой. Нали портата се отваряше само с електронното устройство и

къщата имаше охранителна система. И все пак не можеше по двайсет и четири часа в денонощието да стои заключена у дома си.

Спря пред старинното огледало над камината. Добре познаваше това лице, наричано от критиците „ослепително, несравнимо, дори безподобно красиво“. Просто щастлива случайност, казваше си Шантел понякога, да се съчетае подобен тен с бистро сини очи и изящни скули. Тя самата не бе направила нищо, за да заслужи това лице, неговия класически овал, сочните устни или пухкавата руса коса. Получила бе тези подаръци още с раждането си, ала за останалото се бе трудила дълго и упорито, както малко красиви жени.

На сцената бе излязла наскоро, след като проходи, пътуваше заедно с цялото си семейство от град на град, от един провинциален театър на друг. Натрупала бе немалък опит още преди да се озове в Холивуд, а това стана, когато навърши деветнайсет. И бе пристигнала не опиянена от мечти, а твърдо решена какво точно иска да постигне. През годините бе печелила едни роли, други бе губила, пред камерата беше обливала косата си с безброй шампоани, бе продала десетки литри парфюм, приемайки да се снима в какви ли не рекламни клипове. Когато я споходи първият голям успех, Шантел бе готова за него, направо се вкопчи в ролята на бездушната, омайваща мъжете стръвница, която ѝ отреди не повече от двайсетминутно присъствие на екрана. Макар и във второстепенна роля, успя да привлече всеобщото внимание, а в следващия филм вече тя бе звездата. И така ѝ потръгна.

Онзи първи главозамайващ успех ѝ бе осигурил мечтания ореол на звезда. И в същото време почти бе съсипал живота ѝ.

Въпреки всичко оцелях, напомни си тя, загледана в отражението си. Не бе допуснала случилото се преди толкова години да я унищожи. Сега също бе твърдо решена да не допусне зачестилите заплахи да я унищожат.

— Всеки момент ще бъде тук — обяви Мат.

— Моля? — бавно се извърна Шантел.

— Тръгва веднага, скъпа. Ще ти наля едно истинско питие.

— Не, благодаря. В шест и половина имам снимки. За кого казваш, че идвал веднага?

— Куин Доран. Той може да е решението, което търсим... Успях да го убедя, струва ми се.

Тя пхна ръце в джобовете на домашната си роба от бял сатен.

— Кой е този Куин Доран?

— Нещо като частен детектив.

— Нещо като?

— Има охранителна фирма... голяма ли е, малка ли, не знам със сигурност. По едно време изпълняваше някакви тайни задачи. Може и за правителството да е било, но не го твърдя със сигурност.

— Звучи интригуващо, ала на мен не ми е нужен шпионин, Мат. Някой мускулест тип би бил по-подходящ.

— И по ще бие на очи — напомни й той. — Можеш да си вземеш един-двама мъжаги за бодигардове, скъпа, но на теб ти е нужен някой с малко повече мозък... при това да е дискретен. Куин е точно такъв — Бърнс допи чашата си и се замисли дали да не си налее още едно питие. — Вече не върши сам черната работа. Разполага с достатъчно хора за това. Заема се само с най-заплетените истории. В случая държа да наемеш най-добрия.

— И това е тъкмо Куин! — подразни го Шантел и приседна на канапето. — Какво очакваме да постигне той?

— Честно казано, нямам представа. Затова му се обадох. Иначе е малко опак. Не е много... как да се изразя... изискан в обноските, но аз не бих се поколебал да му поверя живота си.

— В случая, моят живот.

Изречението на Мат рязко се измени.

— Ако наистина си толкова разстроена...

— Не, не! — махна с ръка тя, сякаш да разсее опасенията му. — Имам чувството, че този Куин Доран ще ме изслуша, ще ме изгледа недоверчиво и ще вземе да ме поучава как да разговарям със смахнатия по телефона. Отсега знам, че няма да ми хареса.

— Ти си просто изнервена — потупа я по коляното Мат и се насочи към барчето. — И с пълно право.

— Не, не е така — усмихна се Шантел, решена да пропъди мрачните си мисли. — Не ми прилича да изпускам нервите си. По-точно на образа, който ти ми помогна да си създам.

— В това отношение ти нямаше нужда от помощ. Имаш вроден талант, Шантел. Аз просто допринесох да го разгърнеш.

Тя отметна глава и му се усмихна пленително.

— Е, и как е?

— Знаеш ли, днес никой не би повярвал, че някога си имала проблеми.

Шантел се засмя, плъзна се по облегалката и се разположи на канапето.

— Толкова си добър към мен, Мат.

— Аз самият ти повтарям същото от години. Чуваш ли звънеца? Отивам да отворя.

Тя грабна чашата с вече топлата минерална вода и я допи на един дъх. Щом той казваше, че Куин Доран ще намери решение на проблема, трябваше да му се довери. И все пак ѝ беше крайно неудобно, че трябва да сподели личните си тревоги с някакъв непознат.

В този момент непознатият се появи.

Ако беше ѝ се наложило да търси изпълнител за ролята на шпионин, частен детектив или уличен побойник, без съмнение би избрала Куин Доран. Мъжът, изпълнил с тялото си арката към дневната, беше поне с десетина сантиметра по-висок от Мат, поне с десетина сантиметра по-широк в раменете и все пак достатъчно гъвкав, помисли си тя, за да действа и светкавично бързо, ако се наложи. Хареса го веднага, още преди да вдигне очи към лицето му. И тогава реши да не избързва в преценката.

Той не беше красив като филмов актьор, ала нахаканият му вид — сякаш пет пари не дава за нищо, би разтупкал всяко женско сърце. Тъмната му гъста коса се спускаше над ушите и над яката на джинсовата му риза. Кожата на лицето му бе загоряла и опъната на изпъкналите скули, а светлите му очи изглеждаха удивително хладни. Миглите му бяха прекалено дълги и гъсти за мъж, ала цялото му излъчване бе невероятно мъжествено. Пристъпваше с уверената походка на човек, който е свикнал на всякакви изненади. Когато се насочи към нея, ъгълчетата на устните му леко потрепнаха нагоре, но Шантел не откри нито любезност, нито одобрение в очите му. По-скоро се смрази от откровеното презрение, което прочете в погледа му.

— Това значи е леденият дворец — произнесе мъжът с неочаквано приятен глас. — И Снежната кралица.

ВТОРА ГЛАВА

Естествено, не я виждаше за пръв път. На екрана изглеждаше неземна, недосегаема. Това загадъчно, почти съвършено лице можеше да обсеби съзнанието на всеки мъж. И все пак бе само една фасада. Куин знаеше как фасадите се изграждат, променят и сменят, според обстоятелствата. Хвърли бегъл поглед на жената пред себе си и се запита какво ли все пак се крие под копринения сатен.

Мат го познаваше прекалено добре, тъй че не се смути от поведението му.

— Шантел, Куин Доран — запозна ги кратко той.

Коприна се хлъзна върху коприна, когато Шантел кръстоса крака и грациозно протегна ръка.

— Очарована съм — произнесе тя едва чуто, когато пръстите му стегнаха нейните в здрава хватка. Мъжът не стисна леко ръката ѝ, нито я поднесе към устните си по характерния за европейците обичай, макар че тя, кой знае защо, да го очакваше от него. Той просто задържа ръката ѝ в своята, докато зелените му очи приковаха нейните. Кожата ѝ бе гладка като коприната, в която бе облечена — уханна, хладно женствена. Неговата пък бе груба, непокорна и загоряла от слънцето. Двамата застинаха за миг — тя на канапето, той изправен над нея, без да пускат ръцете си. Шантел и преди бе влизала в двуборство с мъже и само веднъж бе загубила. Осъзна, че ръкавицата бе хвърлена и прие предизвикателството.

— Все още ли предпочиташ водка с лед? — попита Мат, като се обърна към барчето.

— Да — кимна леко Куин, с което даде знак, че се включва в играта. Отпусна пръсти и остави ръката ѝ да се изплъзне от неговата. — Според Мат имате проблем.

— Очевидно! — тя извади цигара от порцелановата поставка на масата и повдигна едната си вежда. Когато Куин извади запалка от джоба си и ѝ поднесе огънче, тя се усмихна и се наклони напред. —

Боя се, че не съм сигурна дали тъкмо вие ще успеете да го разрешите... господин Доран.

— Склонен съм да се съглася с вас... госпожице О'Хърли.

За част от секундата погледите им отново се кръстосаха и очите им си казаха нещо не особено приятно.

— И след като вече съм тук, защо да не ми разкажете за него — Куин пое чашата си от Мат и го стрелна с поглед да не се обажда. — Нека дадем думата на госпожица О'Хърли, след като проблемът е неин.

Професията на театрален агент бе научила Мат кога да преговаря и кога да си замълчи.

— Нямам нищо против — съгласи се той. — Ще похапна от тия сандвичи, докато си побъбрите — и с тези думи ги остави сами.

— Напоследък ми досаждат по телефона — някак небрежно подзе Шантел, ала нервните ѝ пръсти издаваха обзелото я напрежение. Куин бе свикнал да улавя и най-дребните подробности. Забеляза, че ръцете ѝ бяха малки и тесни, с дълги пръсти, които завършваха със заоблен маникюр, лакиран в блед телесен тон. А пръстите ѝ непрестанно се свиваха и отпускаха.

— Обаждания по телефона, значи? — уточни той.

— Също и писма — добави тя притеснено и коприната тихичко прошумоля. — Всичко започна преди около месец и половина.

— Става дума за неприлични предложения, тъй ли?

Шантел вирна брадичка, неспособна да устои на изкушението да го изгледа високомерно.

— Предполагам, зависи какво разбирате под думата „неприлични“. Нищо чудно двамата с вас да я разбираме по различен начин.

В очите му проблесна доволство, което му придаде особена привлекателност. Тя се запита колко ли жени, пристъпили в лъвската му бърлога, са били разкъсани.

— Съгласен съм с вас — кимна Куин. — Продължете, моля.

— В началото... Е, отначало обажданията ми изглеждаха безобидни, макар и доста досадни — тя навлажни устни и дръпна от цигарата. — Постепенно човекът стана по-дързък, по-настоятелен. И това ме изнерви.

— Трябваше да смените номера на телефона си.

— Направих го. За около седмица обажданията престанаха. А днес започнаха отново.

Той се облегна и опита водката. Също както и домакинята, питието бе първокласно.

— Гласът познат ли ви е?

— Не, винаги говори шепнешком.

— Можете отново да смените номера си — кубчетата лед в чашата изтропаха. — Или да поискате от полицията временно да го подслушват.

— Омръзна ми да сменям телефона си — Шантел нервно загаси цигарата си в пепелника. — Освен това не искам полицията да се намесва. Предпочитам дискретността. Според Мат вие сте най-подходящият човек.

Куин отново отпи от чашата си. Стаята бе обзаведена в различни отсенки на бялото, ала в обстановката нямаше нищо девическо. Изисканите ненатрапващи се цветове страшно отиваха на тази жена и имаха невероятно предразполагащ ефект. Беше сигурен, че тя го съзнава. Във всеки от филмите си бе пресъздавала образ на съблазнителка, която нарочно си играе с потребностите на мъжа, с неговите слабости и съкровени мечти. Той ни най-малко не ѝ съчувстваше, след като напълно хладнокръвно си бе изграждала този образ, целящ да разпалва мъжките страсти, а сега се оплакваше от няколко безобидни телефонни обаждания.

— Госпожице О'Хърли, Вие навярно си давате сметка, че мъже, които говорят по този начин по телефона, се ограничават само до приказките. Предлагам отново да смените номера си и поръчайте някой от прислугата да вдига слушалката известно време, додето на досадника му омръзне да упорства.

— Куин! — Мат допи чашата си на един дъх. Имаше навика в напрегнати моменти непрестанно да движи ръцете и краката си. Сега обаче се покашля и се опита да се овладее. — Това едва ли ще помогне.

— Може да си наеме бодигард, ако смята, че ще се почувства по-добре. А и охраната би могла да се подсили.

— Май ще ми трябва и телена ограда, и свирепи кучета — вметна Шантел и се изправи.

— Такава е цената, която ще платите — хладно отвърна Куин, — за това, което сте.

— И какво съм аз? — проблеснаха гневно очите ѝ, сякаш пробудени от някакъв унес. — О, разбирам! Перча се на екрана, не ходя облечена в дрипи, нито пък нося шапка с воал, който да прикрива лицето ми, следователно сама съм си го изпросила. Така ми се пада!

Студената ѝ красота бе завладяваща, ала гневният ѝ изблик бе като пожар сред ледено езеро. Куин реши да не обръща внимание на стягането под лъжичката и невъзмутимо сви рамене.

— Горещо-долу си е така — отбеляза кратко той.

— Благодаря за времето, което ми отделихте — отсече тя и му обвърна гръб. Ала не успя да се удържи и отново рязко се извърна. — Бих ви препоръчала да се пренесете в двайсетия век. Това, че една жена е привлекателна и не го прикрива, съвсем не означава, че заслужава да я обиждат... с думи, с дела, или пък да нараняват чувствата ѝ.

— Смятам, че никоя жена, красива или не, не заслужава да бъде обиждана — бе коментарът на Куин.

Небрежният му тон още по-яростно разпали пожара.

— Само защото съм актриса и сексуалността е част от занаята ми, не означава, че всеки, който поиска, може да си играе с мен. Ако приема ролята на убиец, не значи, че трябва да бъде изправена пред съда.

— Вие разпалвате най-примитивните страсти у мъжа, госпожице О'Хърли, при това цветно и широкоекранно, благодарение на последната дума на техниката. Ответната реакция е неизбежна.

— Следователно трябва да си понеса заслуженото — промълви Шантел. — Вие сте пълен идиот. Вие сте от онези мъже, на които мозъкът се намира под токата на колана и според които, ако някоя жена приеме покана за вечеря, то тя ще трябва да си плати по-късно в леглото. Е, аз имам достатъчно пари, за да не бъда принудена да приемам покани, господин Доран, а освен това мога и сама да се справям с проблемите си. Без съмнение вие пък ще можете сам да намерите пътя към вратата.

— Шантел — поде Мат, ала тя се извърна към него като настръхнала котка. — Ще си взема още няколко сандвича — промърмори той.

— Госпожице О'Хърли!

— Какво? — Шантел се обърна и се озова лице в лице със своя иконом. — Кажи, Марш, какво има?

Тонът ѝ накара Куин да присвие очи. Очевидно тя не желаше да се държи като господарка в този дом, а разговаряше с прислугата съвсем естествено. Макар че едва сдържаше нервите си, Шантел се усмихна на стареца.

— Тези цветя току-що пристигнаха, за вас са.

— Благодаря ти! — тя прекоси стаята и пое вазата с далии. — Повече няма да си ми необходим тази вечер, Марш.

— Благодаря ви.

Шантел мина зад Куин и остави вазата на масата пред прозореца.

— Защо не изпратиш приятеля си, Мат? Едва ли ще се наложи...

Беше взела картичката и се опитваше да проумее написаното. Пръстите ѝ трепнаха и смачкаха малкото картонче. Преди да го пусне на пода, Куин я сграбчи за ръката и бавно го изтегли от свитите ѝ пръсти. Прочетеното го отврати.

— И това ли е напълно заслужено? — хладно попита тя, ала в очите ѝ се четеше ужас.

Куин пхна картичката в джоба си и хвана ръката ѝ.

— Защо не седнете?

— Пак същото ли? — попита Мат, но Куин просто му посочи барчето.

— Налей ѝ едно бренди.

— Не искам да пия. Не искам и да сядам. Искам вие двамата да си вървите! — Шантел понечи да изтегли ръката си, ала Куин стегна хватката и я отведе до канапетото.

— Колко често получавате подобни писания?

— Почти всеки ден — тя си взе цигара, сетне я върна на мястото ѝ.

— И всичките ли са толкова... безочливи?

— Не — Шантел отпи от чашата, макар да ѝ бе крайно неприятно да признае, че има нужда от това питие. — Първото пристигна преди около две седмици.

— Какво направихте с тях?

— Първите ги изхвърлих. После, когато тонът видимо се промени, се канех да ги изгоря — брендито я позатопли, обаче ни най-

малко не я успокои. — Не знам защо, но ги запазих. Трябва да съм решила, че ще потрѣбват, ако нещата станат неуправляеми.

— Повикайте прислужника. Искам да му задам няколко въпроса. Освен това трябва да видя другите писънца.

Тонът му свърши онова, което брѣндито не бе успяло. Шантел усети как изправя грѣб.

— Това не е ваша грижа, господин Доран. Смятам, че вече се разбрахме.

— Нещата току-що се промениха — спокойно отбѣляза Куин и извади картичката, за да проследи реакцията ѝ.

— Вашата помощ не ми е необходима.

— Още не съм казал, че ви я предлагам — очите им отново безмълвно продължиха диалога. — Та къде са писънцата? Освен ако нямате по-подходяща идея как да се справите с тях.

В този момент, макар и кратък, тя го презираше. Можеше да прикрие какво изпитва. Беше достатъчно добра актриса. Ала не си направи труда. Преди да заговори, Мат сложи ръка на рамото ѝ. И неговите пръсти се движеха трескаво като нейните.

— Моля те, Шантел. Помисли, преди да кажеш каквото и да било.

Тя не откъсваше поглед от очите на Куин.

— Не бих искала да изрека гласно онова, което мисля... — видя го как присви устни и продължи през зъби: — Но може би по-добре да го кажа.

— Шантел — намеси се отново Мат, — не обичам ултиматумите, но ако сега не се разберем с Куин, ще се обадя в полицията. Не — вдигна той ръка, усетил я, че се кани да възрази, — сериозно ти говоря. Ти си умна жена. Бъди реалистка.

Мрази да се чувства поставена натясно, досети се Куин. Тази жена държеше на правото си на избор, на правото сама да взима решения. Това заслужаваше възхищение, дори уважение. Може пък Шантел О'Хърли да бе нещо повече от една безупречна външност?

— Добре тогава, ще постъпим както препоръчате вие. Поне засега — изправи се тя решително и царствено. — И внимавайте с Марш — изгледа го втренчено Шантел. — Той е вече възрастен и доста чувствителен. Не желая да го разстройвате.

— Цял ден не съм подритвал бездомни кучета — пошегува се Куин.

— Само малки дечица и котета — срязва го тя на излизане.

— Бива си я твоята клиентка.

— О, да — кимна Мат. — Само дето е уплашена до смърт. А не е от плашливите.

— То си личи! — Куин извади цигара и потупа крайчето и в ръба на кутията. Трябваше да признае, че в началото бе възприел всичко като превземка. Но няколкото изречения, напечатани на картичката, го бяха накарали да промени мнението си. Думите бяха повече от отвратителни. За Куин границата между добро и зло в известен смисъл бе подвижна, ала картичката без колебание причисли към категорията на злото. И все пак, преди да прецени доколко да се остави да бъде въвлечен в тази история, искаше да поразпита за още някои неща.

— Можеш ли да ми кажеш — обърна се той към Мат, който крачеше напред-назад, — колко близки сте вие двамата?

— Ангажиментът ни е солиден и взаимноизгоден — усмихна се Мат на приятеля си. — Ала не спи с мен, ако това е следващият ти въпрос.

— Не го увъртай, ако обичаш.

— Тя много добре знае какво иска и какво не. Искане да ѝ бъде агент. Но аз наистина я обичам — Мат хвърли поглед към вратата. — Май доста ѝ се насъбра.

— И какво по-точно?

— Това е друга история — тръсна глава Мат — и няма нищо общо в случая. Ще можеш ли да ѝ помогнеш?

— Не зная — отвърна Куин и бавно дръпна от цигарата си.

— Извинете... — на прага бе застанал Марш, все още в черния костюм и колосана риза. — Госпожица О'Хърли каза, че сте искали да говорите с мен.

— Искан да попитам дали можете да ми кажете нещо за човека, донесъл цветята — посочи букета Куин и забеляза как старецът присви очи.

— Донесе ги млад човек, някъде към осемнайсетгодишен, най-много двайсет. Позвъни на портата и каза, че доставката била за госпожица О'Хърли.

— Носеше ли униформа?

Марш напрегнато склучи вежди.

— Не, струва ми се. Но не съм сигурен.

— Случайно да сте видели колата му?

— Не, сър. Приех цветята от задния изход.

— Бихте ли го познали, ако го видите отново?

— Може би. Може и да го позная.

— Благодаря ви, Марш.

Старецът се поколеба. Сетне се поклони сковано и излезе.

Куин долови краткия приглушен разговор на иконома с Шантел. Дори от това разстояние гласът ѝ звучеше успокояващо и сърдечно. А отблизо, както вече се бе уверил леко дрезгавият му тембър приковаваше вниманието на мъжете и ги караше да се унасят в мечтания.

Скоро самата Шантел влезе при тях със снопче писма в ръка.

— Сигурна съм, че ще ви харесат — подхвърли тя писмата на Куин. — Вероятно и вие по подобен начин ухажвате жените.

Посъвзела се е, отбеляза той, без да отвърща на заяждането ѝ. Отвори първия плик. Адресът отвън, както и писмото, бяха напечатани с дребни главни букви. Хартията бе евтина. Можеше да пропилее цели седмици и пак да не открие откъде е купена.

Първите няколко бележки, които прочете, бяха изпълнени с думи на възхищение и тънки намеци за някакво по-дълбоко чувство. Бяха добре написани. Явно човекът бе образован. В следващите синтаксисът оставаше все тъй безупречен, ала съдържанието започваше да издиша. Дори Куин, с неговия опит, веднага изпита отвращение. Авторът се впускаше в безпощадно подробни описания на мислите, потребностите, намеренията си. Последните няколко писма съдържаха смътни намеци, че е наблизил. И дебне. Изчаква.

Куин прочете и последното, и ги подреди в спретната купчинка.

— Сигурна ли сте, че не искате да се обърнете към полицията?

Шантел се бе настанила срещу него и сега кръстоса ръце в скута си. Не го харесвам, помисли си тя. Не харесвам нито вида му, нито начина, по който се движи. Не харесвам и напевния му глас, който е в пълно противоречие със суровото му лице. И ако всичко това бе истина, защо изпитваше някакво непреодолимо желание да иска и да се нуждае от помощта му. Тя втренчи очи в неговите. Случваше се човек да склучи сделка дори с дявола.

— Не, не желая полицията да се намесва. Не искам нищо да се разчуе. Искам този тип да бъде открит и да бъде принуден да престане.

Куин се изправи и си наля ново питие. И чашите, а и съдът за лед носеха марката „Розентал“. Той обичаше изящните предмети, както обичаше и по-грубите неща в живота. Дали ще отпие глътка бира направо от бутилката, или вино от кристална чаша му бе все едно, стига жаждата му да бъде утолена. Куин умееше да цени красотата, ала не се оставяше да бъде измамен от нея. Външната обвивка не значеше нищо. Той самият неведнъж при необходимост бе излизал от черупката си.

Шантел О'Хърли притежаваше красота, изящество. Ако се захванеше с тази работа, неизбежно щеше да открие колко от видимото бе само обвивка и колко — стойностно съдържание. Тъкмо това го караше да се колебае. Разбираше колко е опасно да опознаеш един човек... опасно за всички.

Той беше в състояние да устои на изкусителния ѝ чар. Никога обаче не бе успявал да овладее желанието си да провери какво се крие под красивата обвивка.

Допи водката си и се извърна. Шантел седеше в креслото си все тъй отпусната, външно спокойна, дори леко безразлична. Помръдваха единствено пръстите на лявата ѝ ръка — свиваха се и се разпускаха, сякаш всичките ѝ нерви бяха съсредоточени именно там. Куин сви рамене и откликна на настроението ѝ.

— Петстотин на ден плюс разходите.

Тя повдигна едната си вежда. И с това единствено движение съумя да изрази богата гама от чувства — задоволство, признателност, неприязън. Остана скрито само огромното облекчение, което изпита.

— Сумата си я бива, господин Доран.

— Парите ви няма да отидат на вятъра.

— Много държа на това! — Шантел се облегна назад и подпря брадичката си с върховете на пръстите. Имаше тънки китки, а ръцете ѝ бяха изящни като лицето ѝ. На дясната ѝ ръка проблесна пръстен с диамант, ала в следващия миг камъкът стана хладен като лицето ѝ. — И какво точно ще получа срещу петстотин долара на ден плюс разноските?

Той отново поднесе чашата към устните си.

— Получавате мен, госпожице О'Хърли.

Тя прихна. Словесната престрелка явно ѝ действаше ободряващо. Беше си възвърнала самообладанието, страхът постепенно я напускаше.

— Интересно — забеляза развеселена Шантел. С погледа, който му метна, сякаш искаше да го прикове до стената, докато помоли за прошка. Куин отбеляза точка в нейна полза. — И какво ще правя с вас, господин Доран?

— Разбрахте ме погрешно.

Той приближи към креслото ѝ и се наведе към нея. Шантел усети уханието — не беше одеколон, нито сапун или пудра, просто едва доловима чисто мъжка миризма.

— Кое по-точно съм разбрала погрешно, господин Доран?

Позата ѝ му напомняше един портрет, който бе видял в Лувъра преди много години.

— Ставаше дума за онова, което ще получа аз. Петстотин на ден и в добавка доверието ви. Това е моята цена. Плащате и получавате закрила двайсет и четири часа в денонощието. Като начало ще оставя един от хората си на пост пред входната врата.

— Щом вече имам желязна порта, защо ми е притрябвал и пазач?

— Не ви ли се струва, че тя не ви върши особена работа, щом отваряте на всеки, който позвъни?

— По-скоро не беше ми хрумвало, че ще трябва да се заключа в къщата.

— Постарайте се да свикнете, защото онзи, който ви изпраща цветята, очевидно не е съвсем наред — паника премина като сянка през лицето ѝ. Куин отчете нова точка в нейна полза, като забеляза колко бързо се овладя. — Ще трябва да зная програмата ви. От утре някой от хората ми ще ви придружава навсякъде, щом подадете красивото си носле навън от желязната порта.

— Не! — Вече се проявяваше типичния за рода О'Хърли инат. — За петстотин на ден искам вас, Доран. Мат вярва на вас и затова съм готова да платя.

Бяха застанали на по-малко от крачка един от друг. Той вдъхваше уханието, излъчващо се сякаш от цялото ѝ съществуване. Съвършената красота на лицето ѝ би пленила всеки мъж. Косата ѝ се спускаше по гърба като същински водопад. Ако я докоснеше, щеше ли да получи

милувка от нежния копринен допир, или щеше да бъде низвергнат? Стигнаше ли се дотам, Куин едва ли би се тревожил от последствията.

— Дано не съжалявате — усмихна се той вяло.

Как ли пък не! Шантел си даваше сметка какво я очаква, ала гордостта ѝ не позволи да мине в отстъпление.

— Плащам за вашите услуги, господин Доран. Това е сделката.

— Вие командвате парада — вдигна чашата си той. — Двама от моите хора ще дойдат утре да включат подслушвателно устройство към телефона.

— Не бих искала... — възпротиви се младата жена.

— Няма да работя с вързани ръце! — усмивката му се стопи също тъй бързо, както се бе и появила. — Телефонът ви ще бъде подслушван. Може пък онзи тип да изгърве нещо, с което да се издаде, а може и да проследим откъде звъни. Гледайте на нас като на лекари — отново се усмихна. Личеше, че се забавлява. — Ако искате да споделите нещо интимно с ваш приятел... не се притеснявайте. Чували сме какво ли не.

От всичките си чувства Шантел най-трудно овладяваше гнева си. И сега едва успя да го укроти, преди да отговори спокойно.

— Вярвам ви, господин Доран. Това ли е всичко?

— Ще взема писмата. Едва ли ще открия откъде е купена хартията, но все пак ще опитам. И накрая, има ли сред познатите ви някой, когото да подозирате, макар и смътно?

— Не! — отговори тя решително, без капка колебание.

Куин реши сам да проучи хората от непосредственото ѝ обкръжение.

— Да сте отблъсквали неотдавна нечии чувства... да сте наранили някого?

— Хиляди!

— Добре казано! — Той извади тефтерче и оръфан молив от джоба си. — Трябват ми имената на мъжете, с които сте спали... през последните три месеца, да речем.

— Я вървете по дяволите — кротко промълви Шантел и понечи да се отпусне в креслото, но Куин я улови за ръката.

— Вижте какво, не ме разигравайте. Мен лично изобщо не ме интересува колко мъже са споделяли леглото ви. Питам ви чисто делово, в интерес на работата.

— Именно — отметна глава тя. — Но си е моя работа.

Странно, кожата ѝ бе по-топла, отколкото изглеждаше. Той бързо отпъди тази мисъл, за да се върне по-късно към нея.

— Някой от тях — продължи Куин — може просто да не се е примирил. Приели сте го в леглото си един или два пъти, заблудили сте го, че връзката ще продължи. Помислете добре. Казвате, че натрапникът ви досажда от около месец и половина. А с кого сте имали връзка преди това?

— С никого.

— Хайде стига вече — намръщи се той и стисна ръката ѝ по-силно. — Няма цяла нощ да вися тук.

— Казах, с никого! — Шантел дръпна ръката си. За момент изпита желание да изстреля двайсетина имена, само и само да му затвори устата. — Ако щете ми вярвайте.

— Ами хич не ми се вярва, например, че вечер си седите сама и кърпите чорапи.

— Нямам навика да скачам в леглото с всеки мъж, които мине на крачка от мен — демонстративно сведе поглед тя, сякаш да измери разстоянието помежду им.

— Бих казал, към две педи — тихо отбеляза Куин.

— Съжалявам, че може да ви разочаровам — невъзмутимо продължи Шантел. — За мен е много важно мъжът да ме заинтригува, а това просто не се е случило. Пък и не забравяйте, че работата запълва голяма част от времето ми — тя несъзнателно разтърка китката си, допреди минута стегната в неговата здрава хватка. — Сега доволен ли сте?

— Хайде, Куин, успокой топката — обади се Мат. Почувствал се като в капан между двамата, той приближи и прегърна Шантел през раменете. — Имай милост, приятелю — додаде кротко, — доста ѝ се събра напоследък.

— Работата ми не е да държа ръката ѝ — мрачно отбеляза Куин, като взе писмата. — Утре ще се видим пак. В колко ставате сутрин, госпожице О'Хърли?

— В пет и петнайсет — с известно задоволство отвърна тя. — В шест без петнайсет тръгвам към павилионите на студията. Говоря за пет сутринта, господин Доран. Ще успеете ли?

— Вие гледайте да попълните чека. Хиляда и петстотин ще взема като аванс.

— Ще ги имате. Лека нощ, господин Доран. Твърде необичаен начин да се запознаем, бих казала.

— Най-добре ще е тази вечер повече да не вдигате телефона.

Куин кимна на Мат и се обърна да си върви. Шантел изчака да чуе как вратата се затваря след него. Сетне приближи малката масичка и си взе цигара.

— Приятелят ти е истински негодник, Мат.

— Открай време си е такъв — съгласи се той. — И все пак по-добър от него няма да намериш.

ТРЕТА ГЛАВА

Шантел се боеше, че не ще може да заспи. Собствената ѝ къща ѝ се струваше толкова огромна, толкова невероятно тиха. Когато найсетне се пъкна в леглото, образът на Куин Доран все още витаеше в съзнанието ѝ. Дори само мисълта за него я вбесяваше и дразнеше самолюбието ѝ. Обаче ѝ вдъхваше и чувство за сигурност.

Спа само шест часа, но за сметка на това непробудно.

Отвори очи, когато чу музиката от уредбата до леглото. Претърколи се и разбута възглавниците.

Всъщност това легло бе първата луксозна вещ, която си купи, макар доста да се колеба дали да си го позволи. Беше огромно, много старо, с резбована табла от черешово дърво откъм главата и ѝ напомняше приказката за принцесата, пробудила се от своя стогодишен сън. Като малка спеше с цялото семейство по разни хотели, тъй че когато подписа първия си договор в киното, реши, че заслужава да се възнагради с това порочно красиво легло. Незначителната роля в един пълнометражен игрален филм ѝ позволи да осъществи прищявката си. Години по-късно, когато се събуждаше в тази разкошна антика, изпитваше все същото задоволство, както и в нощта след покупката.

Припомни си времето, когато все още живееше в малък апартамент в Лос Анжелис. Леглото тогава заемаше цялата стая и ѝ се налагаше да припълзва по него, за да стига до вратата. Когато ѝ гостуваха Аби и Мади, трите заедно се просваха отгоре и се кискаха с часове.

Мъчно ѝ бе, че сега не са заедно. Щеше да се чувства в безопасност.

Без малко да каже на Мади за писмата и телефонните обаждания, когато преди няколко седмици отлетя за Ню Йорк. Ужасно ѝ се искаше да сподели безпокойството си, ала сестра ѝ се стори затрупана с работа и лични проблеми. Че как иначе, напомни си Шантел, когато седна в леглото и се протегна. Наближаваше премиерата ѝ, а сърцето ѝ бе

обсебено от човека, без чиято финансова подкрепа постановката би била невъзможна. Слава богу, всичко свърши добре, усмихна се Шантел. Постановката отбеляза нечуван успех, а Мади вече мислеше за сватба.

Само да внимава как ще се държи с нея, закани се Шантел, вярна на някогашния си инстинкт да закриля сестрите си. Едната вече не бе случила в брака, а тя не би понесла и Мади да страда.

При Мади всичко ще бъде наред, решително кимна Шантел.

Пък и Аби ще се оправи. И двете бяха срещнали подходящия човек в подходящия момент. Едната ѝ сестра се готвеше за сватбата си, другата — за раждането на третото си дете. Как би могла точно в такъв момент да им стовари собствените си проблеми! Нали все пак бе най-голямата от близначките, макар и с някакви си минути. А за нея това означаваше, че нейна бе отговорността да е най-силна от трите. Те биха ѝ се притекли на помощ при първия знак, както и Шантел би го направила за тях. Тя обаче бе най-голямата и толкоз.

Толкова много бяха успели да постигнат. Шантел се огледа — дори само спалнята ѝ бе по-голяма от онзи апартамент в Калифорния. Откъде тогава идваше чувството, че я очаква още дълъг път?

Не беше сега време да философства. Тя решително увеличи звука на уредбата, стана от леглото и се приготви да посрещне новия снимачен ден.

Куин нямаше навика да става преди изгрев-слънце. За него бе привично по-скоро да будува през нощта, а на зазоряване да се стовари в леглото. Не че не обичаше изгрева в Лос Анжелис. Просто предпочиташе да се любува на обагрящото се небе след някое празненство — независимо дали от леглото или извън него.

Прекуси града с колата под розовеещото небе, като хвърляше презрителни погледи към мяркащите се любители на бягането за здраве. Не му бяха по вкуса ярките екипи от модни дизайнери. Когато не бе доволен от формата си, отиваше в обикновен фитнес център, а не в някоя от префърцунените луксозни зали, в които звучеше класическа музика. Предпочиташе чистата работа с уредите в гимнастическия салон. Обичаше този мъжки свят, където потта се лееше откровено по здравите тела и никой не пиеше пресен сок от моркови. На подобно

място жена като Шантел О'Хърли дори не би посмяла да подаде скъпо платеното си носле.

Куин се размърда и се смръщи. Отдавна не се беше случвало жена да го постави натясно. Цялото ѝ излъчване направо опъваше до болка нервите на мъжете. А най-лошото е, заключи той, че хитрушата прекрасно съзнава какво впечатление прави и искрено се забавлява.

Не биваше да допусне това да му отклони вниманието. Тя му плащаше да свърши определена работа. Оттук нататък единствената му грижа бе да осигури нейната безопасност. Чекът, който щеше да подпише, ѝ даваше право да получи най-сигурната закрила, а Куин наистина бе най-добрият. Освен това изобщо не го интересуваше съдържанието на писмата, които му бе показала.

Не че той бе поддръжник на женското движение. Според него между мъжете и жените съществуваха безспорни различия. И точка. Ако някоя жена, минаваща покрай строителна площадка, се почувства обидена от нечие подсвиркване, то нека следващия път си избере друг маршрут. В крайна сметка това бе израз на чисто и неподправено възхищение. В писмата, адресирани до Шантел, обаче, нямаше нищо чисто. Тя не изглеждаше обидена, припомни си Куин. А изплашена до смърт.

Рано или късно той щеше да открие автора на писмата. С малко повече търпение. А междуременно срещу прилична сума щеше да осигурява безопасността ѝ двацет и четири часа в денонощието. В съзнанието му изникна лицето ѝ и Куин си призна, че не ще му бъде лесно да се владее. Е, чак пък толкоз, сви рамене той и в същия миг закова спирачките пред желязната порта. Пък и нищо чудно, прокрадна се вяла надежда, в тоя ранен час клиентката му да прилича на вещица.

Куин смъкна стъклото и протегна ръка към звънеца.

— Да?

Той се намръщи. Дори една-единствена думичка бе достатъчна, за да разпознае гласа ѝ. Не беше очаквал да се обади тя.

— Доран — представи се кратко.

— Точен сте.

— Услугите според заплащането.

Двете крила на вратата бавно се разтвориха. Куин вкара колата и изчака да се затворят.

Зае се да проучи по-добре терена на дневна светлина. Май всеки, който си наумеше, би могъл да прескочи оградата. Веднъж той самият заедно с партньора си бе успял да прехвърли гладка и висока стена в Афганистан само с помощта на въже и здрави нерви.

Разцъфналите дървета, пръскащи наоколо приятни ухания, предоставяха чудесно прикритие за всеки натрапник. Куин си отбеляза, че трябва по-внимателно да разгледа алармената система, макар от опит да знаеше, че всяка подобна инсталация може да бъде обезвредена.

Спря колата пред къщата, излезе от нея и се подпря на предния капак. Оттук не се чуваше тътена от движението по шосето. Само песента на птиците. Извади цигара. Един бегъл поглед му разкри монтираното в земята осветление, поставено по-скоро за красота, отколкото като мярка за безопасност. Ето защо реши да обиколи къщата и сам да провери онова, което го интересуваше.

Може би от чиста проклетия Шантел го остави да я чака отвън, докато привърши тоалета си. При други обстоятелства навярно би го поканила да изпият набързо по чаша кафе, докато дойде лимузината. Сега обаче не беше в настроение. Затова без да бърза прибра косата си на опашка, провери съдържанието на чантата си и написа няколко поръчки за прислужницата. Когато за втори път чу звънеца, се обади на шофьора и си взе сценария. Тръгна към спалнята и най-неочаквано налетя на Куин. Пред очите му изненадата ѝ мигновено прерасна в гняв.

— Какво, по дяволите, търсите тук?

— Проверях охранителната система... — Куин се подпря в рамката на вратата, като отбеляза мимоходом, че независимо от ранния час тя изглеждаше страхотно. — Жалко. Трябва да призная, че не би затруднила дори и начинаещ скаут.

Шантел метна през рамо чантата с дълга дръжка и мислено се закани да си отмъсти на Мат.

— Когато ми я инсталираха, ме увериха, че е най-добрата.

— От някой супермаркет трябва да е. Моите хора ще я пооправят.

— Колко ще струва? — попита тя, от малка развила усет за практичното.

— Не мога да кажа със сигурност, преди да са я проверили. Някъде между три и пет, вероятно.

— Хиляди?

— Да. Както вече ви казах...

— Ще получа най-доброто за парите си — довърши Шантел и мина покрай него. — Добре, господин Доран, правете каквото знаете. Все пак ви съветвам следващия път, когато решите да проверявате системата, да не се промъквате скришом в спалнята ми. — Когато се обърна, държеше в ръка малък пистолет с перли по дръжката. — Току-виж, нервите ми не издържали.

Куин изгледа пистолета с повдигнати вежди. Не му се случваше за пръв път да застава срещу насочено оръжие.

— Знаете ли как да си служите с него, красавице?

— Колкото да дръпна спусъка — усмихна се тя. — За мерника си не твърдя, че е особено точен. Нищо чудно да се прицеля в крака ви, а да ви пръсна черепа.

— При оръжията важи едно желязно правило — поде Куин и се намръщи на нещо зад гърба ѝ. Когато Шантел се извърна да погледне, той се хвърли напред. Със светкавично движение ѝ отне пистолета и я притисна към леглото. — Правилото гласи: не насочвай оръжие, освен ако не си твърдо решен да стреляш.

Тя не се разпищя, отпусната под тежестта му, само изражението ѝ говореше за бушуващия в гърдите ѝ гняв. С небрежен жест Куин посочи затвора.

— Не е зареден.

— Естествено! Не бих държала заредено оръжие в къщата си.

— Пистолетът не е сувенир.

Той затвори капака и отново я погледна. По красивото ѝ, възбудено от гнева лице, нямаше и следа от грим. Куин бе приятно изненадан. Тялото, което бе притиснал, бе дребно и силно, а не женствено и меко, както бе очаквал. Уханието обаче бе същото, както предишната вечер — изумително женствено.

— Хубаво легло — отбеляза той. Не се стърпя и погледна устните ѝ. Стори му се, че пулсът ѝ се ускори.

— Нямате представа колко е важно за мен мнението ви, господин Доран. А сега, ако не възразявате, време е да вървя на работа.

Колко ли на брой бяха мъжете, приковавали я под тежестта си на това широко легло? Колко ли от тях бяха усещали дивия лудешки пламък на разгорялото се желание? Куин не успя лесно да отхвърли тия мисли. Все пак се опомни навреме, претърколи се настрани и ѝ помогна да се изправи. Но разстоянието помежду им не бе безопасно.

— Може и да запазим чисто деловите си отношения — тихо рече той. — А може и да не успеем.

Сърцето ѝ биеше лудо и на Шантел ѝ бе напълно ясно, че причината не бе само обзелата я ярост. Добре знаеше какво е страст, макар рядко да бе изпитвала тъй силно влечение към някой мъж. Пък и то можеше да бъде овладяно. Инстинктът ѝ подсказа, че тъкмо това трябваше да направи в момента, а също и в бъдеще, що се отнасяше до Куин.

— Изкушавате ме да заредя пистолета си, господин Доран.

— Не би било зле... — той върна оръжието на мястото му в чекмеджето. — Струва ми се, вече можем да си говорим на „ти“, красавице. В края на краищата, допреди малко споделяхме това легло... — след което ѝ предложи ръката си и я поведе навън.

— Добро утро, Робърт — усмихна се Шантел на шофьора, отворил задната врата на лимузината. — Тия няколко дни господин Доран ще ме придружава до студията.

Куин не пропусна да отбележи замисления поглед на младежа, преди да заеме мястото си до Шантел.

— Питам се, как ли се чувствате в ролята на изкусителка и владетелка на мъжките сърца — подхвърли той, когато се озоваха един до друг.

— Робърт е съвсем млад — отпусна се тя на седалката.

— Нима това има значение?

Скрита зад тъмните стъкла на очилата, Шантел затвори очи.

— О, забравих — въздъхна тя. — Аз съм от онези безсърдечни кокетки, които изстискват мъжете, след което ги захвърлят като празни бутилки от кола.

Развеселен, Куин протегна дългите си крака.

— Определението е твърде точно.

— Удивително е презрението, с което се отнасяте към жените, господин Доран.

— Боя се, че грешите. Жените са едно от любимите ми занимания в свободното време.

— През свободното... — Шантел едва се сдържа да не избухне. Свали тъмните си очила, сякаш да види по-добре дали той не се шегува, или говори сериозно. — Класически пример на самозабравил се тип — продължи тя, колкото да спечели време. — Мислех, че екземплярите като вас са на изчезване.

— Ние сме кораво племе, красавице... — Куин натисна копчето пред себе си и проследи как скритото барче се отваря. Поколеба се дали да не си направи едно коктейлче „Блъди Мери“, но накрая се примири с портокалов сок.

— Предпочитам да не ви представям като мой бодигард — въздъхна Шантел, доволна, че може да смени темата.

— Чудесно. Какво предлагаш тогава?

— Всички ще предположат, че сте мой любовник... — с премерен жест тя взе от ръката му чашата сок и отпи. — Свикнала съм, няма да ми е за пръв път.

— Не се и съмнявам. Както кажеш. Ти определяш правилата на играта.

— Така и трябва да бъде — отсече тя и му върна чашата. — А вие какво ще правите?

— Ще си върша работата — вече отминаваха вратите на студията и Куин допи сока. — Усмиввай се на камерите, красавице, а за другото не се тревожи.

Шантел тъй здраво бе стиснала челюсти, че чак я заболяха. Неволно се обърна към него и го сграбчи за ризата.

— О, Куин, само да знаеш колко ме е страх! Направо умирам от страх! Нямам миг спокойствие... — гласът ѝ изневери и тя се притисна към него. — Нямах представа каква утеха е за мен дори мисълта, че ще бъдеш наблизко. И ще ме закриляш. Аз съм напълно беззащитна, чувствам се толкова уязвима. А ти си толкова... силен.

Бе тъй близо до него, че той забеляза как клепачите ѝ трепнаха зад тъмните очила. Тялото ѝ също трепереше. Заедно с потребността да я утеши, у него припламна страстно желание. Беше толкова чувствителна, крехка и безпомощна. Куин я привлече към себе си и уханието ѝ омая сетивата му.

— Не се бой — изрече тихо. — Аз ще те пазя.

— Куин... — Шантел вдигна глава и устните ѝ бяха на по-малко от дъх разстояние от неговите. Щом усети как тялото му се напрягна, тя се дръпна назад и тикна нещо в ръката му. — Ето ти чека — подметна безгрижно и слезе от колата.

Цели десет секунди той седя вцепенен, като се чудеше защо никога досега не му бе хрумвало да удуши някоя жена. Когато излезе и застана до нея, хвана я здраво за ръката и само каза:

— Добра си. Много си добра.

— Да, така е — усмихна му се тя. — И ставам все по-добра.

Докато Шантел се подлагаше на обичайните процедури при гримьора и фризьорката, Куин само наблюдаваше. През първия час я заговориха близо десетина души. Актьори, технически сътрудници, цяла армия асистенти. Списъкът на работещите тук, който се готвеше да поиска, сигурно щеше да бъде твърде дълъг. Натрапникът очевидно бе запознат с програмата ѝ. Следователно най-голямо внимание заслужаваха хората от непосредственото ѝ обкръжение.

— Госпожице Шантел... — Лари се озова до нея с чаша горещо кафе.

— О, благодаря. Ти май четеш мислите ми.

— Досетих се, че днес повечко ще се забавиш при фризьорката — младежът проследи сръчните движения на жената, която поставяше перли в сложната прическа. — За сцената на бала ще бъдеш просто прекрасна.

— За разлика от вчера — подхвърли Шантел и отпи от кафето. — Ако бяха ме намокрили още веднъж, сигурно щях да се разтопя.

— Госпожица Ротшилд казва, че сте заснели страхотни кадри.

— Благодаря ти! — Шантел мярна Куин в огледалото.

— Лари, запознай се с Куин Доран, мой приятел — единствено дългогодишният професионален опит ѝ помогна да не се задави при произнасянето на последната дума. — Лари е дясната ми ръка. А доста често и лявата. Куин ще присъства на снимките тия няколко дни, Лари.

— А, тъй ли... — покашля се младежът. — Много се радвам.

Куин усети добре прикритата му неприязън. Поредното завоевание, помисли си. Не можеше да си позволи да съчувства на момчето, можеше само да го подозира.

— Няма да преча — обеща той. — Просто искам да погледам как работи Шантел.

— Много е мил, нали? — подхвърли тя с лъчезарна усмивка. — В момента е без работа и разполага с достатъчно свободно време. Хайде, не се сърди, скъпи. Знаем колко трудно се намира работа, особено пък за един ботаник... — и се изправи, доволна от себе си. — Трябва да се преоблека!

— За днес са предвидени рекламни снимки — обясни Лари. — Щом се приготвиш — обърна се той към нея, — трябва да дойдеш на площадката с декора на балната зала.

— Идвам с теб, скъпа — обгърна раменете ѝ Куин, като малко се поувлече. — Може да ти е нужна помощ за копчетата и циповете.

— По-кратко, Доран — предупреди го Шантел, щом се отдалечиха. — За тази сцена трябва да облека рокля с голи рамене, тъй че не мога да ти позволя да ми оставиш белези.

— Изкушаваш ме да ти ги лепна там, където няма да се виждат. Ботаник, а?

— Винаги са ме привличали деликатните натура.

— Като Лари ли?

— Той ми е помощник. Не го закачай.

— А ти не ми казвай как да си върша работата.

— Момчето е добро, представи чудесни препоръки...

— И кога стана това?

Тя рязко отвори вратата на гримьорната си.

— Преди около три месеца.

Щом се озоваха вътре, Куин извади бележника си.

— Да чуя сега името му...

— Лари Уошингтън. Все пак не разбирам...

— Не е необходимо. А за гримьора какво ще кажеш?

— Джордж? Не ставай смешен, та той би могъл да ми бъде дядо.

— Името му, красавице. Човешкият разсъдък може да се разстрои, независимо от възрастта.

Шантел избълва името, след което се скри в малката стаичка.

— Не ми харесва начина ти на работа, Доран!

— Ще уведомя отдел „Жалби“... — и като се отпусна в един от столовете, той огледа гримьорната. Също както и стаите в дома ѝ, и тук всички неща бяха в някакъв отънък на бялото. — Щом вече започнахме — повиши леко глас, — нека науча имената на мъжете, с които работиш.

Настъпи напрегнато мълчание.

— На всички ли?

— Ами да.

— Невъзможно е. Не мога да изредя всички имена. Някои познавам само по физиономия, зная и малките им имена...

— В такъв случай ще имаш грижата да ги научиш.

— Не виждаш ли колко съм заета? Не бих могла...

— Аз също. Не се опъвай, трябва да ми дадеш имената.

Тя дръпна ципа на роклята си и направи страховита гримаса срещу стената, която ги делеше.

— Ще проверя дали Лари не може да ти осигури този списък.

— Не, недей. Не искам да събуждаме подозрения.

— Добре, разбрах.

За момент си помисли, че решаването на проблема ще ѝ създаде повече главоболия, отколкото самия проблем. После си припомни съдържанието на последното писмо. Независимо дали го харесваше, или не, Куин ѝ бе нужен.

— Асистент-режисьорът е Еймъс Лиъри — започна Шантел. — Асистент-операторът е Чък Пауърс. И трябва да знаеш, че не са от вчера в занаята. От години работят в киното. Имат и семейства.

— Какво значение има това? Манията си е мания.

Когато се върна в голямата стая, тя завари Куин трескаво да дращи в бележника си.

— Какво ще кажеш за режисьора?

— Режисьорът е жена — Шантел си свали часовника и го остави на масичката. — Нея, струва ми се, можем да изключим.

— Ами... — Куин прояви неблагоприятното да вдигне очи. Спря наред думата, защото изтърва нишката на мисълта си. Тя бе облечена в червено, ярко, искрящо червено, което обгръщаше фигурата ѝ като пламък. Роклята бе с дълбоко деколте, надолу следваше линията на тялото. Полата бе права, прихваната отстрани с тока, обсипана с блещукащи камъни.

Шантел разпозна този поглед. При друг случай би се усмихнала, или от удоволствие, или просто машинално. А сега откри, че не е по силите ѝ да се усмихне, защото сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Той се изправи бавно и тя отстъпи назад. Едва по-късно щеше да си даде сметка, че за пръв път в живота си бе отстъпила пред мъж.

— Останалите ще ти ги кажа по-късно — набързо изрече Шантел. — Не искам да закъснявам.

— Какво трябва да изобразиш в тази рокля? — инстинктът за самосъхранение му подсказваше да не мърда от мястото си.

— Жена, твърдо решена да си отмъсти — отвърна тя.

Куин я изгледа от горе до долу, и после от долу до горе, додето очите им се срещнаха.

— Мен ако питаш, успехът ти е в кърпа вързан.

Шантел рязко си пое дъх, сетне бавно издиша. Изиграй ролята, каза си. Това винаги ти се е удавало.

— Харесва ли ти? — и тя бавно се завъртя, като разкри дълбоко изрязания гръб.

— Малко е прекалено за седем и половина сутринта.

— Така ли мислиш? — Шантел се усмихна поуспокоена. — Почакай да видиш аксесоарите. От „Картие“ ни дадоха под наем огърлица и обеци. Общата им стойност е някъде към двеста и петдесет хиляди долара. Скоро тук ще се суетят двама въоръжени пазачи и един много изнервен бижутер.

— Защо не използвате фалшиви? Нали и те блестят.

— Защото истинските осигуряват по-добра реклама. Идваш ли?

Куин я спря на вратата с леко докосване по голото рамо. И двамата трепнаха.

— Само още един въпрос. Носиш ли нещо отдолу?

Успя да му се усмихне само защото ръката ѝ бе вече върху топката на вратата.

— Това е Холивуд, господин Доран. Дребните подробности оставяме на вашето въображение — и прекрачи навън, като се надяваше буцата в слънчевия ѝ сплит да се стопи преди първия дубъл.

До обяд Куин бе принуден да промени мнението си за Шантел поне в едно отношение. Тя не бе разглезена своенравна примадона, както бе помислил в началото. Работеше като кон — чистокръвен може би, ала повтаряше онова, което искаха от нея, без да се оплаква.

Запази любезното си отношение към фотографите дори деветдесет минути след началото на сеанса. За разлика от някои свои колеги нито веднъж не се сопна на гримьора. Температурата на

снимачната площадка се покачваше с всеки изминал миг, но това ни най-малко не ѝ се отрази. Между отделните дубли само отпиваше минерална вода, без да сяда дори, защото екипът от гардероба се безпокоеше роклята ѝ да не се смачка.

Двамата въоръжени пазачи не я изпускаха от очи заради бижутата на стойност четвърт милион долара. Отиват ѝ, неволно призна той — както тежкото златно колие с диаманти и рубини, така и разкошните диамантени обеци, прикрепени към ушите ѝ. Носеше ги със самочувствието на жена, която ги заслужава.

Куин стоеше на известно разстояние от снимачната площадка и се чудеше как актьорите издържат безбройните монотонни повторения.

— Невероятно, нали?

До него бе застанал висок мъж с прошарени коси.

— Кое по-точно?

— Ами това как за някоя сцена от две-три минути отиват цели часове — той извади тъничка черна цигара и я запали от предишната, която догаряше. — Не зная защо идвам тук. Изнервям се, но пък и не мога твърде дълго да стоя далеч от мястото, където разнищват рожбата на въображението ми.

— Мисля, че ви разбирам — повдигна вежди Куин.

Мъжът смукна дълбоко от цигарата и се усмихна.

— Не съм луд... макар и това да не е съвсем сигурно. Аз съм автор на сценария. Или по-точно казано, написах един вариант, който накрая май твърде малко ще напомня за себе си — той протегна добре поддържаната си тънка ръка. — Джеймс Брустър — представи се кратко.

— Куин Доран.

— Чух вече. Вие сте приятелят на госпожица О'Хърли. В малките градчета новините бързо се разчуват. Тя наистина е невероятна, нали?

— Не разбирам много от работата ѝ.

— О, уверявам ви, наистина е невероятна. Никоя друга не би могла да изиграе Хейли. Пресметлива, решена да си отмъсти и в същото време уязвима и жадна за любов. Едно от малкото неща, за които нямам причини да се тревожа, е изпълнението на Шантел.

— Тя като че ли знае какво върши.

— Нещо повече — чувства го. — Брустър отново смукна от цигарата. Екипът вече подготвяше декора за следващия кадър. — За мен е огромно удоволствие да я наблюдавам.

Куин пъкна ръце в джобовете си и мислено прибави името на Брустър към набъбващия списък от мъже, които предстоеше да проучи.

— Изключително красива жена е — подхвърли, колкото да поддържа разговора.

— Това е безспорно. Но ако позволите да използвам клишето, красотата ѝ е само една външна обвивка. Много по-ценно е онова, което Шантел О'Хърли носи вътре в себе си.

— И какво е то? — едва забележимо присви очи Куин.

— Бих казал, господин Доран, че всеки мъж трябва да го открие сам за себе си.

Режисьорката помоли за тишина и Брустър млъкна. Куин остана насаме с мислите си.

Тя наистина се бе сляла напълно с героинята. В ключовата сцена трябваше да се изправи лице в лице със своя любим три години след като я е изоставил. Дори след седем-осем дубъла при дадения знак очите ѝ охладняваха, а гласът ѝ придобиваше нужното стаено озлобление. Хейли бе избрала препълнена танцова зала, за да прелъсти и унизи мъжа. Шантел изигра и двете с такава лекота, че явно ѝ доставяше удоволствие.

Дори на него, който бе привикнал да не вярва на илюзорни представи, му се струваше, че за нея съществуваше само мъжът, в чиито обятия танцуваше. Все едно, че ги нямаше нито камерите, нито техниците, нито случайните зяпачи.

Всичко това продължи с часове, ала Куин бе търпелив човек. Забеляза, че през всяка пауза, продължила повече от пет минути, помощникът веднага изникваше до нея с неизменната чаша минерална вода. Често се приближаваше ѝ асистент-режисьорът, който взимаше ръката ѝ в своята и ѝ шепнеше нещо. Гримьорът току бръсваше с пухче лицето ѝ, сякаш бе безценно платно.

Минаваше седем, когато приключиха за деня. На обяд бяха почивали час и според изчисленията на Куин тя бе прекарала четиринайсет часа на крак. В крайна сметка той реши, че би предпочел да копае канали някакви си осем часа на ден.

— Мислила ли си да се захванеш с нещо друго? — попита я, когато се затвори отново в гримьорната ѝ.

— О, не! — Шантел изрита обувките си и взе да разтрива схванатите си стъпала. — Обичам блясъка.

— Май не го забелязах...

— Бързо се ориентираш, Куин — усмихна се тя. — Ако Ротшилд бе поискала само още един дубъл, щях да те помоля да я простреляш в коляното. Бъди така добър, смъкни ми ципа. Ръцете ми са като гумени.

— Така е, защото прекара цял ден, прегърнала Картър.

— Голям досадник е — Шантел изпъна гръб, щом усети как ципът се спуска надолу към бедрата ѝ.

— Хрумвало ли ти е, че Картър може да ти изпраща цветята?

Тя застина, сетне прекрачи в малката гардеробна.

— Прекалено е погълнат от мисълта как да се отърве от третата си жена. Освен това се познаваме от години.

— Хората се променят, а също тъй вършат и необичайни неща. Ти пък прекарваш по няколко часа на ден, вкопчена в него.

— Такава ми е работата.

— Хубава работа, стига да я можеш да я докопаш. Впрочем, на никого не бива да вярваш.

— Освен на теб.

— Именно. Брустър също ми се стори здравата хлътнал по теб.

— Брустър ли? Сценаристът? — вече истински развеселена, Шантел се върна в голямото помещение, преди още да е закопчала блузата си. — Джеймс много повече се интересува от героите си, отколкото от хората, които ги превъплъщават. Освен това от близо двайсет години е женен, и то щастливо. Никога ли не четеш клюкарските хроники?

— Изобщо не ги пропускам! — понечи да си вземе цигара, но спря, щом я видя как рязко седна и хвана стъпалото си с ръка. — Боли ли?

— Свалиш ли ги и болките веднага започват — оплака се тя и се захвана да разтрива свода. — Мен ако питаш, само мъж трябва да е измислил високите токове... същият, който е изобретил и сutiена.

— Нали вие, жените, ги носите — отвърна Куин, коленичи пред нея и хвана стъпалото ѝ. — Тук в извитото ли е болката?

— Да, но... — възражението замря на устните ѝ, когато усети премерено насочения натиск. С дълбока въздишка се отпусна назад. — О, така е прекрасно! Сбъркал си призванието си, Куин. Като масажист можеш да натрупаш милиони.

— Това не е единственият ми талант...

Шантел рязко отвори очи.

— Благодаря, но засега ще се задоволим само с него. Ако бях с няколко сантиметра по-висока или пък Шон с няколко по-нисък, можех повечето сцени да снимам на обувки без ток.

— Честно казано, любовните ти сцени с него ми се сториха напълно истински.

— Тъй и трябва да бъде — макар и уморена до смърт, тя отново отвори очи. — Виж, ние сме професионалисти. Така е изглеждало, защото така сме го изиграли, а не защото някой от нас си пада по другия.

— На мен ми се сторихте направо погълнати един от друг. Особено когато той си сложи ръката...

— Смени плочата, Доран.

— Ти май пак ще ме учиш как да си върша работата.

— Не, просто ти напомням да си я гледаш, вместо да се заяждаш с човека само защото си разбира от професията.

— Просто го проверявам, красавице.

— Не желая да шпионираш приятелите и колегите ми.

— Ако смяташ, че ще се съобразявам с този или с онзи, много се лъжеш...

— Вече го разбрах! — кой знае защо, Куин все повече ѝ лазеше по нервите, ала ръцете му, които бавно разтриваха стъпалото ѝ, предизвикваха неочаквани усещания. Този човек трябваше да се махне. — Защо не се поразходиш, Доран? — изрече на глас. Сетне дръпна крака си. — Явно не си мой тип — изправи се и се отдалечи. — Можеш да задържиш рестото.

— Чудесно! — той бе не по-малко ядосан, а и не по-малко озадачен от причината за гнева си. Сигурен бе единствено, че за кратък миг бе изпитал към нея някакво топло, приятно чувство. Но сега вече бе отлетяло, все едно, че никога не беше го имало. Изместил го бе гневът и една също тъй силна потребност, която крещеше за отдушник. — Щом повдигаш въпроса, може и бакшиш да си взема.

Сграбчи я изневиделица. Ръката му опъна косите ѝ, а устните му се впиха властно в нейните. Шантел не бе очаквала от него проява на нежност, но не бе и подозирала, че е способна да откликне тъй безрезервно.

Никой мъж не бе я държал в прегръдките си против волята ѝ. Никой мъж не бе взел от нея нещо, което да не бе му предложила сама. А Куин я държеше в обятията си и тя не намираше сили в себе си да се възпротиви. Дори не понечи да се отдръпне, а просто се отпусна в ръцете му с омекнали колене. Всичките ѝ сетива черпеха наслада от допира на устните му. Собствените ѝ устни се разтвориха и отвърнаха на целувката.

Той рядко се замисляше за последствията, а още по-рядко се противопоставяше на инстинктите си. Щом бе почувствал потребността да я докосне, да я притисне в обятията си, не беше се поколебал нито за миг. И вече си плащаше за това. Шантел бе по-нежна, по-крехка и по-гореща, отколкото си бе представял. Сега държеше в ръцете си не някакъв отвлечен образ, а една страстна, чувствена жена. Вкусът на устните ѝ, галещата кожа, всичко в нея го караше да иска още и още. Това беше капан, в който бе паднал по своя воля.

Отдръпна я леко, за да види лицето ѝ, след като я бе целунал. Очите ѝ бавно се отвориха. Бяха тъй притъмнели, тъй сини, че за миг Куин се почувства уязвим, както никога в живота си. Непреодолимото желание да я завладее се превърна в болка, болката в несигурност и... той се дръпна.

— Преживях интересен ден, красавице... — едва ли някога щеше да го забрави. — Защо не помолиш Мат да ми намери заместник?

Шантел отдавна не се бе чувствала отблъсната. Заболя я повече, отколкото бе очаквала. Опитът и гордостта ѝ помогнаха да се съвземе, тъй че гласът и прозвуча с желаните ледени нотки.

— Ако си приключил с демонстрацията на мъжко превъзходство, можеш да си вървиш — възвърна си само обладанието, още преди дишането ѝ да се успокои. — Ако чуя някой да търси бодигард за пудела си, ще му предам визитната ти картичка.

Тя се извърна към дрънчащия телефон. Вдигна слушалката, сетне погледна през рамо и зърна Куин да отваря вратата. Отметна

глава и приближи мембраната към ухото си.

— Да, моля.

Гласът ѝ бе до болка познат, още по-плашещ от преди.

— Цял ден чакам да си поговорим. Толкова си красива, толкова вълнуваща. Цял ден си представям как бихме...

— Защо не престанете? — кресна Шантел, неспособна да се овладее. — Защо просто не ме оставите на мира?

Преди да тресне слушалката върху вилката, Куин я издърпа от ръката ѝ.

— Не се ядосвай... — отчаянието в гласа го накара да застане нащрек. — Аз те обичам. Мога да те направя щастлива, по-щастлива, отколкото някога си мечтала.

— Госпожица О'Хърли е по-щастлива без вас — спокойно изрече Куин. — Наистина е време да престанете, досаждате ѝ.

Настъпи продължително мълчание, от другия край се чуваше само напрегнато дишане.

— Тя няма нужда от вас. Има нужда от мен. Само от мен — повтаряше гласът и линията прекъсна. Куин тихо остави слушалката на мястото ѝ. След миг Шантел се извърна към него.

Той си представи какви усилия бе положила в тези кратки мигове да се успокои. Лицето ѝ обаче беше бяло като мебелировката в стаята.

— Мислех, че си си отишъл.

— Аз също... — по принцип Куин никога за нищо не се извиняваше. Не че се смяташе за непогрешим, просто бе убеден, че всяко извинение би отслабило позициите му. В случая реши да направи известна отстъпка, но без да минава границата. — Виж, не е необходимо кой знае колко да се харесваме, за да решим проблема ти. А аз хич не обичам да оставям работата си наред път. Хайде да забравим случилото се преди малко.

Шантел гледеше на компромисите, както Куин на извиненията, ала мисълта за продължаващия кошмар щеше да я подлуди. Подтиквана от надеждата за скорошно избавление, без да накърнява гордостта си, тя се усмихна загадъчно.

— Нима се е случило нещо, което си струва да споменаваме?

— Абсолютно нищо — кимна той и призна нова точка в нейна полза. — Хайде да се махаме оттук...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шантел отдавна се бе примирила, че не може да притежава едновременно и известност, и необезпокояван личен живот. За да постигне първото, второто неизменно се принасяше в жертва. Излезеше ли на вечеря с приятел, още на другия ден го прочиташе в светските хроники на вестниците. Ако приемеше покана за танц от някоя знаменитост, снимките и коментарите се появяваха още преди да е прозвучал последният акорд. Според журналистите животът ѝ бе пълен с изпепеляващи страсти в един безкраен низ от бурни авантюри с безброй мъже. Вече ѝ беше все едно. Беше достатъчно умна, за да се досети, че ако реши да държи изкъсо папараците, ще пострада не само репутацията ѝ, но и снимките ще стават все по-лоши. Ето защо тя нямаше нищо против да ги ухажда, в известни граници, като съзнателно поддържаше бляскавия си образ за пред публиката.

Виж, подслушвателното устройство, включено към телефона, и пазачът пред портата бяха нещо съвсем друго. Те нямаха нищо общо с жертвите, които правеше, за да поддържа лъскавия си имидж. Но имаше ли друг избор... Всеки път, когато си зададеше този въпрос, тя скръцваше със зъби и си напомняше, че няма.

Всъщност би трябвало да е благодарна. Трудно ѝ бе да преглътне този факт, но такава бе истината. След онова позвъняване в гримьорната ѝ натрапникът като че ли я бе оставил на мира — не пращаше нито писма, нито цветя, не се и обаждаше. Шантел си повтаряше, че е време да си откъхне. Ала кой знае защо не можеше да се отърве от чувството, че ѝ се готви следващ удар.

През седмицата усилен труд запълваше времето ѝ, тъй че нямаше кога да се замисля много-много. Ден след ден тя се потапяше в образа на Хейли и в нейните проблеми. Докато камерата се въртеше и на снимачната площадка цареше огромно напрежение, личните ѝ тревоги оставаха на заден план. Работата ѝ бе помагала да преживее и други тежки моменти. И сега отново разчиташе на нея.

Беше събота, филмът вървеше по график и този ден Шантел нямаше снимки. Обикновено с удоволствие очакваше редките сутрини, когато можеше да се поизлежава в леглото, а и да се отдаде на онези занимания, които според клюкарските вестници запълваха всекидневието ѝ.

В седем беше вече будна. Стисна клепачи и се помъчи да заспи отново. В седем и петнайсет зяпаше право в тавана и мислите препускаха една след друга в главата ѝ. За бляскавите красавици се знаеше, че спят до обяд, после идва ред на масажи и козметични процедури. Самата Шантел би го вярвала, ако не бе толкова отдавна в занаята.

Отметна завивките и влезе в кабинета до гардеробната. От всички стаи в къщата единствено тази разкриваше и другата страна на нейната личност. Мебелите, макар и красиви, бяха прости и функционални; платът за пердетата може и да бе внесен от Париж, ала пространството като цяло внушаваше усет за ред и практичност. Бюрото бе купено както заради удобството, така и заради формата. И тя наистина го използваше. Служеше си и с компютъра, поставен върху него.

Независимо от това, че разполагаше със свой агент, адвокат, цял отбор рекламни агенти и личен помощник, Шантел смяташе, че сама трябва да направлява живота и кариерата си. Знаеше какви акции притежава и какви суми получава от филмите, в които се снима. Старателно съхраняваше копията от договорите си, които прочиташе внимателно, преди да ги подпише.

Сега се отправи към бюрото, избута бележника с ангажиментите си, списъка на хората, които очакваха да им се обади и взе внушителна купчина листа. Това бяха три сценария, които още не бе намерила време да прегледа. В края на краищата снимането на „Непознати“ нямаше да продължи цял живот, я. Колкото по-скоро се замислеше върху следващия си филм, толкова по-малко свободно време щеше да ѝ остане.

Върна се обратно в леглото, подпря първия сценарии на коленете си и се зацани да пие кафе най-рано в осем. Много бързо установи, че сценарият е безнадежден. Сюжетът не бе съвсем безинтересен, но беше изпъстрен със сцени, в които тя трябваше да е гола, вкопчена в страстна прегръдка с някого. Шантел не беше от срамежливите, ала

нямаше никакво намерение да разголва тялото си, само за да види бял свят този посредствен сценарий. Бездруго беше ѝ омръзнало да играе ролите на жена-вамп или на нещастна жертва. Захвърли първия сценарий и посегна към втория. Историята я грабна още от първата страница.

Комедия! Най-сетне някой се бе сетил да ѝ прати интелигентно написана история, която не разчиташе изцяло на нейния сексапил, за да привлече зрители. Не само че диалогът искреше от остроумие, но и сюжетът бе пълен с изненадващи обрати и скоро тя вече се кикотеше на глас. Геговете се нижеха един след друг, което означаваше физическо изтощение до крайна степен. Нейната героиня се държеше като пълна глупачка, а накрая забождаше нос в калта. Което се стори крайно забавно на Шантел.

Бог да те поживи, Мат! Беше стигнала едва до половината и ето че въодушевено прегърна сценария. Знаеше си, че иска да направи роля, която да няма нищо общо с имиджа, изграден грижливо от тях двамата през последните шест години. Което означаваше да поеме известен риск. Щяха ли зрителите да се тълпят в салоните, за да я видят с омазано в кал лице? Шантел бе готова да се обзаложи, че тъкмо така и ще стане.

От седмици не беше се чувствала тъй щастлива, затова бодро натисна копчето на домашната уредба и поръча да ѝ донесат закуска в леглото. Нямаше да мръдне оттук, докато не прочете и последната страница. И тогава щеше да се обади на Мат. Ако се налагаше да иде на прослушване, за да получи ролята и на това щеше да се съгласи. Можеше дори с по-малък хонорар да се примири, стига ролята да бъде нейна.

Тя се облегна на възглавниците, вдигна колене и отгърна следващата страница.

Когато на вратата се почука, беше толкова погълната от четивото си, че се обади някак разсеяно, а сетне избухна в смях: героинята ѝ с достойнство се измъкваше от поредната бъркотия.

— Трябва да е много забавно — отбеляза Куин.

Шантел подскочи. Смяхът в очите ѝ се смени с раздразнение. Колко неприятно, рече си наум, че този мъж изглежда толкова привлекателен.

— Жалко все пак, че не си заредих пистолета!

— Едва ли би застреляла мъж, който ти носи закуската в леглото... — той прекоси стаята, остави таблата в скута ѝ и се настани до нея в леглото. Носеше фланелка, избелели джинси и май изобщо не му мина през ума, че маратонките му може и да изцапат ръчно тъканата покривка. — Какво четеш? — попита, след което изпъна крака и кръстоса ръце зад главата си.

— Последните доклади от стоковата борса.

— О, аз самият също ужасно се забавлявам с тях! — възглавниците разнасяха нейното ухание — екзотично, примамливо, омайващо. Косите ѝ още не бяха сресани и се спускаха безредно по раменете и гърба. Дори на безпощадната утринна светлина Куин не откри никакъв недостатък по прекрасното ѝ лице. Нощницата с тънки презрамки беше обточена с нежна дантелка по дълбоко изрязаното деколте. Той допусна грешката, която избягваше тъй старателно: представи си какво е да притисне крехкото и тяло към своето и да целува устните ѝ до самозабрава.

Сепна се от видението и посегна към препечените филийки.

— Заповядай — промърмори тя и едва се сдържа да не се отдръпне по-надалеч.

— Благодаря! — Куин се протегна и щедро намаза филийката си с желе. Когато дъхът му докосна голото ѝ рамо, Шантел застина и си напомни колко ѝ е неприятен този човек. — Както съм ти казвал и преди — продължи той, — леглото е страхотно.

— Като получа сметката от химическото чистене на покривката, ще я удържа от хонорара ти! — твърдо решена да се държи хладно, тя си наля чаша кафе. — Какво мога да направя за теб, Доран? — Куин продължи да дъвче и само я погледна. Усмивката постепенно разтягаше устните му. — Не се стеснявай — додаде Шантел и отпи от врялата течност. Опари си езика и реши, че той ѝ е не само неприятен, а направо противен.

— Като задаваш глупави въпроси... — Куин не довърши, а наля кафе и на себе си.

— Виж, в момента съм заета, тъй че...

— Вече го забелязах.

— Трябва да прегледам няколко сценария.

— Стават ли?

Шантел пое дълбоко въздух. Някои мъже просто са си такива, твърдоглави, напомни си тя. Може пък да опитам да го предразположа...

— Впрочем, да — отвърна сериозно. — Искам да довърша този до обяд, тъй че ако не е крайно наложително...

— И в него ли е предвидено да сразиш поредната си жертва?

Търпение, каза си Шантел. Малоумните имат най-голяма нужда от внимание.

— Не. Това тук е комедия.

— Комедия? Ти ще играеш в комедия?

— Не прекалявай, Доран — процеди тя през зъби.

— Но ти сигурно ме будалкаш. Кой ще вземе да тикне лице като твоето в тортата!

— Не в торта, а в кална локва.

Куин си взе и парченце пъпеш.

— Е това наистина трябва да се види!

— Разчитам още няколко милиона зрители да възприемат твоята гледна точка... — със сръчно движение Шантел му подаде салфетка.

— В края на краищата теб можем да наречем обикновен човек, нали така?

— По-обикновен не можеш да намериш.

— Защо все пак не ми кажеш за какво си дошъл, защо си вдигнал крака върху скъпата ми покривка и защо се ровиш в закуската ми!

— Включено е в цената. А кафето е страхотно.

— Ще предам комплимента ти на главния готвач. Хайде вече да минем на болезнения въпрос защо си тук.

— Ти няма ли да ядеш?

— Доран!

— Добре, де...

Той измъкна малка папка от кошничката, прикрепена на таблата, и я разтвори.

— Нося ти няколко предварителни доклада. Надявах се да проявиш интерес.

— Доклади за какво?

— Лари Уошингтън, Еймъс Лиъри, Джеймс Брустър. Има нещичко за гримьора и шофьора ти.

— За шофьора ми? Ти си проучвал Робърт? — изгубила апетит, тя се отдръпна от него. — Какви са тия глупости?

— Но, красавице, ти никога ли не четеш криминални романи? Онзи, когото най-малко подозират, накрая винаги се оказва извършителят.

— Не ти плащам да се правиш на Сам Спейд и нямам намерение да пиляя пари, за да проучваш хора като Робърт и Джордж!

След внимателен подбор Куин се спря на ягодите.

— Забелязала ли си по какъв начин те гледа твоят Робърт?

Дантелката рязко се повдигна, сетне отново полегна върху изящните ѝ гърди.

— Виж, скъпи — отметна глава Шантел, — мен всички мъже така ме гледат...

Куин я изгледа продължително, преди да отпие от кафето си. Дори той се затрудняваше да отгатне кога разиграва театър и кога се държи естествено.

— Все отнякъде трябваше да започна, затова тръгнах от мъжете, които са най-близо до теб.

— Още малко и ще ми кажеш, че проучваш и Мат! — Понеже Куин не реагира, тя отново го изгледа. — Сигурно се шегуваш, Мат е...

— Мъж като всички останали — довърши той вместо нея. — Ти току-що каза, че всички са еднакви.

Вбесена, Шантел вдигна таблата и я стовари на коленете му. От чашите плисна кафе.

— Хайде стига вече, а? Не мога да допусна хора, които обичам, да бъдат шпионирани и поставяни в неловко положение. Мат ми е най-добрият приятел, а бях останала с впечатлението, че и на теб също.

— Поел съм ангажимент към теб.

— Смятай го за прекратен. Обажданията престанаха, писма също не пристигат.

— Вече цели четирийсет и осем часа.

— За мен е напълно достатъчно. Ще ти платя и за днес, след което... — думите заседнаха в гърлото ѝ, защото телефонът до леглото вече звънеше. Усети ръката си здраво стисната от пръстите на Куин.

— Някой долу ще вдигне — рече той. — Без паника. Знаем, че е той, просто запази спокойствие. Опитай се да го заговориш по-дълго.

Трябва ни време, за да проследим откъде се обажда — вътрешният телефон избръмча и тя подскочи. — Стегни се, Шантел. Ще се справиш.

— Да — тихо рече тя в слушалката на вътрешния телефон.

— Някакъв мъж ви търси, госпожице О'Хърли. Не каза името си, настоя, че било важно. Ще говорите ли с него?

— Не, аз... — ръката на Куин сграбчи китката ѝ. — Всъщност да, ще приема разговора. Благодаря.

— Не бързай — напомни ѝ Куин. — Остави го да говори.

Шантел взе слушалката със схванати вледенени пръсти.

— Ало...

По лицето ѝ Куин позна, че беше същият шептящ глас.

— Не му затваряй — продължи да настоява той, без да пуска ръката ѝ. — Запази спокойствие и му говори.

— Благодаря — успя да промълви тя, надвила буцата в гърлото си. — Получих всичките ви писма. Не, не съм сърдита — затвори очи и се опита да си внуши, че онова, което чува, изобщо не я плаши. — Бих искала да зная кой сте. Ако нямате нищо против... — разкъсвана между отчаяние и облекчение, Шантел отдалечи слушалката от ухото си. — Затвори...

— По дяволите!

Куин остави таблата на пода до леглото и набра никакъв номер на телефона.

— Тук е Куин. Да, както се разбрахме. Ясно ми е. Много кратко наистина — обърна се той към нея и затвори отново. — Каза ли нещо, с което да се издаде... нещо, което, макар и смътно, да напомня някой познат?

— Не... — тя потрепери. — Не познавам човек с толкова помътен мозък.

— Пийни си кафе — поднесе ѝ чашата Куин.

— Куин — с усилие преглътна Шантел. — Той каза, че ми готви изненада. Някаква голяма изненада специално за мен. Щяла съм да науча много скоро...

— Остави ме да се погрижа за тоя тип! — сърцето му се сви при мисълта колко безпомощна се чувства тя. Неведнъж тъкмо то му бе навличало куп беди — в Южна Африка, в Афганистан... на безброй други места. Макар и в момента да съзнаваше колко опасна е за него

тази близост, той я прегърна през раменете и нежно я притисна. — Нали за това ми плащаш — опита да се пошегува.

— Рано или късно ще се добере до мен — някак примирено добави тя. — Чувствам го...

— Докато съм тук, няма да е толкова лесно. Слушай, двама мъже непрекъснато обикалят къщата, други двама седят на телефона.

— Без особен резултат — затвори очи Шантел и за миг се облегна на него. — Може би защото не мога да го видя.

— Мен нали ме виждаш?

— Да! — Не само го виждаше, но го и усещаше доста осезателно, усещаше здравите мускули на ръката и рамото му, грубата кожа на лицето му.

— А искаш ли да продължиш да ме виждаш?

Тя плахо вдигна очи да срещне погледа му. Съзря шегата, ала и нещо друго, което, може би грешеше, но изглеждаше като истинска загриженост за нея.

— Моля?

— Харесва ми как го правиш, красавице. Можеш да сразиш всеки мъж, без дори пръста си да мръднеш.

— Въпрос на талант. Обясни ми, Доран.

— Исках да попитам дали не е време да се пренеса тук. Не бързай да се опъваш — спря я Куин, като я видя как се стегна. — Разполагаш с толкова много стаи и макар да се привързах наистина към огромното ти легло, мога да мина и с някое друго. Какво ще кажеш, красавице? Искаш ли да ти правя компания у дома?

Шантел се намръщи, неприятно ѝ бе да признае колко защитена би се чувствала, ако той останеше. Къщата наистина бе достатъчно голяма, за да не си досаждат взаимно. Проблемът беше друг — тя трябваше да забрави какво изпита след онази пламенна целувка. А ако Куин прекарваше в дома ѝ по двайсет и четири часа в денонощието, това никак нямаше да е лесно.

— Май трябва да си купя свирепо куче — промълви накрая.

— Изборът е твой.

Което бе самата истина. Шантел знаеше как да се справи с положението. И с него!

— Иди си донеси торбата, Куин. Все ще намерим къде да те сместим — седна отново и набързо прелисти сценария. Почувства се

по-добре, нямаше смисъл да отрича. Ледената топка в стомаха ѝ бе започнала да се отпуска. — И колко ще ми струва тази допълнителна услуга?

— Освен квартирата и храна. Между другото, сутрин бих предпочел нещо по-солидно от кошничка плодове. А като се има предвид колко сериозно ще бъде разстроен и светският ми живот, ще прибавим и още двеста на ден.

— Двеста? — подскочи тя. — Пропуските в светските ти ангажименти едва ли ще струват повече от петдесет. Нали такива са цените при масажистките?

— И какво знаеш ти за този вид услуги?

— Само онова, което съм гледала на кино — стрелна го Шантел.

— Какво ще кажеш за едно показно? — той побутна с пръст тънката презрамка.

Шантел остана втрещена в сценария.

— Не, благодаря. Надали би могъл да ме научиш на нещо, което не знам.

— Имах предвид тъкмо обратното.

Когато и другата презрамка се свлече, тя впи поглед в неговия. Готова ли бе да се хване на стръвта, която прочете в очите му?

— Опитай, когато разполагам поне със седмица свободно време, Доран. Боя се, че с теб ще трябва да започнем от нулата.

— Аз бързо схващам... — опита се да я улови за брадичката.

Шантел сграбчи ръката му, ала гласът ѝ остана спокоен.

— Съветвам те да внимаваш...

— Който много внимава, пропуска най-интересното — беззвучно се засмя Куин.

Искаше отново да я докосне, да почувства гладката мека кожа под пръстите си. Искаше да види как потъмняват очите ѝ, да усети пламенната ѝ чувственост, която тя сякаш пазеше само за екрана.

Когато свободната ѝ ръка се вдигна, той я сграбчи. Тя държеше едната му ръка, Куин — нейната. Значеше ли това изравняване на силите? Той си помисли, че единствено гордостта ѝ пречеше да себоричка, гордостта и самочувствието, че поиска ли, може да го постави на колене.

Тъкмо щеше да я пусне, когато Шантел вдигна очи, пълни с предизвикателство. Куин се сведе над устните ѝ, ала не я целуна,

просто захапа долната ѝ устна. Тя можеше да го отблъсне. Брат ѝ Трейс бе научил и нея, и сестрите ѝ как да се бранят от твърде напористите ухажори. Би могла да нанесе изненадващ удар с коляното и само след миг натрапникът щеше да се превива, неспособен да си поеме въздух. Шантел обаче лежеше напълно неподвижна, хипнотизирана от зелените му очи, които дебнеха всяко нейно движение.

Откъде се бяха взели тези чувства, този глад за интимност? Та тя ги бе заглушила в себе си още преди години, извлякла поуки от редица наивни заблуди. Не би трябвало сега да усеща този трепет, готовността да се разтопи при първия допир. Беше се снимала в безброй любовни сцени — със своя заучена хореография, безброй пъти повтаряни, преди да бъдат заснети, — ала не бе изпитвала нищо извън предписанията на сценария. Знаеше прекрасно колко малко означаваше всъщност за двамата изпълнители и най-страстната прегръдка пред камерата.

Колко странно, нима бе възможно, запита се той, та от нея се излъчва невероятна невинност. Не можеше да допусне, че това е игра. Близостта ѝ обаче замъгляваше разсъдъка му, изпълваше съзнанието му, прогонваше всяка друга реалност, освен собственото ѝ присъствие тук и сега.

Една страст можеше лесно да бъде утолена, дори забравена. Сигурно всеки мъж, който я е зървал веднъж, я е пожелавал. Но дали после е успявал да я забрави? Шантел упражняваше някаква голяма власт над мъжете, умееше да подклажда у тях желание до болка, додето ги обезсили. Куин не можеше да си позволи такава слабост. Притиснал устни върху нейните, той си припомни, че има две основни задачи: първо, да осигури безопасността ѝ и второ, да се опази от нея.

Когато усети, че затъва, Куин се отдръпна. Бе стъпил на несигурна почва. А трябваше да бъде много внимателен.

Не се предавай, рече си Шантел. Ти не означаваш нищо за него, той не желае любовта ти, просто иска да те подчини — вечната битка за надмощие между мъжете и жените, откакто свят светува.

— Следващия път няма да се дам толкова лесно — закани се тя.

— Ще видим — тихо продума той. Погали още веднъж с поглед голите ѝ рамене и изруга вътрешно, защото отново не бе устоял. — Хайде облечи се, ще се видим при басейна. Все пак искам да ти докладвам какво успяхме да постигнем дотук.

Изтърколи се от леглото, грабна папката си и излезе.

Куин пореше водата като змиорка, бързо и безшумно. Скоро Шантел се появи и спря да го погледа. Не беше се излъгала, той наистина бе в чудесна форма — при всяко движение мускулите на ръцете му изпъкваха като опънати жилави въжета. За плуването бе избрал черни бански гащета от купчината в кабинката за гости. Материята прилепваше плътно към стегнатите му бедра.

И все пак ѝ се стори, че ги бе избрал по-скоро заради удобството, а не за фасон. Той бе прекалено самоуверен, за да бъде тъй елементарно суетен. Тя седна до масичката, над която имаше чадър и го зачака да излезе.

Физическото усилие му помогна поне донякъде. Куин си даваше сметка, че бе отишъл по-далеч, отколкото възнамеряваше. Все още обаче не можеше да си обясни защо бе направил първата стъпка, след като много добре знаеше, че от жена като нея един умен мъж трябва да стои на разстояние. А той не беше глупав. Досега бе спазвал дистанцията и бе оцелял. За съжаление имаше и навика да се поддава на изкушенията си. А този път то бе твърде голямо — по-голямо в живота му досега не бе имало.

Когато изплува шейсет дължини, напрежението почти се бе уталожило. При други обстоятелства би използвал боксова круша, за да се овладее, но в момента нямаше такава възможност. Отметна мократа коса от лицето си и се изправи на плиткото. И тогава я видя.

Удобно разположила се в стола си под сянката на белия чадър, тя бе самото въплъщение на хладна непристъпна красота. Бе дръпнала косата си назад, тъй че да открие напълно лицето си. Беше облякла дълбоко изрязана блузка и къси панталонки, които разкриваха невероятно дълги бедра.

— Страхотни крака — подхвърли Куин, като изскочи от басейна.

— И други са ми го казвали... — Шантел се протегна и му подаде хавлиена кърпа. — Виждам, че бързо се ориентираш.

Той метна кърпата на врата си и остави слънцето да изсуши блестящите капки по бронзовото му тяло.

— Хубаво басейнче.

— На мен също ми харесва.

— Ами използвай го по-често. Плуването е най-добрият начин да се поддържаш във форма.

— Аз не се тревожа за формата си, Доран — ето че отново бе успял да я ядоса. — Дълго ли ще ме държиш тук? Искам следобед да си направя маникюра.

— Ще се вместим в програмата, не се тревожи.

— Ние ли? Не си представям как ще те посрещнат в салона.

— Преживял съм и по-тежки изпитания... — Куин дръпна стола си на слънце. — Какво друго е предвидено за днес?

— А, нищо специално. Може да се разходя по магазините на Родео Драйв, евентуално обяд в „Ма мезон“ или „Бистрото“ — надяваше се, че е успяла да го подразни. Подпря брадичка в дланта си и продължи: — Цяла вечност не съм се виждала с никого. Надявам се, разполагаш с някакви по-прилични дрехи.

— Ще намеря какво да облека. Дано не си забравила, че довчера е онази благотворителна вечеря.

Усмивката ѝ угасна.

— Ти пък откъде знаеш?

— Такава ми е работата — макар чудесно да знаеше какво пише вътре, той прелисти бележките. — Секретарката ми се е свързала с Шон Картър и му е обяснила, че имаш кавалер за довчера.

— Значи ще трябва пак да се свърже. С Шон имахме уговорка да отидем заедно, за да подпомогнем и рекламата на филма.

— И ти си готова да се качиш в лимузината с тъмни стъкла с някой, който би могъл...

— Не е Шон — отсече тя и посегна към пакета цигари на масичката.

— Този път ще следваме моя сценарий — кротко настоя Куин и ѝ поднесе огънче. — Аз ще те заведа на вечерята, а за пред камерите можеш да се умилкваш около Шон колкото пожелаеш. За утре какво е предвидено?

— Очаквам ти да кажеш — процеди Шантел.

Той отвори папката.

— В един часа тук ще те посетят репортер и фотограф от „Лайф стайл“ за материала, който ще посветят на теб и къщата ти. Това е всичко, което знам.

Тя пусна цигарата в пепелника и я остави да гори.

— Друго наистина няма. Имам да уредя някои лични неща, но няма да излизам, а вечерта ще си легна рано, защото понеделник е работен ден.

— Мат ме предупреди, че си делова жена. Да започваме тогава. Лари Уошингтън.

— Хайде, давай. Знам, че няма да мирясаш.

— На пръв поглед момчето изглежда напълно невинно — започна Куин. — Миналата година е завършил Калифорнийския университет, специалност управление на търговията. Открай време има слабост към театъра, но предпочитал задкулисните дейности пред актьорската игра.

— Нали тъкмо затова съм го взела на работа.

— Изглежда допреди шест месеца е имал сериозна връзка със своя състудентка. Много привлекателна синеока блондинка. Тя го е изоставила.

— Светът е пълен със синеоки блондинки — не се предаваше Шантел. — Освен това много от студентските увлечения са краткотрайни.

— Еймъс Лиъри — продължи невъзмутимо той. — Известно ли ти е, че първата му жена поискала развод, защото симпатягата непрестанно кръшкал?

— Да, известно ми е. Това обаче е било преди петнайсет години, така че...

— Старите навици трудничко се преодоляват. Джордж Маклинточ.

— Но това е недостойно, Доран. Дори за теб.

— Художник-гримьор вече трийсет и три години. Има пет внучета, които през есента ще станат шест. Откакто преди няколко години е починала жена му, има проблем с бутилката.

— Стига вече! — тя се изправи и приближи ръба на басейна. Водата бе спокойна и кристалночиста. Такъв бе и собственият ѝ живот допреди няколко седмици. — Наистина ми дойде до гуша. Няма да седя и да слушам как подлагаш на дисекция личните проблеми на хората, с които работя. — Погледна го през рамо. — Мръсничък занаят имаш.

— Имаш право — безизразно произнесе Куин и продължи: — Джеймс Брустър. Изглежда, има стабилен брак. Женени са от двайсет

и една години, има син, който учи право някъде на изток. Интересното е, че близо десет години ходи на психоаналитик.

— Всеки в този град ходи на психоаналитик.

— Ти не ходиш.

— Да, но ако продължа договора ти, ще трябва да си запиша час.

Той се усмихна и побърза да отгърне страницата.

— Шофьорът ти е интересна птица. Младият Робърт Дефранко може да се похвали с безброй завоевания.

— Тъкмо човек за теб.

— Упорството му наистина предизвиква само възхищение. Мат Бърнс.

Шантел рязко се извърна към него. На лицето ѝ се четеше не гняв, а отвращение.

— Как си могъл? — произнесе тя бавно. — Та той ти е приятел.

— Такава ми е работата.

— Значи работата ти е да се ровиш в личния живот на хора, към които се предполага, че изпитваш все пак някакви чувства, така ли?

Куин я погледна право в очите.

— Когато съм сключил договор за определена задача, не мога да си позволя да изпитвам чувства към друг, освен към клиента.

— Тогавя запази информацията за себе си. Каквото и да си изровил за Мат, не искам да го зная.

Куин бе твърдо решен да не ѝ позволи да му създаде чувство за вина. Как ли щеше да реагира, ако узнаеше истината?

— Шантел, длъжна си да обмислиш всички възможности.

— А, не, това е твоя работа, за която в момента получаващ седемстотин долара на ден. Твое е задължението да откриеш кой ме преследва, а и да осигуриш безопасността ми, докато можеш да го посочиш със сигурност.

— Това и правя, уверявам те.

— Чудесно! В такъв случай ще общуваме само чрез чекове.

Шантел тръгна към къщата, но той ѝ препречи пътя.

— Време е да пораснеш — рече тихо.

Прихвана я за раменете и я задържа. Знаеше колко я боли за онези, които обичаше. А той трябваше да я убеди, че в момента не можеше да си го позволи.

— Не знаеш чий е гласът по телефона, красавице. Може изобщо да не го познаваш, макар шестото ми чувство да подсказва друго. Този човек те познава, скъпа. И иска да бъдеш негова. Докато не открием кой е, ще правиш каквото аз кажа.

Още не бе забравила сутрешното позвъняване. Ако трябваше да се направи компромис, тя бе готова. Ала с огромно неудоволствие.

— Ще правя каквото кажеш, Доран, но не искам прекалено много от мен. Подслушвайте телефона, записвайте всяко обаждане, пет пари не давам колко души ще бродят около къщата ден и нощ, обаче запомни едно: долни клюки няма да слушам.

— С други думи, привидно си съгласна, но за подробностите не искаш да знаеш.

— Правилно си ме разбрал.

— Мислех те за по-смела — отпусна ръце Куин.

Шантел отвори уста да изкрещи, сетне потисна вика, защото той имаше право. На нея просто не ѝ достигаше кураж.

— Избърши се да не изстинеш, Доран — подхвърли унило.

Сетне се обърна и си тръгна. Куин я проследи с поглед как се отдалечава и реши, че инстинктът не го бе подвел. Дори натискът да станеше непоносим, тя нямаше да рухне.

ПЕТА ГЛАВА

Щом преживяха съботата и неделята, без да се хапят взаимно, може и да доведат нещата до успешен край, реши Шантел. Не беше много приятно да отиде на вечерята с него и пред триста души да се преструва, че компанията му ѝ доставя кой знае какво удоволствие. Ала в края на краищата това бе един делови ангажимент — труден и не особено привлекателен. Куин обаче ѝ поднесе неочаквана изненада. Държа се като истински чаровник.

Колкото и да бе учудващо, официалното облекло му отиваше. Не скриваше основните му недостатъци, но ги правеше приятни наглед. Той не беше галантен и лъскав баровец и Шантел откри, че това ѝ харесва. Можеше и да слага при случай коприна вратовръзка, ала за всяка жена бе ясно — под лустрото се криеше истински варварин.

До края на вечерта беше опознал повечето от присъстващите, пи шампанско с най-скъпо платения актьор за годината и танцува с една от знаменитостите сред актрисите, печелила три пъти „Оскар“. Седемдесетгодишният ветеран бе потупал Шантел по коляното и я бе похвалил, че вкусът ѝ към мъжете се развива в положителна посока.

В неделя я бе оставил насаме със заниманията ѝ. Не се появи и когато дойдоха репортерите, а и после, когато започна обиколката из къщата. Тя знаеше, че е наблизко, но просто се старае да спазва своята част от уговорката. Затова спокойно си дочете сценария, взе си гореща вана, дори ѝ остана време да прегледа част от кореспонденцията и да се погрижи за някои неотложни делови въпроси. В понеделник, когато тръгнаха заедно към студията. Шантел бе готова да промени първоначалното си мнение за него.

Чувстваше се отпочинала, нетърпелива да се захване с работа. Предната вечер бе довършила сценария, започнат в събота сутринта. На мига събуди Мат и му поръча да сключи договор за ролята. Още нямаше шест, но тя се чувстваше великолепно.

Погледна към Куин, който седеше до нея с протегнати крака, със скрити от тъмните очила притворени очи. Май не беше се бръснал от

събота. Имаше вид на скитник, но му отиваше.

— Тежка нощ? — попита го тя.

Той отвори едното си око. Усилието му се стори прекалено и побърза да го затвори.

— Покер — отговори кратко.

— Снощи си играл покер? Не знаех, че си излизал.

— В кухнята — избоботи Куин, като се опита да пресметне след колко време ще може да получи следващата чаша кафе.

— В моята кухня? — намръщи се Шантел, леко обидена, че не е била поканена да се включи. — И с кого игра?

— С градинаря.

— Рафаел? Та той почти не говори английски.

— Не е нужно бог знае каква граматика, за да разбереш, че фулът бие петте поредни.

— Разбирам — усмихна се тя. — Значи двамата е Рафаел сте играли покер в кухнята, пиянствали сте и сте се надлъгвали.

— И Марш също.

— Какво и Марш? — Беше се протегнала да си вземе чаша, но спря изненадана. — Марш е играл карти? Моят Марш?

— Един такъв висок, не му е останала много коса.

— Как можа, Куин, старецът скоро ще навърши осемдесет. Не мога да повярвам, че си се възползвал.

— Прибра ми осемдесет и три долара. Хитър е тоя старец...

— Така ти се пада — зарадва се Шантел, — щом си се разположил в кухнята ми, пушил си пури, пил си бира и си се хвалил с похожденията си, а за всичко това аз ти плащам.

— Ти спеше.

— Това едва ли е от значение. Плаща ти се да ме пазиш, а не да се забавляваш с някакви си тъпи карти.

— Казах ти вече, играхме покер. Освен това през цялото време бдях над съня ти.

— Тъй ли? Странно, вчера дори не те забелязах.

— Не съм се отделял от теб. Хареса ли ти горещата вана?

— Моля?

— Близо час прекара във ваната — той взе чашата сок от ръката й и я пресуши. — И то без бански костюм. Странно, смятах, че жена

като теб би трябвало да има поне двайсетина парчета. Сигурно не си могла да ги намериш.

— Ти си ме гледал!

— Нали за това ми плащаш.

Тръпка на възмущение премина по тялото ѝ и тя тресна чашата обратно на стойката.

— Не ти плащам да си пъхаш носа, където не трябва. Това можеш да вършиш в свободното си време.

— Времето ми е изцяло посветено на теб, красавице. Не се бой, не видях нещо повече от онова, което е заснето в „Тънък лед“.

Куин се усмихна вяло и затвори очи. Имаше чувството, че някой бие главата му с чук. И друг път се бе случвало да не мигне цяла нощ, но по свое желание. Прие да играе покер само за да пропъди мисълта за нея, сгушена в леглото или полегнала в уханната пяна, изпълнила ваната.

Беше излъгал, че я е наблюдавал скришом. Просто я зърна, когато влизаше в голямата баня, а като се забави, отиде да провери да не ѝ се е случило нещо. Видя я да си почива във ваната; от тонколониите на тавана звучеше музиката на Рахманинов. Разпуснатите ѝ коси бяха полегнали върху пяната. А тялото ѝ... дори сега пробуденото видение сякаш го удари в слънчевия сплит.

Не беше си позволил да ѝ се порадва дори, просто тихо се бе оттеглил. Подгонил го бе страхът, че ако в този миг тя отвори очи, не ще има сили да излезе.

Мисълта за нея го преследваше ден и нощ. Трябваше да се пребори с нея. Нищо и никой не биваше да притежава такава власт над него. Той обаче започваше да разбира как съзнанието на един мъж може да бъде запленено от собствените му фантазии.

Тревожеше се за себе си, ала повече се тревожеше за Шантел. Ако друг мъж бе обсебен от мисълта за нея и в един момент прекрочеше определени граници, до какви ли крайности би прибегнал, за да я притежава? Писмата и обажданията ставаха все по-настойтелни. Кога ли щеше да се откаже от тях и да предприеме някоя отчаяна стъпка? Според Куин тя нямаше представа към какво може да подтикне неизвестния ѝ поклонник подобна маниакална лудост.

Този ден отново трябваше да снимат в студио. Вторият операторски екип се намираше в Ню Йорк, за да заснеме външните кадри. Шантел с нетърпение очакваше момента, когато и тя, заедно с другите актьори, щеше да отлети на изток за снимките на място. Можеше евентуално да се види с Мади, а ако имаше късмет, да гледа и бродуейския спектакъл с нейно участие.

Самата мисъл ѝ върна доброто настроение, което не се прекърши дори по време на непредвиденото забавяне поради някаква техническа неизправност.

— Сякаш сме в Нова Англия — отбеляза Куин, като огледа декора.

— Ако трябва да бъдем точни, Масачузетс — отвърна Шантел.
— Ходил ли си там?

— Роден съм във Вермонт.

— А пък аз съм се родила във влак — засмя се тя и отхапа ново парче от кифлата. — Почти, де. Родителите ми били на път към поредния си ангажимент, когато на мама ѝ започнали болките. Наложило се да се отклонят от маршрута, докато се появим аз и сестрите ми.

— И ти, и сестрите ти?

— Точно така. Аз съм най-голямата от трите.

— Три като теб! Всемогъщи Боже!

— Аз съм единствена, Доран. Три близначки сме, но всяка успя да изгради своя индивидуалност. Аби отглежда коне и деца във Верджиния, а Мади в момента завладява Бродуей.

— Доколкото те познавам, май не си жена за семейство.

— Виж ти! — толкова добре се чувстваше, че дори не се обиди.
— Освен това имам и брат. Не мога да ти кажа с какво се занимава, защото никой не знае със сигурност — нещо средно между професионален жиголо и крадец на бижута в международен мащаб. Двамата много бихте си допаднали — Шантел се загледа в двама от работниците, които тъкмо отместваха огромна скала. — Удивително, нали? — подхвърли тя към Куин, който се бе втренчил в дърветата. Изглеждаха му съвсем истински, също като онези в родния му край, докато не забеляза постаментите им.

— Има ли изобщо нещо истинско тук?

— Почти не. За няколко часа могат да ти измайсторят и кенийската джунгла — Шантел се протегна и разклати кубчетата лед в чашата си. Беше свикнала да чака. — Щяхме да снимаме тая сцена на естествен декор, но възникнаха проблеми — обясни тя търпеливо.

— Твоят занаят май е свързан с доста чакане.

— Е, не е за невротици. Случвало се е с часове да вися в гримьорната, за да ме извикат за някоя сцена, която трае не повече от пет минути. В други дни пък работим по четиринайсет часа без прекъсване.

— Защо?

— Какво защо?

— Защо го правиш?

— Защото винаги съм искала да правя тъкмо това! — на този въпрос тя имаше отдавна готов отговор. И сега, кой знае защо, се почувства длъжна да обясни. — Като малка прекарвах доста време в театъра, виждах как се създава магията и си знаех, че искам да бъда част от нея.

— Значи винаги си искала да бъдеш актриса.

— Винаги съм била актриса — усмихна се Шантел и отметна глава. — Мечтата ми бе да стана звезда.

— Изглежда си я постигнала.

— Да, така изглежда — повтори тя, пропъждайки едва забележимото униние. — Ами ти? Винаги ли си искал да станеш... е, това, което си в момента?

— Исках да бъда малолетен престъпник и до някое време се справях твърде добре.

— Звучи вълнуващо... — искаше ѝ се да научи повече. Всъщност искаше да знае всичко за него, но се боеше да попита направо. — Защо тогава не излежаваш двайсет годишна присъда в „Сан Куентин“?

— Мобилизираха ме — засмя се той, ала Шантел се досети, че това си е някаква негова шега.

— Армията създава истински мъже.

— Има нещо такова. Във всеки случай научих се да върша онова, за което наистина ме бива, да печеля пари и да стоя по-далече от затвора.

— А за какво те бива най-много? — чисто мъжкото предизвикателство в очите му я накара да изпревари отговора. — Забрави, че съм те питала. Да опитаме нещо друго. Колко години прекара в армията?

— Не съм казвал, че съм бил в армията... — Куин и предложи цигара, но когато тя отказа, запали само за себе си.

— Каза, че са те мобилизирали.

— Така и беше. Мобилизираха ме и правителствени служби се погрижиха за обучението ми. Искаш ли още кафе?

— Не. Колко дълго продължи това?

— Прекалено дълго.

— Там ли те научиха да отговаряш уклончиво?

— Да — отново ѝ се усмихна той. Сетне, с изненадващо и за двамата движение, посегна да погали косите ѝ. — Приличаш на малко момиченце.

Защо ли сърцето ѝ затупа тъй бясно? Та това бе само едно докосване, няколко разменени думи, бегъл поглед наред този нереален, гъмжащ от хора свят.

— Ами нали това е идеята — окопити се Шантел след миг. — В тази сцена съм на двацет — невинна, пълна с илюзии... А и скоро ще бъда прелъстена.

— Тук ли?

— Не, всъщност ето там — посочи тя малкото сечище наред горичката, скована от работниците. — Негодникът Брад ме прелъстява с обещанието да ми бъде предан за цял живот. Подлъгва ме да разкрия страстта, която до този миг съм влагала само в картините си, сетне се възползва от нея.

— Пред очите на всички тук? — прихна Куин.

— Аз обичам да има публика.

— А се вбеси, че съм те наблюдавал как се къпеш!

— Как смееш!

— Всичко е готово, Шантел.

Тя кимна на помощника си и се изправи, после внимателно изтупа панталоните си.

— Намери си удобно местенце, Доран — предложи любезно. — Може и да научиш нещо.

Той послуша съвета ѝ и проследи неколкочкратното почти механично повторение на сцената. Не беше особено интересна — лековерна жена в компанията на един измамник сред красив пролетен декор. От чиста пластмаса. Гримьорът Джордж приближи да освежи лицето ѝ. Човек от реквизита ѝ подаде блока и молива.

— По местата. Тишина! — шумът тутакси секна. — Почвайте! — Клапата щракна за първия дубъл. — Камера!

Началото бе същото — Шантел седеше на скалата и рисуваше. Появи се Шон, погледа я миг-два. Когато тя дигна очи и го съзря, Куин почувства, че устата му пресъхва. Всичко, за което един мъж можеше да мечтае, се съдържаеше в този поглед. Любов, доверие, страст. Щастливецът, чиято любима би го гледала по този начин, би печелил войни, би отмествал планини.

Той самият не бе се стремил да бъде обичан. Любовта обвързва, кара те да се чувстваш отговорен и за друг човек, освен за себе си. Отнема ти почти толкова, колкото и дава. Така бе мислил до скоро, всъщност преди да съзре погледа в очите на Шантел.

Нали е само филм, напомни си той, когато разбра, че е пропуснал пет минути от снимките. Правеха вече втори дубъл. Погледът в очите ѝ бе илюзия, също като гората наоколо. Пък и нали не бе насочен към него. Тук се снимаше филм, тя бе актриса, а останалото бе написано в сценария.

Първия път, когато Шон Картър я докосна, Куин усети как челюстта му застина. За щастие режисьорката прекъсна сцената.

Когато продължиха, Куин си каза, че се владее. Напомни си, че присъства тук само защото му плащат за това. Тя не означаваше нищо за него. Беше му просто клиентка. И за него нямаше никакво значение с колко мъже ще се люби — независимо дали пред или зад камерата.

Следващото, което видя, бе как устните ѝ докосват устните на Шон и ето че в главата му се стрелна мисълта за убийство.

Това бе просто сцена от филм с изкуствени скали, изкуствени дървета, изкуствени чувства. И все пак всичко изглеждаше толкова истинско, толкова искрено. Наоколо армия техници направляваше прожекторите, микрофоните. Дори когато Шон притисна Шантел, някаква камера приближи на сантиметри от тях.

Но тя трепна. По дяволите, той я видя как трепна, когато Шон ѝ свали панделката и косата ѝ се разпиля по раменете. Гласът ѝ също

трепна, когато му каза, че го обича, че иска да бъде негова, че не се страхува. Куин се улови, че ръцете му са стиснати в юмруци.

Шантел затвори очи, когато Шон обсипа с целувки лицето ѝ. Изглеждаше толкова млада, толкова лесно ранима, готова да вкуси любовта. Куин не забеляза приближилата се камера. Виждаше само Шон, който разкопча блузата ѝ, виждаше нейните очи — огромни, сини, вперени в любимия. Тя нерешително взе да разкопчава ризата му. Лицето ѝ пламна, когато се притисна до голата мъжка гръд. Двете тела бавно се отпуснаха в тревата.

— Стоп!

Куин рязко се върна в действителността. Видя как Шантел се изправи и каза нещо на Шон, което го разсмя. За тази сцена носеше сутиен без презрамки, който щеше да остане скрит за камерата, и протрити джинси. Лари побърза да покрие раменете ѝ със захвърлената преди минута блуза и тя му се усмихна разсеяно.

— Да направим още един дубъл. Шантел, като му свалиш ризата, искам да вдигнеш глава — заговори делово Мери Ротшилд. — Искам да видя хубава целувка, преди да се търколите в тревата.

Някъде към петия дубъл Куин си възвърна способността на обективен наблюдател. Плъзна поглед по лицата на онези, които не участваха пряко в снимките. В края на краищата задачата му бе да открие кой от присъстващите се е вторачил в Шантел, разяждан от ревност. Или от налудничавата идея, че нему се полага мястото на любимия.

Той извади нова цигара и пак заоглежда лицата. Редовно получаваше доклади за поведението на всеки, който пряко или косвено бе свързан с продукцията. Инстинктът му подсказваше, че авторът на писмата е човек, когото Шантел познава, някой, с когото тя разменя по някоя и друга дума всеки божи ден.

Куин искаше да открие този човек и то час по-скоро. Преди сам да се признае за обсебен от нея.

Асистент-режисьорът прегърна Шантел през раменете и взе да ѝ говори нещо, като я поведе нанякъде. Преди да доближат караваната, в която се помещаваше гримьорната, Куин застана пред тях.

— Накъде сте се запътили?

Шантел го изглежда смразяващо, но не избухна.

— Реших да се скрия за малко на сянка. Еймъс ме запознава с програмата за деня. Извини го, Еймъс. Куин притежава... болезнено чувство за собственост.

— Напълно го разбирам — избоботи добродушният шишко. — Беше страхотна, Шантел. След около половин час ще те повикаме за близките планове.

— Благодаря ти! — тя го изчака да се отдалечи и едва тогава се обърна към Куин. — Друг път не прави така.

— Как?

— Да беше се видял само — единствено нож между зъбите ти липсваше. Казах ти вече, Еймъс е безобиден...

— Но има навика да докосва жените. Една от тях в момента е моя клиентка.

В караваната Шантел отвори малкия хладилник, избра си диетичен сок и тутакси се стовари на канапетото.

— Ако имах нещо против да ме докосва, не би нахалствал, уверявам те — рече уморено тя. — Не за пръв път работя с него и ако престанеш да се държиш като смахнат, няма да е последният.

Куин на свой ред отвори хладилника и си взе бутилка бира.

— Виж, красавице — поде вече по-кратко, — не мога да ти угодя, като огранича до минимум броя на заподозрените. Престани най-сетне да се преструваш. Ти наистина познаваш човека, от когото си толкова уплашена.

— Не се преструвам.

— Напротив. При това го правиш твърде неумело в сравнение с онова изпълнение на тревата преди малко.

— Това е моята работа. Моят живот.

— Именно! — той я подхвана под брадичката и усети хвърчащите от очите ѝ искри. — Ако не си забравила, за живота ти в момента аз имам грижата. Нека ти кажа и една добра новина, почти елиминирах Картър като заподозрян.

— Шон? — Приятното чувство на облекчение бързо премина в ново тревожно очакване. — Защо?

— Подсказва го елементарната логика. — Куин отпи от бирата, за да я подразни. — Ако някой мъж е обсебен от красива жена... Нали сме наясно, че става дума за маниакална страст?

— Да, по дяволите! — тя дръпна бутилката от ръката му. — Кажи най-сетне, накъде биеш?

— Ако бях на път напълно да превъртя заради някоя жена, не бих могъл да се изправа, да си изтупам дрехите и да ѝ обърна гръб, след като близо няколко часа сме се въргалияли полуголи по тревата.

— Така ли? — Шантел му върна бутилката. — Ще трябва да го запомня — поуспокоена, тя се облегна на възглавниците и вдигна крака. — Какво ще кажеш за сцената?

— На някои доста им се изпотиха очилата.

— Не ме будалкай, Куин, сигурно и ти си забелязал. Тая сцена не е само гол секс, тук става дума за измамено доверие, погубена невинност. Преживяното от Хейли в тази гора ще се отрази върху целия ѝ живот. Нямаше да е така, ако просто беше се позабавлявала сред нападалите шишарки.

— Да, но забавлението сред шишарките, за което говориш, кара хората да си купуват билети.

— Това тук е телевизия. Гоним висок рейтинг. Дявол да го вземе, Куин, доста усилия вложих, за да направя сцената. Става дума за повратната точка в живота на Хейли. Ако наистина се възприема като...

— Добра беше — прекъсна я той.

— В такъв случай... — Шантел остави чашата си. — Би ли го повторил още веднъж?

— Казах, че беше добра. Все пак аз не раздавам наградите, красавице.

Тя прибра колене и подпря брадичката си върху тях. На тънкия слънчев сноп в пролуката между пердетата изглеждаше все тъй млада и невинна.

— Колко добра все пак?

— Чудя се как ли си подхранваш самочувствието, когато си сама?

— Никога не съм отричала, че съм суетна. Кажи, колко добра?

— Толкова, че ме засърбяха ръцете да натупам Картър.

— Наистина ли? — поласкана, Шантел прехапа долната си устна. Реши все пак да запази шеговития тон. Куин не биваше да разбере колко държи тя на неговата преценка. — Преди или след като завъртяха камерите?

— И преди, и по време, и после! — неочаквано той се пресегна и сграбчи блузата ѝ отпред. — Не си играй с късмета си, красавице — предупреди я почти приятелски. — Имам навика да взимам онова, което ми се хареса.

— Ама че си недодялан, Доран! — с леко движение Шантел отблъсна ръката му. — Липсва ти елементарно възпитание.

— Добре е да запомниш това. Честно казано, понаучих едно-друго, като ви гледах с Картър как се опипвате.

— Не сме...

— Е, наречи го както искаш. Все пак колкото и да си добра, не съм си пилял времето само теб да гледам. Забелязах някои твърде интересни подробности.

— Например?

— Брустър изпуши половин пакет цигари, докато вие с Картър... работехте.

— Той е неспокоен човек. Била съм свидетел и на по-страшни неща, когато автор следи как филмират творбата му.

— Лиъри пък едва не падна върху теб в желанието си да скъси разстоянието.

— Такава му е работата.

— А помощникът ти едва не си глътна езика, когато Картър ти свали блузата.

— Престани, моля те! — скочи на крака тя и приближи към прозореца. Скоро щяха да я повикат и нямаше да може да работи, ако позволеше на Куин да я ядоса. — Що се отнася до мен, смятам, че си твърде ограничен, за да разбереш тези хора.

— Това ме навежда и на друга мисъл — облегна се той назад. — Мат още не се е появил. Странно. Не си ли ти най-важният му клиент?

— Решил си да ме скараш с всички, така ли?

— Правилно си се досетила. За момента ще вярваш само на мен и на никой друг.

— Скоро ще ме повикат, Доран. Искам да полегна за няколко минути. — И без да го погледне повече, Шантел се отдалечи към другия край на фургона и изчезна зад някаква врата.

На Куин му идеше да разбие бутилката в стената. Просто за да чуе как се пръсва на парчета. Тя не биваше да го кара да се чувства виновен. Та той се грижеше за нея. Нали за това му се плащаше. И

колко по-лесно щеше да е, ако проявеше поне мъничко подозрителност. Дори и ако това означаваше да пролее някоя и друга сълза — какво толкова.

Куин изруга и тресна бутилката на масата. Изправи се и с тежки стъпки се отправи към спалнята.

— Виж, Шантел...

Стресна се, като я видя да седи на леглото. Държеше в ръка някакъв плик. Сладникавото ухание на диви рози го накара да се озърне. Букетът беше там, на тоалетката.

— Не мога да го отворя — промълви тя. Бледото ѝ лице представляваше покъртителна гледка, пръстите ѝ трепереха от преживяната уплаха, но друго бе по-страшното — в очите ѝ се четеше отчаяние. — Наистина не мога повече.

— Не е и необходимо — с нежност, на каквато смяташе, че отдавна не е способен, той приседна до нея и я прегърна. — Нали затова съм тук, красавице — внимателно измъкна плика от сгърчените ѝ пръсти. — Не искам да отваряш това писмо. Ако пристигнат и други, ще ги дадеш на мен.

— Не искам да зная какво пише вътре. Просто го скъсай.

— Не се тревожи... — Куин безмълвно пхна писмото в задния си джоб. Безброй въпроси напиреха да бъдат зададени, но той се отказа от тях. — Важното е да ми вярваш — рече тихо. — Остави всичко на мен.

— Боя се, че няма да можеш да се справиш — вяло поклати глава Шантел. — Винаги съм искала да бъда известна. Винаги съм мечтала за слава. Да не би някой да ме наказва за това? — тя изхълца и се дръпна. — Може би имаш право, Доран. Може пък вината наистина да е моя.

— Престани! — Куин я хвана за раменете с надеждата да спре напиралите в очите ѝ сълзи. — Кой знае какво ме е накарало да изтърся подобна глупост. Ти си красива, талантива, известна. Кое не означава, че трябва да се чувстваш виновна заради нечия маниакална лудост.

— Да, но той иска мен — тихо отвърна тя. — Страх ме е...

— Няма да допусна да ти се случи нещо лошо.

Шантел въздъхна дълбоко и хвана ръката му. Сетне склони глава на рамото му.

— Знам, че не ти е лесно е мен, Доран... — слава Богу, беше успяла да възпре сълзите. — Ако съм те вбесявала, не е било нарочно, повярвай.

— Свикнал съм, нали това ми е работата. А и твоят стил ми допада.

— Щом сме започнали с милите думи, нека ти кажа, че и аз харесвам твоя.

— Тоя ден трябва да се запомни — промърмори Куин и вдигна ръката ѝ към устните си.

Това беше грешка. И двамата го разбраха, щом се докоснаха. Погледите им се кръстосаха. Напрежението премина като ток през телата им. То не бе изкушение, нито гняв, нито пламнала страст, а необходимост един от друг. Тя копнееше отново да почувства как я обгръщат ръцете му, как устните му докосват нейните, горещи, пламенни, настойчиви. Затова не се възпротиви, когато пръстите му болезнено се склучиха около нейните. Внезапно усети, че на всяка цена иска да узнае какво изпитва той в душата си, в сърцето си. Дали и той... По-скоро възможно ли бе и неговото желание да е също тъй разтърсващо като онова, което като сладка болка сковаваше тялото ѝ...

Почукването на вратата я накара мигом да се изпълне като струна. Закри лицето си с ръце, но поклати отрицателно глава, когато Куин я докосна.

— Нищо ми няма. Викат ме да започваме.

— Стой тук. Ще им кажа, че ти е прилошало.

— Не, недей. Няма да допусна това да попречи на работата ми — пръстите на лявата ѝ ръка се свиха в юмрук, ала той почувства какво усилие полага, за да се овладее. — Няма да се предам — извърна глава, загледана в розите. — Просто няма да стане.

Куин бе склонен да повтори предложението си, но добре си спомняше как още при първата им среща тъкмо тази вгълбена, целенасочена амбиция бе предизвикала възхищението му. Тя беше силна жена, достатъчно силна, за да се бори.

— Добре тогава. Нужни ли са ти още няколко минути?

— Да, може би.

Шантел доближи прозореца и дръпна пердетата да влезе слънце. Прекалено страшно бе да остане насаме с мислите си в тъмнината. Нощем без друго бе сама с образите в съзнанието си. Навън грее

слънце, напомни си тя, като въздъхна. А имаше още доста работа да се свърши.

— Ако обичаш, кажи им, че след минутка ще изляза.

— Както искаш — застина нерешително Куин. Искаше му се да приближи до нея, да ѝ вдъхне увереност, макар да знаеше, че това ще е грешка и за двамата. — Ще бъда отвън, Шантел — рече накрая. — Излез, когато наистина си готова.

— Ще се оправя бързо, не се тревожи.

Тя изчака да чуе отдалечаващите се стъпки и опря чело в стъклото. Колко би ѝ олекнало, ако можеше да си поплаче. Да плаче, да крещи, да ридае дори, просто за да даде отдушник на напрежението, сковало нервите ѝ. Но не можеше да си го позволи. Предстоеше ѝ още часове наред да работи пред камерите. Нужен ѝ беше бистър ум и най-вече сила.

Ще се справя, каза си твърдо. Отново въздъхна и се дръпна от прозореца. Когато се обърна, цветята ги нямаше. Шантел се втренчи в масичката с някакво необяснимо, глупаво чувство на облекчение. Той бе взел цветята. Без дори да го помоли за това.

Що за човек беше този мъж? Жесток и груб в един миг, нежен в следващия. Защо ѝ бе тъй трудно понякога да намери обяснение за действията му... а и за своите собствени? Не можеше да го разбере. С него никоя жена не би се чувствала сигурна. Защо тогава тя самата бе най-спокойна, когато знаеше, че е наблизо?

Ако не се познаваше толкова добре, ако не бе толкова сигурна в себе си, навярно би помислила, че започва да се влюбва в Куин Доран.

ШЕСТА ГЛАВА

Седмицата изобщо не можеше да се нарече спокойна и отморяваща, макар Шантел да прекара доста време в леглото. То бе огромно, разкошно, застлано с плюш... и се намираше на снимачната площадка, по-точно в студиото за звукозапис. Предстоеше да завършат епизода с нейната брачна нощ — брачната нощ на Хейли, която се омъжваше не за онзи, когото обича, а за онзи, когото би искала да обикне.

Реквизитът включваше кофичка с лед за шампанското, палто от визон, метнато на някакъв стол и маса, отрупана с рози, които непрекъснато трябваше да бъдат пръскани с вода, за да останат свежи за пред камерата. Дон Стърлинг, един не особено известен актьор, бе избран за ролята на бъдещия съпруг. Бяха му я дали най-вече заради външността и излъчването му. Макар че последната репетиция с Шантел бе минала чудесно, нервите му очевидно не издържаха и той проваляше сцената вече за шести път от сутринта.

Сгушена в обятията му, Шантел го усети как се стяга. От чиста професионална солидарност този път тя провали сцената, за да му помогне да се отпусне.

— Извинявай — сви рамене Шантел. — Може ли пет минути почивка, Мери? — обърна се тя към режисьорката. — Цялата съм схваната.

— Десет да бъдат — отсече Ротшилд и тутакси заговори асистента си.

— Искаш ли кафе? — предложи Шантел. Прие подадения ѝ халат, наметна го и се усмихна на Дон.

— Само ако позволиш да се удавя в него.

— Нека първо изпием по една чаша... — тя кимна на Лари и се насочи към два свободни стола в най-близкото ъгълче. Когато забеляза, че Куин тръгва към тях, поклати отрицателно глава и хвана ръката на Дон. — Сцената никак не е лесна.

— А не би трябвало да ме затрудни... — Дон прокара пръсти през гъстата си тъмна коса.

— Виж, поради последователността, в която се снимат тия епизоди, досега сме изиграли много малко сцени заедно. Изневиделица се женим и ето ни на сватбено пътешествие — Шантел прие чашата кафе от ръцете на Лари и продължи мисълта си. — Струва ми се, че би било далеч по-лесно, ако се познавахме поне малко по-добре.

Дон хвана чашата си с две ръце и се помъчи да се усмихне.

— Нали съм актьор — рече някак извинително.

— Аз също.

— Ти можеш да изиграеш тая сцена и със затворени очи — отпи от кафето, сетне отвратен остави чашата. — Ще бъда откровен с теб. Ужасно ме притесняваш — в отговор тя само вдигна вежди, а той въздъхна и продължи. — Когато агентът ми се обади с новината, че съм получил тази роля и ти ще бъдеш моя партньорка, без малко да изпадна в кома.

— Затова ти е трудно да играеш ролята на страстно влюбен — Шантел докосна ръката му. — На репетицията беше чудесен, уверявам те. Ти наистина беше най-добрият от кандидатите.

— Но онова беше сцената в ателието на Хейли, а не първата брачна нощ.

— А пък аз изиграх първата си любовна сцена със Скот Барън. Както знаеш, той е легендата на Холивуд и е със славата на най-сексапилния мъж на света. Трябваше да го целуна, а зъбите ми тракаха от страх. Скот поиска почивка, поръча да ми донесат сандвич с риба и ми разправи куп невероятни истории. Половината поне трябва да бяха пълни измишльотини. После ми каза и нещо вярно. Че всички актьори са деца, а всички деца обичат да играят. И ако не играем добре, ще трябва да пораснем и да се хванем на някоя истинска работа.

Стегнатите му от напрежение устни се поотпуснаха.

— И какво стана?

— Не знам кое помогна повече — рибата или неговите приказки, но на бърза ръка се върнахме на площадката и изиграхме сцената.

— В тоя филм ти го засенчи.

— И други са ми го казвали — усмихна се тя. — Но не си въобразявай, че сега ще ти позволя ти пък да ме засенчиш.

— Това последното го казваш нарочно!

— Не разбирам за какво говориш — отвърна Шантел с интонацията на същинска примадона.

— За теб се говори, че си студена и капризна — замислено отбеляза Дон. — Не съм очаквал, че си толкова... непосредствена.

— Гледай да не се разчуе... — тя стана и му подаде ръка. — Хайде да приключваме с това сватбено пътешествие, че до гуша ми дойде.

Всичко мина като по ноти. Куин нямаше представа какво е казала Шантел на партньора си по време на кратката почивка, ала очевидно бе налучкала правилния подход. Той самият започваше да свиква да не скърца със зъби всеки път, когато я види в обятията на някой мъж. Трудно бе да се сърдиш някому, като гледаш колко важна роля играе техниката за крайното впечатление. Затъмниха прожекторите, все едно в стаята горяха само свещи. Шантел и Дон се пъкнаха в леглото, той се съблече до кръста, тя остана по корсаж. Камерата бе точно над тях. Режисьорката коленичи на леглото и започна да изрежда какво иска. Когато клапата щракна, Шантел и Дон се извърнаха един към друг, сякаш за тях не съществуваше никой друг на тоя свят.

Не ѝ е трудно да изобразява страст, помисли си Куин. В подобни моменти се питаше дали някога е изпитвала истински чувства. Емоциите при нея сякаш се включваха и изключваха единствено под диктовката на режисьора. Като изящна кукла е, хрумна му, красива отвън, куха отвътре.

А самият той я бе държал в обятията си. Бе усещал как се разгаря страстта. Бе доловил чувства, потребности, трепети... И това ли е било игра? Всъщност какво те интересува, напомни си Куин и запали поредната цигара. Тя бе негова клиентка и нищо повече. И ако събуждаше някакви чувства у него, което вече редовно и незнайно как успяваше, той просто трябваше да се оттегли. Да допусне жена като Шантел О'Хърли близо до себе си бе равнозначно на самоубийство, ако се опасяваше, че ще загуби самоконтрол.

Когато я погледна обаче, устата му пресъхна.

Това е само страст, повтори си упорито. Или по-точно казано, плътско влечение. А не можеше да отрече, че желанието да я притежава му се струваше естествено като дишането. Не можеше да отрече и друго: че в мислите му нямаше и следа от страст, когато преди минути се опитваше да я утеши.

Значи все още не бе загубил способността си да изпитва съчувствие. Намери си стол, но установи, че от нерви не го свърта на едно място. Отново го завладяваше познатият гняв, тлеещата ярост при мисълта каква опасност грозеше Шантел. Неговата жена. Тъкмо в това бе проблемът. Колкото повече време прекарваше заедно с нея, толкова по-естествена му се струваше мисълта, че тя е негова жена.

Отдръпни се, Доран, рече си той. Не отлагай повече. Не се ли оттеглеше час по-скоро, с него бе свършено.

Куин ядовито загаси цигарата си и му се прииска този безкраен ден да свърши най-сетне.

През седмицата се бяха получили още две писма, които той не й бе показал. Хленченето се бе превърнало в жалостиво скимтене. Тъкмо тази промяна в тона го тревожеше повече от заплашителните нотки в първите писма. Авторът бе на път да рухне. Всъщност най-вероятно щеше да изригне като вулкан. Понеже и собственото му търпение бе на изчерпване, Куин се надяваше това да стане скоро. Поне щеше да му подейства като отдушник за яростта, която се трупаше в него.

— За днес приключихме. Не прекалявайте с развлеченията през уикенда. В понеделник ви искаме свежи и красиви.

Все още по риза, Шантел приседна на леглото и поде откровен разговор с Дон. Ревност... Откъде се взе и по каква причина, Куин нямаше и най-малка представа. Открай време бе привърженик на принципа „Живей си живота, но не пречи и на другите“. Ако някоя жена — дори в момента да му бе особено близка — проявеше интерес към друг мъж, той й признаваше правото на избор. Никакви претенции, никакви обиди, никакви усложнения. Години наред с лекота се бе придържал към това правило. Непознато му бе внезапното свиване на стомаха, което усети, и чувството не бе никак приятно. Неспособен да се спре, Куин приближи и вдигна Шантел на крака.

— Край на играта — заяви категорично и понечи да я дръпне.

— Пусни ме — почти беззвучно произнесе тя, когато усети, че я води към гримьорната. Лари притича с халата, ала като видя изражението му, тутакси се оттегли.

— Млък!

— Доран, това тук всъщност е моето работно място — все тъй тихо промълви Шантел, — но ако продължаваш да се държиш така, ще направя най-грандиозния скандал, какъвто не може да си представи

дори твоят помътен мозък. Седмици наред ще четеш за него по вестниците.

— Хайде, давай!

— Всъщност какъв ти е проблемът? — стисна зъби тя.

— Ти си моят проблем, уважаема. За жена, която трябва да бъде крайно предпазлива поради известните ни обстоятелства, се държиш прекалено любезно с оня хлапак.

— Хлапак ли? Дон? За Бога, той ми е колега и освен това изобщо не е хлапак. С две години е по-голям от мен.

— Без малко да му се изпотят контактните лещи.

— Не ти ли омръзна да опяваш все едно и също? — Шантел издърпа ръката си и сама отвори вратата на гримьорната — Ако си вършиш добре работата, сигурно вече разполагаш с доклад за Дон Стърлинг и знаеш, че е сгоден за една жена, с която има връзка повече от две години.

— А въпросната жена в момента е в Ню Йорк на четири хиляди километра оттук.

— Много добре ми е известно, защото той тъкмо ми казваше, че заминава, за да прекарат заедно съботата и неделята. Дон е влюбен, Доран, макар че, доколкото разбирам, на теб тази дума нищо не ти говори.

— Един мъж може да е влюбен в друга жена и пак да те желае.

Тя затръшна вратата на гримьорната и се облегна уморено на нея.

— Ти пък какво знаеш за любовта? — заговори вече по-спокойно. — Какво изобщо знаеш за истинските чувства?

— А ти какво знаеш за истинските чувства? — Куин блъсна вратата с длани. — Искаш ли да усетиш какви чувства предизвикваш у мъжете? Говоря ти за нещо истинско, а не за сладникави сценарии. Смяташ ли, че можеш да издържиш?

Шантел усещаше пулса си в гърлото. Та това бе лудост, тя всъщност копнееше той да я притисне към себе си, да сломи всяко нейно желание за съпротива. В очите му откриваше единствено ярост, ала не се боеше, дори напротив, сякаш черпеше сили от нея. Щом това бе всичко, което изпитваше към нея и то й беше почти достатъчно. Готова бе да го приеме и това страшно я уплаши.

— Моля те, остави ме на мира — прошепна тя.

— Добре правиш, че се боиш от мен.

— Не се боя от теб.

Куин се приближи към нея.

— Но ти трепериш, Шантел...

— Бясна съм, затова!

— Може и така да е. А може би причината е, че не знаеш какво ще последва. Сценарият не ти е подръка.

— Махни се от пътя ми!

— Не бързай толкова. Искам да зная какво изпитваш... — тялото му леко се притисна към нейното. — Искам да разбера дали изобщо можеш да изпитваш нещо.

Тя имаше чувството, че земята се изплъзва под краката ѝ. Боеше се, че ако я докоснеше сега, щеше да загуби всичко. Как би могла да му каже какво изпитва, когато то противоречеше на собствените ѝ принципи. Искаше да бъде ценена, закриляна, обичана. Ако му го кажеше обаче, той щеше просто да се усмихне и да си вземе каквото желае. Вече беше го преживявала и си бе обещала никога да не се повтаря.

Тя вдигна брадичка и изчака устните му да доближат нейните.

— С нищо не си по-добър от онзи, от когото трябваше да ме закриляш.

Куин отстъпи назад сякаш го бе зашлевила.

— Облечи се — каза и се обърна.

Когато чу стъпките ѝ да се отдалечават, посегна към хладилника да потърси бира. Шантел имаше право. Той отвори бутилката и отпи две големи глътки. Беше пожелал да я уплаши, да отслаби силата ѝ, да я сломи и наложи мъжката си воля. Ако можеше сам себе си да убеди, че действията му са били хладнокръвно планирани, можеше и да повярва, че тя не означава нищо за него.

Бе поискал да я нарани. Шантел застрашаваше спокойствието му и затова бе изпитал нужда да отвърне на удара. Като нищо би използвал физическото си надмощие, за да се пречисти, да ѝ отмъсти за безсънните нощи. Отвращението от себе си, което изпита, му бе непознато също като избликналата преди минути ревност.

Беше си казал, че трябва да отстъпи, а ето че се бе втурнал през глава и се бе плюснал в калта. В живота си бе вършил неща, от

които хората биха се втрещили, ала за пръв път се чувстваше истински омърсен.

Когато отново чу стъпките ѝ, той хвърли бутилката в кофата за боклук. Тя бе облякла розови ленени панталони и сако с пастелен цветен мотив. Изглеждаше самоуверена и спокойна, съвсем различна от плахата героиня, чийто образ бе пресъздавала този ден.

Безмълвно мина покрай него и посегна към топката на вратата. Преди да отвори, Куин сложи ръката си върху нейната. Прокле се наум, като видя как застина и го изгледа безизразно.

— Имаш право на няколко изстрела — рече той. — Няма да мръдна дори.

Шантел не отговори. След миг-два, когато гневът ѝ се поразсея, въздъхна. Беше уморена, изтощена докрай от разигралите се бурни емоции.

— Шантел...

— Какво?

Искаше да я помоли за прошка. Не беше в характера му, но много му се искаше да ѝ се извини. Обаче думите просто отказваха да излязат.

— Нищо. Хайде да вървим.

В колата и двамата запазиха гробно мълчание, докато той бе разяждан от угризения. И това ще мине, успокояваше се. Стори му се някак изтощена, а преди малко изглеждаше чудесно, преди той да...

По дяволите, не беше време сега да се тревожи за вида ѝ. Имаше определена задача, допуснал бе да се отклони, но това нямаше да се повтори. Точка. Щеше да я отведе в къщата, да провери вратите, алармената инсталация, след което можеше да си отдъхне. Щеше да прегледа и последния доклад, макар вече да знаеше, че проучването по книжарниците не е дало резултат. Явно трябваше да издебне смахнатия да сгреша. Досега обаче, въпреки цялата си налудничавост, не бе сбъркал нито веднъж.

Което Куин не можеше да каже за себе си.

Той предпочиташе да действа по инстинкт. Когато спря лимузината, не се поколеба нито за миг. Хвана Шантел за ръката и я поведе да заобиколят къщата.

— Какво правиш? — попита тя.

— Петък е, а на мен ми омръзна да стоя като затворник в твоя дом. Отиваме да хапнем.

Спря при своята кола и кимна на един от хората си, обикалящи терена.

— Не смяташ ли, че на мен може пък да не ми се ходи?

— Идваш с мен! — отвори ѝ вратата и се приготви да я настани.

— Доран, шейсет часа съм работила тази седмица. Ужасно съм уморена. Не искам да ходя в ресторант, който знае колко хора ще ме зяпат.

— Кой ти е казал, че отиваме в ресторант? Просто се настанявай на седалката, красавице, нали не искаш да се изложиш пред моя човек.

— Не съм гладна.

— Аз пък съм — лекичко я бутна той и затвори вратата.

— Някой да ти е споменавал, че нямаш елементарно възпитание?

— Все това ми повтарят.

Моторът изрева и колата се спусна по алеята. Шантел посегна да си сложи предпазния колан.

— Ако катастрофираме с тая таратайка, продуцентите жив ще те одерат — за миг се зачуди дали пък не си струваше да рискува.

— Притесняваш ли се?

— Ти не си в състояние да ме притесниш, Доран, само ме отегчаваш.

— Всеки трябва да умее по нещо.

Той пусна радиото и се разнесе оглушителна рок музика. Тя затвори очи и се престори, че не обръща внимание.

Когато колата спря, Шантел не помръдна. Твърдо решена да проявява пълно безразличие, остана на мястото си и не каза нито дума. Отвън долиташе шумът от колите в предпразничния ден. Нямаше никаква представа къде се намират и си каза, че нея и интересува. Вратата откъм шофьорското място се отвори, сетне се затвори, но тя пак не помръдна. Само отвори очи.

Видя как Куин крачи към някакво заведение за бърза закуска и без малко да се изсмее. У дома щеше да си налее чаша вино към свежата салата, приготвена със специалната заливка на готвачката ѝ. Един Господ знае какво носеше той в белия плик. Нищичко няма да хапна, закани се Шантел.

Потеглиха отново и се озоваха на някакъв криволичещ път, където движението постепенно оредя. Тя без малко да задреме, огряна от лъчите на залеза. Чак сега разбра колко ѝ е било нужно да избяга — от работата, от дома си, дори от самата себе си. Не можеше да отрече заслугата на Куин.

Когато колата отново спря, Шантел отказа да помръдне. Разяждаше я любопитство, ала не отвори очи. И не продума. Той грабна плика и го пораздруса, та ароматите му да изпълнят купето. После тръшна вратата и тръгна нанякъде.

Тя усети как стомахът ѝ се свива, напомняйки, че на обяд бе яла само сирене и плодове. Е, поне можеше да я принуди да хапне нещо, а не да я остави тук да си умре от глад.

Рязко отвори очи и натисна дръжката на вратата. Остави я сама да се затвори и усети колко отдалеч отекна ехото. Огледа се удивена.

Намираха се високо в планината. Долу се простираше Лос Анжелис с блестящи светлини. Багрите на хоризонта преливаха в синьо и розово, обточено в златисто. Над главите им се появи първата звезда, която щеше търпеливо да изчака посестримите си. Усещаше се лек вятър, ала градът изглеждаше като под стъклен похлупак, толкова тихо бе тук.

— Страхотно, нали?

Обърна се и видя Куин, подпрял се на гигантска буква „X“. Надписът на Холивуд, едва не накара Шантел да прихне. Толкова често го бе виждала, че вече го бе забравила. Отдалеч изглеждаше бял, недосегаем и може би вечен. Оттук, също както и града-символ, не бе нищо повече от една илюзия. Е, беше голям и внушителен, но и поизмърлян, а в основите си и доста изподраскан.

— Може да му се удари една боя — промълви тя.

— Не, така е по-правдоподобен... — Куин ритна празна бутилка от бира. — Тийнейджърите идват тук да търсят отговори на някои от въпросите си.

— А ти?

— О, на мен просто ми харесва гледката — той се покатери и седна в основата на „О“-то. — Усещаш ли колко е тихо? Никакъв звук не достига дотук, освен воя на някой койот.

— Койот ли? — учуди се Шантел.

— Ами да! — Куин не скри усмивката си и бръкна в плика. — Искаш ли мексиканска питка?

— Питка ли? Докара ме чак дотук, за да ям питка?

— Има и бира.

— Чудесно!

— Скоро ще се стопли. Пий, докато е студена.

— Нищо не искам.

— Както кажеш... — той разви питката и я захапа. — Има и картофки — избоботи с пълна уста. — Малко са мазнички, но още не са изстинали.

— Как ли ще устоя на тия лакомства...

Шантел се обърна и отново се загледа към града. По ирония на съдбата вятърът смени посоката си и отново довя апетитните миризми на подправките. Устата ѝ се напълни със слюнка. Тя се намръщи и прати Куин Доран по дяволите.

— Жена като теб сигурно не поглежда трапезата, ако няма поне шампанско и черен хайвер.

Шантел се извърна рязко, изправила се на фона на града и залеза. Сърцето на Куин се сви. Никога не беше му се струвала по-красива.

— Ти изобщо не знаеш нищо за мен. Абсолютно нищо! — гласът ѝ звучеше обидено. — Прекарала съм първите двайсет години от живота си в постоянни пътувания от град на град, хранила съм се с мазна лъжица над тенджерата, претоплена на котлона в някоя мотелска стая. Случеше ли се да ни харесат, канеха ни да хапнем набързо в кухнята на хотела. А ако не ни провървеше, винаги можехме да се върнем към дежурното си меню от твърдо сварени яйца и кафе. Не смей да се подиграваш с мен, Доран. Не знаеш нито каква съм, нито коя съм. Познаваш единствено жената, чийто образ си създадох сама за пред света.

Той бавно остави бутилката на скалата зад себе си.

— Няма защо да се ядосваш — каза тихо. — Това не го пише в официалната ти биография, нали?

Тя го зяпна изумена. Всъщност какво в този човек я караше да губи контрол над себе си? Как тъй я принуди почти да му се изповяда?

— Искам да се върна у дома.

— Не, не искаш... — тонът му бе учудващо мек. — Тук сме сами, Шантел. Защо просто не поседим да погледаме света?

Преди да се осъзнае, тя направи крачка към него. И без колебание прие протегнатата му ръка. Постояха така миг-два под притъмняващото небе.

— Извинявай... — собствените му думи го изненадаха толкова, колкото и нея.

— За кое?

— За онова, което се случи след края на снимките. Не зная защо, но нещо в теб винаги ме кара да съм нащрек.

— И аз мога да кажа същото, значи сме квит.

Вятърът отметна косите от лицето му. Винаги идва един момент, в който се казва истината, рече си Куин. Навярно този миг бе настъпил.

— Шантел, желая те. Нямах представа какво ми струва всичко това.

И други мъже ѝ го бяха казвали, дори с много по-красиви думи. Ала никога досега дъхът ѝ не бе спирал от подобно признание.

— Мога да ти прекратя договора.

— Това не би имало значение.

Тя извърна очи, удивена от силата на завладелия я копнеж.

— Куин, не мога да ти дам онова, което искаш.

— Предположих, че това ще кажеш.

— Куин... — взе ръката му, за да го спре. — Не зная какви смяташ, че са мотивите ми, но те уверявам, че грешиш.

— Не съм за теб — рече той и отново надигна бирата. — Не съм от твоята класа.

Шантел грабна бутилката и я захвърли. Пяната плисна по скалите, чу се шум от счупено стъкло.

— Не ми казвай какво мисля. Не ми казвай какво чувствам!

— Тогава ти ми кажи! — Куин я сграбчи и я притисна до себе си.

— Не е необходимо да ти казвам каквото и да било. Не е необходимо да ти обяснявам нищо. Проклет да си, искам малко спокойствие. Няколко часа на отмора. Не съм сигурна дали мога да издържа, ако продължават да ме притискат от всички страни.

— Добре, добре — вече по-кратко промърмори той и нежно я погали по гърба. — Имаш право. Не те доведох тук, за да се караме.

— Най-добре е да се връщаме.

— Не, седни. Моля те — добави, като целуна косите ѝ. — Нека опитаме дали не можем да поседим поне един час заедно, без да се

заяждаме. Хапни си питка.

Усмихна ѝ се и я накара да седне до него. Тя хвърли поглед към плика и се предаде.

— Умирам от глад!

— Така си и помислих... — подаде ѝ няколко книжни салфетки и започнаха да се хранят в мълчание. — Имала си тежко детство, така ли? — осмели се да попита Куин след време.

— О, не, не го казах в този смисъл. Просто различно от това на другите деца. Родителите ми са артисти. Дует, който пее и танцува повече от трийсет години. Шестимата обикаляхме страната, имали сме доста трудни моменти, но семейството ми... — Шантел се усмихна и пое предложената бутилка бира. — Семейството ми е чудесно. Трейс беше най-добър на пианото. Колкото и да се упражнявах, никога не успях да го надмина.

— Съперничество между брата и сестрата...

— Точно така. Иначе животът би бил твърде скучен. Ние с Трейс толкова си приличахме, че непрестанно воювахме помежду си. Със сестрите ми никога не е било така. Просто се чувствахме неразделно свързани една с друга. И сега също. Понякога ми е много тежко, че сме разделени. Като малки крояхме планове как цял живот ще изнасяме заедно нашето представление. После пораснахме.

— Какво представление?

Тя прихна да се смее и облиза солта от пръстите си.

— Не си ли чувал за близначките О'Хърли?

— За съжаление, не.

— Щеше още повече да съжаляваш, ако ни беше чул. Пеехме популярни песнички...

— Ти пееш?

— Доран, аз не само пея, аз пея страхотно!

— Във филмите си досега не си пяла.

— Така се случи. Мат непрестанно повтаря, че някои ден трябва да изненадам публиката с някое неочаквано изпълнение, придружено е танц може би. Да — додаде развеселена, като съзря недоумяващия му поглед. — Умея да танцувам. Ако не бях се научила, баща ми би умрял от срам. И не ме питай защо не танцувам. Не е дошъл подходящият момент. Досега се занимавах с онова, в което съм най-добра.

— И какво е то?

— Превъплътявам се в различни роли — изглежда го многозначително Шантел.

Вместо да се усмихне, Куин отмахна косите от лицето ѝ.

— Бих казал, че в момента не играеш роля.

— Не можеш да бъдеш сигурен. Аз самата често пъти не съм сигурна.

— Аз пък мисля, че това не е истина.

Когато се извърна да го погледне, устните му бяха тъй близо. Блиски и изкушаващи.

— Недей. Казах ти, не мога...

Устните му все пак докоснаха нейните, меки и нежни като шепот.

— Имаш ли представа какво изпитах, като те видях на леглото със Стърлинг?

— Не. И не искам да зная. Казах ти вече, това е моята работа.

Тя вече бе готова да се предаде, той го долавяше по гласа ѝ. Трепетно очакване разтърси тялото му, додето обмисляше следващата стъпка.

— Не бях сигурен кого искам да удуша — теб или него, но едно мога да ти кажа, исках да ме погледнеш някога така, както гледаше него.

— Това е просто една роля. От мен се очаква...

— Тук няма камери, Шантел. Тук сме само двамата. И според мен ти тъкмо от това се страхуваш. Няма кой да ти каже какво трябва да чувстваш, няма кой да извика: „Стоп!“, преди да си отишла твърде далеч.

— Нямам нужда някой да ми казва какво да чувствам. От никого не се нуждая — повтори тя и неволно поднесе устните си.

Как го искаше! Искаше да я залее онзи водопад от усещания, които ѝ обещаваха. Той и никой друг. Можеше да му каже, че никой никога не я бе карал да се разтапя по този начин, ала нямаше да ѝ повярва. Нали сама бе създавала своя образ, сама бе излъскала мраморната си маска. Онова, което таеше в себе си, беше само нейно. И тя бе твърдо решена да не го споделя с никого.

Но сега можеше да приеме предложената страст, желанието, отчаянието. Можеше да вземе всичко това и да му отвърне със същото, стига да не забравяше какво си бе обещаала — да не му се отдава твърде много. Да не му се отдава докрай.

Шантел го привличаше неудържимо и Куин просто не можеше да ѝ се противопостави. Ръцете му трепереха, когато посегна да оправи косите ѝ. Разумът губеше контрол над душата му, а тя изгаряше от все нови и нови желания.

Искаше да я направи своя ето тук, на скалите. Беше си обещал да е безкрайно внимателен, сякаш тя бе изящни порцеланова статуетка, която и дъхът му можеше да пречупи.

Тялото му вече се гърчеше, щеше да се пръсне. Господи, трябваше да я докосне, макар и само веднъж. Погали крака ѝ, бедрото, плъзна се нагоре към хълмчето на гърдата. Стори му се малка, крехка, нежна като вода. Неспособен да се възпре, той разкопча лекото сако, за да притисне устни към галещата прозирна кожа.

Толкова отдавна Шантел не бе позволявала да я докосват... Искаше да усеща ръцете му навсякъде по тялото си, устните му да пият от нейните и да утоляват жаждата им. По дяволите безмълвните обещания, страха да не бъде наранена.

Готовността ѝ да отстъпи го разтърси и когато най-после го прегърна, Куин притисна лицето ѝ към гърдите си.

— Шантел... — искаше да види очите ѝ. В този момент чу шумолене в храстите. Веднъж, втори път, накрая съвсем ясно.

— Какво има? — тя също го бе чула. Впи пръсти в ръката му. — Животно ли е?

— Вероятно — каза, колкото да я успокои, но сам не си вярваше.

— Къде отиваш?

— Да огледам. Стой тук.

— Куин... — вече се беше изправила на крака.

— Стой спокойно. Сигурно е някой заек.

Не беше заек. Беше го доловила по гласа му. В края на краищата той не бе актьор или поне не от нейната класа.

— Идвам с теб.

— Шантел, седни.

— Не! — хвана ръката му и го последва по скалите.

В колата си Куин намери фенерче и отново предложи:

— Защо просто не останеш...

— Не.

Отново я поведе напред. Внимателно приближи скупчените храсти, като се стараеше да я закрива с тялото си.

— Тук на високото има доста дивеч — подзе спокойно, ала мускулите му бяха готови за мигновена реакция.

— Спомням си, като дойдохме ти спомена за койот.

Щом забеляза първите следи, той коленичи в меката пръст. Лъчът на фенерчето освети отпечатъка.

— Не вярвам койотът да носи обувки — промълви Шантел с треперещи устни.

— Аз също... — не обичаше да долавя нотките на уплаха в гласа й. — Сигурно е било някое хлапе.

— Не, Доран. Ти дори сам не си вярваш! — тя се загледа в пресните отпечатъци от обувки. Човекът ги бе наблюдавал от някакви си пет-шест метра. — Някой ни е проследил, гледал ни е оттук, а мисля, че и двамата се досещаме коя е причината. Господи! — Шантел притисна слепоочията си. — Онзи тип е бил тук. Ето тук. Защо не престане? Няма ли най-сетне...

— Съвземи се!

Куин я хвана за раменете и я разтърси. Тя пое дълбоко дъх, сетне едва не се разпищя, когато до тях долетя свирката на влак.

— Проследил ме е... — Шантел престана да трепери. Тялото й бе като лишено от сетива. — Колко ли пъти е бил близо до мен, без да го забележа?

— Не зная... — ядосан, че не бе предвидил подобна възможност, той се загледа в тъмната лента на пътя. Дори да се осмелеше да я остави сама, нямаше да успее да настигне другата кола. — Помни едно, Шантел, отсега нататък той ще ни наблюдава непрекъснато. Няма да му позволя да те доближи.

— Колко дълго смяташ да бъде това? — тихо промълви тя и се обърна. — Искам да си вървя у дома.

СЕДМА ГЛАВА

— По всичко личи, че все още сме наникъде... — Шантел си сипа малко бренди и доля чашата на Мат.

— Съжалявам, Шантел. Бях готов да се закълна, че ако някой може да ни свърши работа, то това е Куин.

— В нищо не мога да го упрекна — тя обгърна чашата си с длани и се запъти към прозореца. Слънцето се спускаше бавно към хоризонта. В съзнанието ѝ изникна картината на друг залез. С парещи от алкохола устни се загледа в припадащия мрак.

— Струва ми се, че мнението ти за него доста се е променило от последния ни разговор.

Много повече, отколкото можеш да предположиш, помисли си Шантел, но предпочете само да свие рамене.

— Нямам основание да твърдя, че не прави всичко, което зависи от него.

— Ала аз имам! — Мат не обичаше, когато в гласа ѝ се прокрадваха нотки на умора и примирение. — До този момент не съм чул от него нищо съществено. Ами писмата?

— Хартията, на която са писани, може да е купена от всяка една от стотиците книжарнички за канцеларски материали в Лос Анжелис. Не може да се проследи.

— Какъв е резултатът от цветарските магазини? — продължи той, докато крачеше неспокойно между малкия бял роял и камината, следван от дима на скъпата си цигара. — Сигурно има начин да се разбере откъде са купени.

— Очевидно не е толкова лесно. Появяват се в гримьорната ми или на снимачната площадка, без никой да може да каже кой ги е донесъл.

— Продавачите на цветя обикновено записват името на изпращача и адреса, на който да изпратят поръчката.

— Щом плащаш в брой и сам отнасяш букета си, продавачът няма сериозна причина да ти иска удостоверение за самоличност — тя

безуспешно се опитваше да разтрие схванатите мускули на тила си.

— Все някой си спомня нещо...

— Хората на Куин са обиколили всички магазини наоколо. Без резултат!

— А телефонните обаждания?

— Така и не успяват да ги проследят.

— По дяволите! — ако нещо или някой съществува, непременно има начин да бъде открит. — Защо не помислиш отново за помощ от полицията?

Шантел се обърна. Пред Мат можеше да си позволи да покаже умората и притеснението, които не ѝ даваха мира в последно време.

— Убеден ли си, че могат да направят нещо повече от Куин?

— Не зная... — тихото отчаяние, изписало се на лицето ѝ, го разстрои. Смръщил вежди, той сведе поглед към питието си. — Наистина не зная — остави чашата и приближи до своята стара приятелка. — В едно съм убеден: в близките няколко дни тази история ще се разплете.

— Не е толкова просто. По всичко личи, че имаме работа с умен или поне много предпазлив човек.

— Сигурна ли си, че си казала на Куин всичко, което знаеш?

— Онова, което не съм му казала, той сам го открива — по начина, по който въртеше чашата в ръце, без да отпива от нея, Мат се досещаше за тревогата, която я бе завладяла. — Проверява всеки мой познат.

— Е, в такъв случай...

— Включително и теб.

Той се стъписа. Лицето му се изкриви в смутена гримаса, а ръцете му заровиха из джобовете за запалка, докато най-накрая я откриха.

— Не може да му се отрече, че пипа здраво.

— Това не ми харесва, Мат... — за първи път в гласа ѝ прозвуча истинското ѝ външение. — Чувствам се... Чувствам се някак несигурна с това негово надничане през ключалките на хората и в моя личен живот.

— Виж какво, мила — прегърна я той неловко през раменете. — Ако малко ровене в личния ми живот ще помогне, за да се стигне до

истината в тази история, нямам нищо против. — Помълча известно време, сетне се покашля и попита: — И какво е открил?

— За теб ли?

— Ами дори и за мен.

— Не зная — въздъхна тежко тя и отпусна глава на рамото му. Слънчевият диск напълно бе изчезнал зад хоризонта и само заревото на последните лъчи обагряше в ярки цветове краищата на облаците. — Казах му, че не искам да знам нищо. Той се опита да ми докладва какво е научил за Лари и Джеймс Брустър, но ми стана много неприятно и го прекъснах — Шантел добре помнеше неодобрението, с което Куин бе посрещнал уплахата ѝ от това, че ще узнае някои деликатни подробности за колегите си. Тя и сега почти изскърца със зъби от гняв. — Разбрахме се аз да се съобразявам с предпазните мерки, които той смята за целесъобразни, но информацията да си остане за него.

Мат щракна със свободната си ръка инкрустираната сребърна запалка, която не спираше да върти между пръстите си.

— Това ми прилича малко на скриване на главата в пясъка.

— Изобщо не ме интересува.

— Виж какво, няма човек, преминал двайсетте, който да не е направил поне едно нещо, от което да се срамува, или което предпочита да забрави. Куин има правото да разследва и доколкото го познавам всичко, което научи, ще запази за себе си.

— Благодаря за доверието — разнесе се от прага гласът на Куин, който внимателно наблюдаваше двамата край прозореца. Ръката на Мат все още обгръщаше раменете на Шантел, отпуснала глава на рамото му. Приглушената светлина на следобеда струеше през стъклата зад тях и блестеше в косите им. Тя изглежда се чувстваше чудесно в прегръдката на своя приятел.

— Нали аз те препоръчах и бих се чувствал отвратително, ако трябваше да призная, че съм сгрешил.

— Не си! — Куин прекоси стаята и спря пред бара, за да си налее двойна доза бренди. — Как си, Мат? Очаквах да те виждам по-често тук.

— Имах страшно много работа.

Усетила напрежението между двамата мъже, Шантел пристъпи напред.

— Спри, ако обичаш — рече тя на Куин. — Не се нахвърляй сега върху него.

— Отново се опитваш да ми казваш как да си гледам работата, красавице.

— Няма да ти позволя да издевателстваш над моите приятели!

Куин обърна чашата с бренди на един дъх.

— Жалко, че забравих гумения си бич горе.

— Защо не седнем? — предложи Мат и отпусна ръка върху рамото ѝ. — Много ти благодаря скъпа, но наистина не е необходимо да ме браниш — погледът му се впи в този на Куин. — Когато посъветвах Шантел да те наеме, трябваше да се сетя, че ще откриеш всичко.

Куин издържа погледа му, ала с нищо не издаде чувствата си.

— Прав си, трябваше да се сетиш.

— За какво става дума? — намеси се Шантел.

— Може би предпочиташ сам да ѝ разкажеш? — вдигна чашата си Куин.

— Да, така е. Седни, скъпа... — тя вдигна очи към него, но той стисна леко рамото ѝ. — Моля те.

Усетила познатото свиване на стомаха, Шантел се огледа за стол.

— Е добре, сядам.

— Преди няколко години, може би десетина, изпаднах в известни финансови затруднения. — Мат посегна към чашата си и отпи голяма глътка.

— Не е нужно да ми разказваш всичко това.

— Напротив! — той вдигна очи към Куин. — Държа да го чуеш от мен — Куин също вдигна ръка, за да спре по-нататъшните ѝ възражения. — Само ме изслушай. Надявам се, когато свърша, усещането, че всеки момент брадвата ще се стовари на врата ми, да изчезне.

— Е, добре — въздъхна тя примирено, но лявата ѝ ръка не спираше да глади неспокойно дръжката на стола.

— Залагания — изтърси той с нотки на страх в гласа.

— Това е невероятно! — едва не се разсмя Шантел. — Та ти не играеш дори джин-руми за кибритени клечки!

— Сега — да, но не и тогава. Направо не можех да се откъсна от конете — погледна я Мат с извинителна усмивка. — То си е като

болест, а моята бе особено тежка, докато не загубих доста сериозна сума. Бях отчаян. Наложих се да взема заем от едни хора. От онези, които като не си получат седмичната вноска, ти чупят костите една по една.

— Господи!

— Трябваша ми десет хиляди, които нямаше откъде да взема. Подправих един чек. Чек на клиент — той затвори очи, преди да отпие за пореден път от чашата си. — Естествено, не след дълго всичко излезе на бял свят. Клиентът ми не искаше да се разчува и не предяви обвинение. Ипотекирах къде каквото имах и постепенно му върнах всичко. Този епизод можеш да наречеш повратна точка в моя живот — засмя се, но твърде безрадостно. — Кариерата ми също беше застрашена, така че се наложи добре да се вгледам в себе си. Онова, което съзрях, никак не ми хареса. Включих се в група за лечение на хора, пристрастени към хазарта. Близо осем години не се бях откъсвал от играта, която едва не съсипа живота ми. Ден след ден трябваше да се боря с неудържимия копнеж да направя поне едно залагане — Мат остави чашата си и вдигна очи към своята приятелка. — Ако искаш да си потърсиш друг агент, напълно ще те разбере.

Тя бавно се изправи и приближи. Безмълвно отпусна ръце на раменете му и го притисна до гърдите си. Над рамото на Мат изгледа дълго и безстрастно Куин.

— Не се нуждая от друг агент. Знаеш, че държа на най-доброто.

Мат тихичко се засмя и целуна челото ѝ.

— Ти си изключителна жена!

— Всеки ден се намира по някой да ми го каже.

Той стисна пръстите ѝ и тя усети колко влажни са дланите му.

— Няма да те подведа, Шантел.

— Зная.

Мат отново я целуна, преди да се отдръпне.

— Време е да си вървя. Нали ще ми се обадиш, ако мога да направя нещо за теб?

— Непременно!

Мат се обърна към Куин. За момент двамата мъже се изучаваха от двата края на стаята. Дори някой от тях да съжаляваше за нещо, не го показва.

— Грижи се за нея...

— Точно това смятам да направя.

Мат кимна леко и напусна стаята.

В следващия миг Шантел се нахвърли върху Куин.

— Как можа? Защо го унизи по този начин?

— Защото така трябваше! — въпреки всичко в устата му бе останал горчив вкус. Той си наля още бренди с пълното съзнание, че и то няма да му помогне.

— Но защо? Какво общо има дълг от залагания на конни състезания с онова, което се случва сега с мен?

— Ако един човек е склонен към пристрастявания, то може да му се случи отново.

— Това е нелепо!

— Обаче е факт.

Тя потрепери, но вече от гняв, а не от страх.

— За мен Мат Бърнс винаги е бил само приятел и мой агент. Имал е десетки възможности и за друго.

— А ти щеше ли да му позволиш „другото“?

Шантел посегна за цигара, след което няколко път щракна от запалката на масата, докато я запали.

— Какво значение има?

Куин приближи и обви яките си пръсти около ръката ѝ.

— Отговори ми...

— Не — издуха тя дима от цигарата си. — Не. И той го знае... — с рязко движение Шантел измъкна ръката си и се запъти към другия край на стаята.

— И тъй като разбираш от сценарии, нека ти предложи един. Човекът работи за теб от години, следи издигането ти към върха. Бил е до теб при всяка следваща стъпка, при изграждането на цялата илюзия за твоята хладна непристъпна сексуалност. Ами ако е пожелал онова, в чието създаване е участвал?

— Не става, Доран! — изгледа го твърдо тя.

— Напротив, става толкова, колкото и всички останало.

— Не е вярно! — страхът отново я връхлетя и Шантел направи отчаяно усилие да го прикрие. — Защо един мъж, с когото се познаваме и сме близки при това, да не пристъпи открито към мен?

— Тъкмо защото се познавате и сте близки, той знае, че няма шансове при теб.

— Откъде знае, след като никога не е опитвал? — попита тя и нервно изгаси цигарата си.

Куин докосна лицето ѝ, за да спре неспокойното кръстосване на стаята.

— Наистина ли си мислиш, че един мъж не знае кога една жена го желае? — палецът му се плъзна по очертанието на челюстта ѝ, а тялото му се наведе напред. И двамата отново почувстваха онова леко вибриране из въздуха между тях, което усетиха при първата си среща. По дяволите, почувстваха го, колкото и Шантел да се опитваше да не го признае. Той знаеше, че го е усетила. — Достатъчно е да я погледне, за да прочете в очите ѝ готова ли е да му се отдаде...

Тя улови китката му и внимателно отдалечи дланта му от лицето си. Мястото, където я бе докоснал, гореше и сигурно щеше да гори още часове наред.

— Изморена съм. Ще си лягам.

Когато остана сам, неудържимо му се допи нещо. Сигурен бе, че брeндитo е най-лесният избор. И тъкмо затова му обърна гръб и се залови с обиколката на къщата.

На Шантел ѝ беше все по-трудно да заспива. До късно се въртя в леглото с надеждата, че сънят най-накрая ще я споходи. По едно време задряма, но много скоро се стресна и се събуди още по-напрегната и изтощена. На няколко пъти се бе изкушавала да си изпише хапчета за сън. Ала все си повтаряше, че докато ѝ стигат силите, ще се бори сама с напрежението от личните и професионалните си проблеми.

Замисли се за Мат, за отвлечението му от самия себе си и безмълвната молба за прошка в гласа му, докато ѝ разправяше нещо, което изобщо не беше нейна работа. Образът на Куин, твърд и неумолим, но дал възможност на Мат да разкаже сам за провинението си, също изникна в съзнанието ѝ.

Колкото и странно да бе, тъкмо сега си спомни епизод от детството си, когато се скара страхотно с брат си. Трейс бе заплашил, че ще пребие едно момче, което бе дръзнало да прояви интерес към нея. Тя бе побесняла, че по-големият ѝ брат се меси в личния ѝ живот.

Товага заяви на всеослушание, че може и сама да разрешава проблемите си.

Защо сега бе почти готова да вдигне белия флаг?

Никога не беше го правила. Не позволи и на Трейс да ѝ помогне. Вероятно фактът, че бе споделяла с още две деца утробата на майка си, бе предопределил от самото ѝ раждане способността ѝ да се оправя. Животът ѝ бе поднасял и трагедия, и лични загуби, и раздяла с илюзии, но винаги бе успявала да даде отпор. Сега вече не се бореше, а може би трябваше. Не ѝ се беше налагало да търси мъжка защита, макар че този път...

Отново се замисли за Куин и за обещанието му да я брани. Така ѝ се искаше да му повярва. Щом беше до нея. Шантел наистина се чувстваше по-сигурна.

Ала тъкмо сега, посред нощ, всичко беше толкова объркано. Тя неистово мечтаеше да заспи. Чаршафите се бяха събрали от непрестанното ѝ въртене, докато най-накрая се смъкнаха от леглото.

При първия звън на телефона машинално посегна да вдигне слушалката. Още полусъннена реши, че е майка ѝ, за да я предупреди да не закъснее за репетиция.

— Ало — промърмори в слушалката Шантел. — Да, идвам.

— Не мога да заспя. Сън не ме хваща от мисли по теб.

В шепота отсреща се долавяше отчаяние, което я накара да се събуди начаса.

— Защо не спрете всичко това?

— Не мога. Опитах се, но без резултат. Нима не знаеш какво правиш с мен? Всеки път, когато те видя или съм до теб...

— Не! — изкрещя тя. Сетне за свой ужас избухна в ридания. — Моля ви, оставете ме на мира! Моля ви! Не искам да слушам повече...

Ала докато заравяше лицето си във възглавницата, все още чуваше противния шепот. Чуваше го и докато опипом се опитваше да остави слушалката на място. Най-отвратителното бе, че дори след като връзката бе прекъсната, шепотът продължи да кънти в ушите ѝ. Шантел се сви и даде воля на сълзите си.

Телефонният звън завари Куин до прозореца с впит в тъмнината поглед. Той изруга на глас и се спусна към апарата с надеждата, че ще

стигне до него, преди дрънченето да е събудило Шантел. Ала шепотът вече бе започнал. В първия миг Куин се замисли къде бе чувал този характерен говор и особения акцент — сториха му се познати. Известно време се съсредоточи върху това, като се стараяше да се абстрахира от самите думи и тревогата на Шантел. Но когато до слуха му стигна отчаяната ѝ молба и последвалият плач, неумолимо стисна устни. Чу я, че затваря, но преди връзката да прекъсне, долови и хлипането на мъжа отсреща.

Куин затвори на свой ред и ядно пъхна ръцете си в джобовете. Пръстите му се бяха впили в дланите. Усетил бе, че му се бе изплъзнало нещо важно. Още щом я чу да плаче почувства, че способността му да се съсредоточи и разсъждава обективно отслабва.

Тази жена го размекваше. Той не можеше да си го позволи. Трябваше да я остави сама в такъв момент. Сигурно и тя предпочиташе да е сама. Никой не обича да го виждат, когато е загубил контрол над себе си. Жена като нея ще иска да си поплаче насаме. Дори да потърсеше утеха, то едва ли щеше да е при него. Разкъсван от ярост и пълна безпомощност, Куин се върна при прозореца.

Стори му се толкова изплашена!

Как да я остави сама? И то точно сега. Юмрукът му ритмично удряше перваза. Нужен ѝ беше именно сега. Молеше се само да успее да измисли какво да прави, когато стигне в стаята ѝ.

Лунна светлина струеше през стъклата на прозорците и посребряваше всичко по пътя си. Той пристъпи тихо с надеждата, че Шантел е заспала и просто ще поседи няколко минути при нея, за да се увери, че е добре. Ако тя само подозираше как копнее той да е с нея, да я брани, по дяволите, да я предпазва от неприятности, може би тогава с много повече основания щеше да го отблъсне.

Никога преди не му се бе налагало да е толкова предпазлив с жена. Но бе длъжен да признае, че и никоя друга жена не го бе интересувала толкова. А тази значеше много за него.

Шантел не спеше. Чуваше се приглушеният ѝ плач. Смутен, Куин спря наскре стаята. Добре познаваше трясъка от избухването на граната и свистенето на отломките при взрив. Чувал бе страховитото чаткане на куршумите. Всички тези оглушителни шумове бе готов да посрещне с много по-голяма самоувереност, отколкото тихото хълцане на жената в тази стая.

Ако беше ядосана, знаеше как да се справи с нея, ако беше изплашена — щеше да се пошегува. Но тя плачеше.

Приблужи до леглото ѝ и се наведе внимателно. Как не можеше да се сети да ѝ каже нещо подходящо! Отпусна ръка върху косата ѝ. В същия миг Шантел скочи с писък.

— Аз съм — прошепна той и улови двете ѝ ръце между дланите си. — Отпусни се. Никой няма да ти стори нищо.

— Куин — въздъхна тя и ръката ѝ увисна безпомощно. Миг след това цялата се стегна в стремежа си да се овладее. — Изплаши ме.

— Извинявай... — в стаята бе достатъчно светло, за да види как сълзите се стичат по страните ѝ. — Как си?

— Добре... — гърлото и гърдите ѝ я боляха от потиснатите ридания. — Чу телефона, нали?

— Да — той пусна ръката ѝ, за да не счупи пръстите ѝ. — Какво да ти донеса? Вода? Или нещо друго?

— Не, нищо не ми трябва — Шантел изтри припряно бликналите нови сълзи. — Не успях да го накарам да говори по-дълго. Просто не можах.

— Няма нищо.

— Как да няма! — тя вдигна колене и отпусна чело върху тях. — Проблемът е мой и докато бягам от него, той няма да бъде ликвидиран. Всичко, което каза, вече е вярно и аз наистина не владеем положението.

— Никой не те вини, Шантел... — Куин понечи да погали млечнобялото ѝ рамо, скършено от отчаяние, но навреме се спря. — Опитай се да поспиш.

— Да, добре.

Той се почувства безпомощен. Откъде му хрумна тъпата идея, че тя се нуждае от него? Не умееше да утешава и успокоява. Не знаеше онези красиви думи, които щяха да ѝ помогнат да заспи отново. Вътре в гърдите му бушуваше единствено гняв и бясното желание да я предпази. А в момента тя нямаше нужда от това.

— Ако искаш, да ти донеса нещо? Ще сляза в кухнята да го приготвя. Чай, или каквото там...

— Не, благодаря. Ще се оправя — стисна очи Шантел и още по-здраво притисна лице о коленете си.

— Но аз искам да направя нещо, по дяволите! — избухна Куин. — Не мога да те гледам така. Нека ти донеса аспириин или просто да

поседя тук, докато заспиш! Как да си тръгна в такъв момент?

— Прегърни ме — изхлипа тя. — Би ли ме подържал в прегръдките си за миг?

— Разбира се — отвърна той. Седна на леглото, обви ръце около тялото ѝ и притисна главата ѝ до рамото си. — Колкото искаш. Хайде, поплачи си, красавице.

Нищо вече не можеше да спре риданията ѝ, а Шантел и не искаше. Сълзите рукоуха като порой. Здравите му мускулести ръце я полюшваха леко, а устните му шепнеха слова, които се надяваше да я утешат. След време тя поутихна и той безмълвно отстрани кичурите коса от лицето ѝ.

— Куин?

— Кажн.

— Благодаря ти.

— Моля. Пак заповядай.

— Нямам навика да плача — подсмръкна Шантел. — Имаш ли носна кърпа?

— Не.

С огромна неохота тя се размърда и посегна към хартиените кърпички на нощното шкафче.

— Винаги съм си мислела, че мъж като теб би побягнал презглава, ако една жена му се разциври.

— Това е друго.

Шантел отметна глава. Очите ѝ бяха подути, следите от сълзи още не бяха засъхнали по лицето ѝ.

— Но защо?

— Просто така. Друго е — той докосна с палец увиснала на клепките ѝ сълза и я остави да засъхне на кожата му, което му се стори доста глупаво. — Сега по-добре ли е?

— О, да! — тя сама не знаеше как стана така, след като никога не бе вярвала, че сълзите помагат. Ала наистина се чувстваше поуспокоена, макар и смутена. — Ще ти бъда... Много ще ти бъда благодарна, ако утре сутринта вече си забравил за тази моя слабост.

— Никога ли не си позволяваш да се отпуснеш?

— Мразя да плача.

Беше така категорична, че за него бе ясно: все пак някога бе проливала горещи сълзи за нещо... или за някого.

— Аз също.

— С малко усилие успяваш да си много симпатичен — усмихна се Шантел.

— Ще се постарая да не се случва често — поглади косата ѝ той и леко я притисна до себе си. Показа се, че не е чак толкова трудно да успокояваш. Нито пък да си нужен някому. — Мислиш ли, че ще успееш да заспиш сега?

— Сигурно... — тя затвори очи, обзета от блаженството да усеща бузата му до своята.

Куин прокара ръка по гърба ѝ, но в мига, в който усети, че коприната се изплъзва и докосва кожата ѝ, замръзна.

— Утре е неделя и ще можеш да си полежиш колкото искаш.

— В един имам уговорен час във фотографското студио — върховете на пръстите ѝ машинално следваха очертанията на мускулите му.

— Защо не го отложиш?

— Ще се оправя. Тя се съгласи да снима в неделя заради напрегнатата ми програма.

— Тогава по-добре да си починеш, защото видът ти е кошмарен.

— Много ти благодаря!

— Няма защо.

Шантел отметна глава назад и се усмихна. Пръстите му обгърнаха рамото ѝ и тя бързо стана сериозна. Неочаквано въздухът между тях се насити с толкова много електричество, че всеки миг щеше да прехвъркне искра.

— Май е време да си вървя.

— Не! — решението беше взето. Бе узряло в нея, без дори да го съзнава. А сърцето ѝ безропотно го прие. Тя обичаше. Нямаше начин да промени нещата. Досега, до появяването му, не си бе давала сметка каква необходимост изпитва да обича отново. — Искам да останеш — ръцете ѝ се плъзнаха по широките му рамене. — Искам да се любим.

Болката, която го пронизваше всеки път, щом вдигнеш очи към тази жена, се изостри нетърпимо. Обзе го сладостна нега. Прохладните ѝ длани докосваха кожата му, потъналите в сянка очи го изгаряха. Лунните лъчи хвърляха сребриста светлина върху леглото и придаваха особена приказност на обстановката, но той нямаше право да забрави действителността.

— Шантел, толкова силно те желая, че просто не мога да си поема дъх. Но... — обви с пръсти китките ѝ. — Не знам дали бих понесъл мисълта, че това ще се случи само защото си изплашена и безпомощна.

Лека усмивка плъзна по устните ѝ, докато тя бавно ги приближаваше до него.

— Не допускаш ли, че зная какво искам? — устните ѝ докоснаха брадичката му. — Нали сам каза, че един мъж винаги може да познае по погледа на жената дали тя го желае. Нищо ли не прочете в очите ми досега?

— Страх ме е, че виждам онова, което ми се иска да прочета — пръстите му се вплетоха в косите ѝ.

— Искам да останеш — повтори Шантел. — И то не защото съм изплашена, а заради особеното чувство, което изпитвам, когато ме целуваш. Когато си близо до мен, когато ме докосваш — брадичката ѝ се отри в неговата. — Искам да останеш, защото ме караш да забравям целия свят.

Нещо в него се прекърши. Някои биха го нарекли загуба на контрол. С тежка въздишка Куин стремително впи пръсти в косата ѝ и притисна устните си до нейните.

Тя го привличаше отчаяно като някаква тъмна сила, беше самото олицетворение на желанието. Коленичили Върху леглото, те се притиснаха един в друг. Мечтите му най-неочаквано се бяха превърнали в действителност и той обсипа лицето, косите и врата ѝ с целувки. Характерният ѝ аромат замъгли напълно съзнанието му. Шантел тръпнеше цялата. Тръпнеше от удоволствие, от удоволствието, с което я даряваше той. Почти загубил разсъдъка си, Куин отново притисна устни в нейните и вкуси от техния огън.

Никога преди и никога вече, сигурна бе в това, нямаше да има мъж, който да я накара да се чувства толкова жизнена. Никога преди и никога вече нямаше да желае някого с такава страст. Тялото ѝ бе като пещ, която бълваше огън и енергия, докато искрящ калейдоскоп от усещания бе завладял съзнанието ѝ. Едва ли щеше да се намери друг мъж, който да я накара да се чувства така, защото мъжът е един.

Всичко бе така ясно! Тя усещаше как брадичката му драска леко кожата на рамото ѝ, леглото се бе огънало под тежестта на прилепналите едно към друго тела, огрени от сребрилата лунна

светлина. При всяко нейно докосване мускулите му се стягаха. В целувките му, които разпалваха огъня в нея, се долавяше привкус на отчаяние. Целият свят сякаш бе пометен от вихрен водовъртеж. Букет от аромати откъм градината изпълни стаята. Шантел промърка от удоволствие, когато впи устни в здравето му рамо.

Един мъж спокойно можеше да загуби и ума, и душата си за такава жена. Гръдният кош на Куин се сви болезнено, докато милваше тялото ѝ. Болка и власт се преплитаха в копнежа му към нея. Всяко докосване до нея му причиняваше едновременно болка и караше душата му да се издига до незначителни висоти.

И причината бе не само в съвършенството на формите ѝ и на лицето ѝ, а по-скоро в дивата необузdana сексуалност, дремеща под искрящата ледена обвивка. Веднъж освободена, тя бе като отворена кутия на Пандора, преливаща от чувства — някои тъмни, други необясними или отчайващо вълнуващи...

Не можеше да се устои на тази жена. Куин поне не беше в състояние. Усещаше потръпването ѝ, тихия ѝ стон на удоволствие при всяко негово докосване. Кожата ѝ пареше. Името му не слизаше от устните ѝ. Сега, макар и само за една нощ, щеше да я подлуди, така както тя подлудяваше него. Събрал косите ѝ в дланта си, той отдръпна главата ѝ назад, за да се наслади на дългата ѝ бяла шия. Долови с устните си бясното туптене на пулса ѝ под тънката кожа. Ръцете ѝ се плъзнаха по мускулите на гърдите му, след което слязоха по-надолу към стомаха. Щом Шантел дръпна ципа на джинсите му, Куин впи устни в покритата ѝ с коприна гръд. Жената под него потрепери и изви тяло към неговото.

Ръцете ѝ го караха да губи разума си. В порив на страст той неволно разкъса нощницата ѝ точно на гърдите. Миг по-късно тя лежеше под него.

Сега вече Куин не мислеше за нищо. Отдал се бе единствено на сетивата си. Когато потъна в нея, Шантел му се стори неземно топла и влажна. Възможно ли бе човек да умре в мига, в който се сбъдва желанието му? Краката ѝ го обгърнаха и се притиснаха в него. Косата ѝ се бе разпиляла върху белите чаршафи, клепачите ѝ бяха притворени.

— Куин — отрониха устните ѝ при първия тласък на екстаза. Огън, светлина, вихър. Тя бе съвършено неподготвена за това. Опита се да му го каже, но устните му току-що се бяха впили в нейните.

Превърнали се бяха в едно цяло. Освобождението я връхлетя като вихър, от който дъхът ѝ секна.

Шантел не знаеше какво да каже. Нещо умно ли очакваше той от нея или нещо небрежно? Не беше възможно да му обясни, че се бе отдавала на един-единствен мъж преди и преживяването ѝ с него изобщо, ама изобщо не можеше да се сравнява с това. Ако не беше толкова важно... Ако Куин не означаваше толкова много за нея, положително щеше да ѝ хрумне някакво остроумие, за да наруши дългото мълчание и да освободи напрежението, което очевидно се трупаше.

Той се чудеше какво да каже. Нахвърлил се бе върху нея като обезумял. Тя заслужаваше нещо по-добро, повече нежност и определено повече внимание. Как можа да загуби контрол! Как можа да рискува онова крехко нещо, което бе започнало да се заражда между тях! Дано само не беше твърде късно, за да поправи бедата.

Лежаха напрегнати. Сетне като по команда се обърнаха и произнесоха едновременно имената си. Усмихнаха се смутени.

— Мисля, че си прав — първа се обади Шантел. — Наистина не мога да измисля какво да кажа, ако нямам сценарий.

— И аз имам подобен проблем — Куин улови ръката ѝ и я приближи до устните си. — Струва ми се, че бях малко груб.

— Така ли? — усмихна се тя. После събра останките от тънката си нощница и закачливо ги пусна върху гърдите му.

— Можеш да приспаднеш цената ѝ от хонорара ми — сериозно заяви той, като разтри нежната материя между пръстите си.

— Точно това смятам да направя. Триста и петдесет.

— Сериозно? — Куин се повдигна на лакът и се зае по-сериозно да разгледа това скъпо бельо. — Трябва да си луда, за да харчиш толкова много пари за нещо, с което спиш.

— Обичам да си угаждам... — Шантел се наведе и леко захапа долната му устна. — А при създалите се обстоятелства смятам, че е справедливо да удържа само половината цена от хонорара ти.

— Защо половината?

— Защото заслугата не беше само твоя — усмихна се тя и прокара пръст по гърдите му. — Пък и си заслужаваше.

— Наистина ли? — той плъзна ръка по бедрото ѝ и спря на ханша. — Сигурна ли си?

— Знаеш, че съм предпазлива, а известно е каква е практиката в моя бранш.

— Не се сещам. Каква е?

— Обикновено се прави втори дубъл — въздъхна Шантел и се наведе над него.

ОСМА ГЛАВА

— Куин, уверявам те, че това със сигурност ще отнеме поне три, а може би и четири часа! — Шантел излезе от колата и се обърна да откачи закачалката с дрехите си, която висеше до задната врата.

Той не пропусна да отбележи колко добре прилепва тясната пола по бедрата ѝ.

— Умея да чакам.

— Сеансите при фотографите често пъти са много отегчителни за самите участници в тях, но са направо нетърпими за някой, който трябва само да седи и да наблюдава.

— Това си е мой проблем — рече Куин и пое закачалката от ръцете ѝ.

— Като знам, че си наблизил, мърмориш и сумтиш недоволно ще се чувствам напрегната... — тя натискаше вече звънеца пред вратата. Смъкна с няколко сантиметра тъмните си очила и го погледна над рамката. — А напрежението винаги проличава на снимките. Тази част от подготовката на филма ми е от огромно значение.

— Ти също си от значение — мигом отвърна той и бутна очилата обратно на носа ѝ.

Вниманието му я стопли. Нямаше представа как да крие повече този факт. Повдигна се на пръсти и докосна с устни неговите.

— Искрено съм ти благодарна, но тук наистина съм в пълна безопасност. Ще бъде и фризьорката ми Марго, а с гримьорката, госпожа Алис Кук, работя от години. И двете ще са с мен през цялото време. Ще бъда заобиколена от доброжелателни жени.

— А фотографа? — напомни ѝ Куин. — Не желая да оставаш насаме с Брайън Мичъл или който и да е друг мъж.

Шантел понечи да изясни нещата, но се въздържа. Всяка жена е длъжна да се възползва от подобна ситуация. Тя прокара пръст по яката на ризата му.

— Ревнуваш ли?

— Просто съм предпазлив.

— Брайън Мичъл — долетя нисък мелодичен, малко женствен глас откъм домофона.

— Шантел О'Хърли, за десет часа.

— Тъкмо навреме.

Разнесе се тихото жужене на автомата и ключалката щракна.

— Брайън е високо русо създание — обади се Шантел, докато изкачваха стъпалата. — Познаваме се от години. Може да се каже, че сме приятели.

— Ето още една причина да не ви оставям насаме — стисна пръстите ѝ Куин. — Докато тази история не приключи, единственият мъж, с когото ще оставаш насаме, ще бъда аз.

— Това ми харесва — прошепна тя и спря пред вратата на студиото. Сетне обгърна кръста му и го целуна.

— И всеки би ти повярвал — чува те гласа на Брайън Мичъл на вратата.

— Куин Доран — представи го Шантел и докосна ръкава на дрехата му. — А това е Брайън Мичъл.

На прага стоеше високо, русо и страхотно създание. Само дете беше жена.

— Приятно ми е — промърмори Куин и метна бърз поглед към Шантел, която не криеше веселата си усмивка.

Брайън му протегна ръка, питайки се дали ще може да го убеди да ѝ позира за серия снимки.

— Добре дошли в хаоса! — покани ги тя с широк жест. — Тъкмо привършваме с подготовката. Шантел, знаеш къде са разхладителните напитки, нали? Другите две дами са в стаята отзад и разгорещено спорят по проблеми на модата. Не мога да кажа ще бъде ли къната отново модерна или не. — Жената не спираше да се движи из помещението и отиде да подреди няколко бели чадъра.

Шантел се запъти към малка претъпкана с вещи стая и по пътя надникна в голям хладилник.

— Куин, очертава се да бъде така часове наред. Положително можеш да си измислиш някое по-интересно занимание.

От стаичката долитаха гласовете на другите две жени, които разпалено обсъждаха последните козметични новости.

— Имам поне десетина варианта.

— Ами върви тогава... — Шантел остави бутилката сода и улови ръцете му в своите. — Само преди няколко месеца, при поредната вълна от обири в квартала, Брайън си сложи алармена инсталация в студиото. Никой не може да влезе в сградата, ако тя не му отвори. Заобиколена съм от жени, които ще кръжат около мен в продължение на часове. Иди да поиграеш хандбал някъде.

Права беше. Тук тя беше в безопасност, а и той щеше да е наблизо. През следващите няколко часа можеше да поизразходва малко физическа енергия.

— Фитнес залата е само на няколко пресечки оттук.

— Имаш предвид онези места, където хората пъшкат и се потят с едни отвратителни машини и уреди?

— Горедолу... — Куин записа на лист от тефтера си адреса и телефона на залата. — Щом свършиш, ми се обади да дойда да те взема.

— „При Ризо“, така ли? — попита Шантел невъзмутимо. — Звучи ми доста сериозно.

— Ще чакам да ми се обадиш. — Той леко я целуна. — Не е ли време да се поразкрасиш?

— Нима имам нужда? — повдигна тя вежда и го обгърна през кръста.

Забелязал бе, че тази сутрин си бе сложила само малко туш на миглите. Сините ѝ очи искряха, а бледата ѝ кожа сякаш излъчваше светлина. Видя му се неземно красива.

— Истинско грозилце! — и Куин прокара опакото на ръката си по страната ѝ.

Преди да успее да му отвърне, той я притискаше здраво в прегръдките си. Целуваше я така, сякаш никога нямаше да спре.

Време е да поработя малко с гирите, помисли си той. Налага се да поразтоваря напрежението, с което се зареждам около тази жена.

— Опитай се все пак да направиш нещо с това лице.

— Защо не се поразходите, господин Доран?

Куин ѝ се усмихна широко и заотстъпва към студиото.

Шантел въздъхна пресекливо и опря длани в отрупания със съдове плот до хладилника. Нищо не можеше да направи, а бе почти готова да признае, че и нищо не иска да направи във връзка с факта, че

е влюбена в него. Вероятно беше грешка и то голяма, но тя вече не можеше да бъде избегната.

Ако успееше поне донякъде да възвърне предишната дистанция помежду им, вероятно нямаше да се чувства твърде опустошена, когато един ден той реши да си тръгне. А Куин положително щеше да го стори. Мъжете като него живеят сами, работят сами, движат се в живота сами. Щом задачата му приключи, ще я целуне за сбогом и ще си върви. Шантел прехапа долната си устна и вдигна глава. Няма да го направи! Поне докато тя има право на глас.

Ще загубите този двубой, господин Доран. Няма да му позволи да си отиде и да я остави.

— Шантел, всички са готови!

Тя също. Остави чашата си на плота. Беше повече от готова.

Цели два часа работиха, без да спрат. Къдриха, приглаждаха, пръскаха с лак и мазаха с гел косата ѝ. Лицето ѝ бе десетки пъти гримирано и пудрено. Със смяната на всяка дреха се правеха промени и в прическата, и в грима. Брайън работеше въодушевено и не допускаше нещата да се претрупват.

— Не те попитах как е Шейд.

— Постави дясната ръка върху лявото рамо — диктуваше Брайън. — Разтвори леко пръстите. Добре. Шейд е в страхотна форма. Сменя пелени вкъщи — фотографката улови закачливата усмивка на своя модел в обектива.

— Много съм любопитна да го видя в тази му роля.

— Страхотен е. Знаеш колко е организиран.

— Трябва да ти кажа, че изобщо не ти личи, че си родила преди два месеца.

— Че то остава ли ми време за ядене! Вдигни леко брадичката и се опитай да придадеш малко високомерен израз на лицето си. Така е добре — тя приклепна, за да смени ъгъла. — Андрю Колби е петкилограмов робовладелец.

— А ти си луда по него, нали?

Жената отпусна фотоапарата и цялата засия.

— Няма по-прекрасно бебе от него. Двамата е Шейд сме изщракали поне петстотин филма за тези два месеца. Всеки ден има някаква мъничка промяна — тя праметна дългата си руса плитка зад гърба. — Само по начина, по който гледа предметите, можеш да

разбереш колко е интелигентен. Ето, вчера например... — Брайън млъкна и избухна в смях. — Спри ме. То си е истинска болест.

— Напротив! — също се засмя Шантел. За своя огромна изненада усети да я жегва лека завист. — Прекрасно е!

— Права си. Никога не съм си представяла каква майка ще бъде — Брайън вдигна отново апарата. — А сега изобщо не мога да си представя живота без Андрю. Или без Шейд.

— Ако попаднеш на подходящ човек, сигурно не е толкова трудно да промениш мнението си за някои неща.

Наситеният с копнеж израз, внезапно появил се на лицето на Шантел, бе най-доброто, което постигнаха в този ден според фотографката.

— Ти наистина много ме улесняваш днес — подхвърли тя.

— Защо?

— Извърни се настрани и погледни през рамо. Още малко. А сега върни с една идея... — тя натисна копчето няколко пъти подред. — Винаги е удоволствие да снима човек лице като твоето, особено когато моделът е така одухотворен. Но не очаквах допълнителния подарък.

— За какво говориш? — извърна се Шантел, за да погледне над другото си рамо.

— Няма нищо по-вълнуващо от това да снимаш влюбена жена. Затвори си устата — нареди Брайън. След това отпусна фотоапарата, за да разкърши раменете си.

— Толкова ли ми личи? — обърна се Шантел към нея.

— А не искаш ли?

— Не... Впрочем... Не знам... — и тя пъкна пръсти във внимателно подредените си коси. — Не ми се ще да оглупявам.

— Ами то си е в реда на нещата, когато си влюбен. Ще го преживееш. Той има страхотно лице. Мислиш ли, че ще можеш да го убедиш да ми позира?

— Само при условие, че го вържеш за стола. Брайън, как се справи с Шейд?

Фотографката извади шоколад от престилката си.

— Тъкмо ти ли ми искаш съвет за мъж?

— Не го увъртай — помоли Шантел и си взе блокче от шоколада.

— Приисквало ли ти се е вече да го убиеш?

— Няколко пъти.

— Значи напредваш. Най-разумното според мен е да оставиш нещата да се случат. Ние тук откачихме от снимки — и тя отново си хапна от шоколада. — На твоє място не бих си губила времето през остатъка от почивния си ден.

В залата за фитнес миришеше здравата на потни мъже. Повечето спортуващи бяха по къси гащета и само неколцина не бяха свалили още фланелките си. Проснат на един дюшек, някакъв мъж със затиснати с тежести крака ругаеше цветисто, докато се бореше с коремните преси. Друг един му пригласяше при всяко повдигане на щангата, под която седеше. Уредите бяха първокласни, но бяха позагубили блясък от интензивната употреба.

Шантел мина по пътеката и събра погледите на всички. Пръв я забеляза младокът до стената, който теглеше металния прът с двете въжета накрая. От усилието вратните му жили бяха изпъкнали. При вида на посетителката младежът зяпна и прътът шумно се удари в рамката на уреда. Шантел му се усмихна мило.

Тя внимателно заобиколи онзи с коремните преси. Горкият човек просто не повярва на очите си. Само след десет секунди в задушното, изпълнено с тежка миризма на пот помещение настъпи пълна тишина. В този миг забеляза Куин.

С гръб към залата, той упорито блъскаше малка боксова круша и изобщо не забелязваше настъпилата тишина. Единственият звук бе екотът на неговите удари. Гледката бе вълнуваща — леко разкрасени крака, съсредоточен поглед, поприведен гръб. Юмруците му се сипеха като дъжд и кафявата топка почти не се виждаше. Шантел приближи, почака няколко секунди, след което прокара върха на показалеца си по гърба му.

— Здравей, скъпи...

Куин изруга и светкавично се обърна с готови за бои юмруци. Тя вирна брадичка, повдигна вежда и целият ѝ вид го приканваше да я удари.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Гледам те... — Шантел побутна с пръст боксовата круша. — Каж ми какъв е смисълът да блъскаш това нещо?

— Нали те помолих да ми се обадиш? — той избърса потта от челото си, за да може да я вижда по-добре.

— Искаше ми се да се поразходя. Пък и защо да не видя къде мъжете като теб ходят да си поиграят? — тя хвърли поглед назад към залата. — Думи нямам.

Всички мъже тутакси глътнаха стомасите си.

Куин тихичко изруга и я улови за ръката.

— Трябва да си загубила ума си. Нямах място тук.

— Че защо? — попита Шантел и докато минаваха покрай мъжа на тясната пейка, тя го удостои с най-ослепителната си усмивка. Тежестите изтрополяха шумно.

— Престани! — промърмори Куин. — Ризо, ще използвам кабинета ти за малко.

— Къде е той? — Шантел изви любопитно глава, докато нейният кавалер доста безцеремонно я влачеше след себе си. — Много искам да го видя.

— Млък! Как може да влизаш тук с тия твои крака?

— Нямам други.

— Сядай! — той я бутна леко да седне в някакъв очукан пластмасов стол. — Какво да правя с теб?

— Имаш доста възможности.

— Това не е шега, по дяволите! — Куин разбута нещата по бюрото на Ризо и изрови отнякъде смачкан пакет цигари „Кемъл“. — Шантел, нали се разбрахме. Очаквах да ми се обадиш по телефона. Причините да настоявам за това са наистина сериозни — той извади цигара от пакета.

— Толкова е хубаво времето навън, а и никак не беше далеч. В Лос Анжелис трудно се намира вече място за разходка и направо не успях да устоя на изкушението. И ако ми кажеш, че нямам право посред бял ден да извървя сама разстоянието между две пресечки, направо ще изпищя — тя погледна красноречиво към вратата. — Не знам какво ще си помислят приятелите ти в салона, ако ме чуят.

Куин издиша дима от цигарата си, след което ядно я мачка в пепелника, докато от нея остана някаква каша от тютюн и нахъсани хартийки.

— Никъде няма да ходиш без мен. Знаеш инструкциите, Шантел. И аз ти повярвах, че ще ги спазваш.

— Не се ядосвай — изправи се тя и отпусна длани върху голите му гърди.

— Потен съм като прасе — промърмори той и улови китките ѝ.

— Забелязах. Не мога да разбера какво толкова привлича мъжете на подобни места, където вони на стари чорапи, но щом така поддържаш формата си... — огледа ги възхитено Шантел, — може би няма да е зле да направя един спортен салон у дома.

— Не сменяй темата, моля те!

— А каква беше темата?

— Не искам да ти се случи нещо лошо.

Тя докосна с връхчето на езика си горната му устна.

— Но защо? За тази седмица ти е платено.

— Знаеш, че не става дума за парите — не на шега се ядоса той.

— А за какво, Куин?

— За теб — процеди през зъби той. Преди си мислеше, че му трябва само малко пространство и време, за да възстанови равновесието си. Пространството на целия свят нямаше да му стигне за тази цел. — Никога вече не ми прави такива номера.

— Добре, извинявай.

— Ще отида да взема един душ. Стой тук.

Вратата се хлопна зад гърба му и Шантел се отпусна отново на стола. Не му беше все едно. Тя затвори очи и скри дълбоко в сърцето си този миг. Щом успя да го накара да го каже, може би следващата стъпка е и да му хареса.

— Още колко време ще се цупиш?

Пътуваха към дома на Шантел със спуснат покрив на колата. Първите петнайсет минути тя мълча.

— Не се цупя.

— Виждам как стискаш зъби.

— Просто си мисля, че пак извади късмет.

— Куин, извиних се вече. Няма да го правя цял ден.

— Никой и не ти го иска... — той се наклони леко напред, докато взимаше острия завой. — Единственото, за което моля, е да погледнеш сериозно на положението, в което се намиращ.

— Според теб гледам на всичко това като на шега, така ли?

— След поведението ти днес следобед — да.

Шантел се размърда на мястото си. Вятърът пое косите ѝ тъкмо в мига, когато тя избухна.

— Престани да се държиш с мен като с малко дете! Чудесно разбирам в какво положение се намирам. Живея с този ужас двайсет и четири часа в денонощието и то дни, и нощи наред. Всеки път, когато телефонът иззвъни или преглеждам пощата си, изтръпвам. Дори когато заспивам, мисля все за това. Ако няма дори миг, в който да си отдъхна от проклетата мисъл, направо ще полудея. Правя всичко възможно да оцелея, Доран и не ми казвай, че съм безотговорна.

Шантел се свря в другия край на седалката и в колата отново се възцари тишина.

Прав съм, мислеше си Куин, докато убиваше скоростта. Но и тя беше права. Случваше се, поради маската, която умееше да си слага, да си мисли, че е забравила за опасността. А излиза, че никога не я забравя, просто не желаше да я обсъжда. Освен в редките моменти на интимност. Не знаеше как да ѝ каже, че я обича най-много заради това.

Обичаше я. Трудно му беше да преглътне този факт, ала с истината обикновено е така. И колкото повече се засилваха чувствата му към нея, толкова повече се боеше за нея. Знаеше, че Шантел работи в продължение на много часове. При това напрежение едва ли щеше да издържи дълго. Дори жена с нейната воля в крайна сметка щеше да рухне.

Как му се искаше да има нещо, каквото и да е, за което да се захване. Вече трета седмица водеше разследването си, а доникъде не беше стигнал. Така искаше да се увери, че тя ще бъде в безопасност, не застрашена от нищо и най-вече щастлива. Макар много да се боеше, че тъкмо тогава Шантел щеше да го целуне за сбогом и да го отпрати.

Ръцете му стиснаха още по-здраво кормилото, но постепенно той се отпусна. Щеше да ѝ даде да се разбере, когато настъпи този момент.

Спокойно, човече! Няма да избяга никъде. Изви поглед и забеляза колко беше сърдита и гневна. Протегна небрежно ръка върху облегалката ѝ.

— Сега ти се цупиш...

— Върви по дяволите!

— Ако продължаваш така, цялото ти лице ще се набразди от бръчки. И какво ще правиш тогава?

— Гледай си работата...

— С най-голямо удоволствие! — Куин спря край банкета. Тя дори не успя да му изсъска нещо в отговор, когато той я прегърна. — Най-добре да започна от това грозничко лице и да продължа надолу.

— Не!

— Добре, тогава да започна по обратния път...

— Престани! — бореше се Шантел с всички сили. — Не искам никъде да ме целуваш.

— Сигурна ли си? — той прокара устни по обратната страна на китката ѝ. — А тук?

— Не...

— Е добре, остава още една възможност, която е малко рискована край пътя, но щом настояваш...

— Престани! — докато се опитваше да го блъсне настрани, тя едва потискаше смеха си. Облегна гръб на вратата и скръсти ръце. — Мръсник!

— Обичам, когато ме обиждаш.

— Тогава ще ти хареса и... — поде тя, ала преди да успее да каже каквото и да било, Куин запуши устата ѝ с целувка. Нейният отговор дойде незабавно, и то направо от сърцето ѝ. Ръцете ѝ го обгърнаха, устните ѝ се разтвориха. В един миг за нея нямаше нищо друго, освен топлото след обедно слънце и неподправеното откровено удоволствие.

Очите ѝ останаха затворени десетина секунди елен като той вече се бе отдръпнал. Когато бавно ги отвори ирисите им бяха потъмнели и сякаш забулени в мъгла.

— Да не би да се опитваш да се откупиш? — промърмори Шантел.

— За какво?

— Няма значение... — тя обгърна лицето му с длани. — Да си вървим у дома, Куин.

Той докосна отново устните ѝ и едва тогава се облегна в седалката си.

— Ризо ме помоли да те попитам ще му дадеш ли снимка с автограф, която да закачи в кабинета си.

Шантел се засмя и се отпусна на мястото си. Минаваха покрай високата ограда, опасваща градината на дома ѝ и тя развеселена си

представи с какво удоволствие ще поплува в прохладните води на басейна. Брайън беше много права. Щеше да е жалко да пропилее остатъка от почивния си ден. Тъкмо се канеше да сподели с Куин идеята си, когато той удари рязко спирачки.

— Нека все пак почакаме, докато влезем вътре — обади се Шантел.

— Пред вратата е спряла кола... — С всяка следваща дума гласът му ставаше все по-напрегнат. — И някакъв мъж се кара с охраната.

— Нали не мислиш, че онзи тип... — Тя неспокойно навлажни устни. — Не допускам, че ще се яви тук посред бял ден и то на централния вход.

— Най-добре да проверим какво става! — Куин отвори жабката и извади отвътре пистолет. Доста по-различен от нейното мъничко двайсет и два калиброво бижу. И положително бе зареден.

— Куин!

— Стой тук!

— Не! Ще...

— Недей да спориш!

— Не искам да ти се... — очевидно градусът на разправията пред вратата се повишаваше, защото гласовете вече се чуваха съвсем отчетливо. Шантел се заслуша внимателно, сетне стисна силно ръката му. — Направо не мога да повярвам... — повтори тя няколко пъти и преди Куин да успее да я спре, хукна натам.

— Шантел!

— Но това е татко! — обърна се тя и се засмя. Дългите й крака я понесоха напред. — Татко!

Франк О'Хърли спря за миг спора си с охраната на входа. Слабото му лице разцъфна в широка усмивка.

— Ето го моето момиче! — Подвижен и енергичен, той бързо се хвърли към дъщеря си и я прегърна. Сетне я завъртя няколко пъти. — Какво прави моята малка принцеса?

— Думи нямам! — тя целуна гладкото му лице и отново здраво го прегърна. От него както винаги се носеше аромат на мента. — Не знаех, че ще идваш насам.

— Не трябва да чакам специална покана, нали?

— Не ставай смешен!

— Я се разбери с онзи тип там зад портата... Ама че идиот! Не ще да ме пусне, въпреки че му обясних, че съм твоя плът и кръв.

— Много извинявайте, госпожице О'Хърли... — охранителят с каменно изражение прониза Куин с поглед. Лудият старец му се беше заканил, че само да го стигне, ще му изтегли езика и ще му го увие около врата. — Нямаше кой да потвърди, че това наистина е баща ви.

— Няма нищо.

— Как така? — наежи се Франк. Бе готов за нова схватка. — Значи баща ти няма право да влезе в твоя дом?

— Не се сърди, татко... — Шантел поглади нежно реверите на сакото му. — Наложил се просто да подсиля охраната.

— Защо? — Разтревожен, той повдигна брадичката на дъщеря си. — Случило ли се е нещо?

— Не, нищо. Ще поговорим по-късно. Толкова се радвам, че те виждам! — тя обърна глава към потъналата в прах кола, взета под наем. — А къде е мама?

— Заяви, че не може да се яви тук, преди да е отишла на фризьор. Нямах никакво желание да вися като паяк, докато я разкрасяват. Ще вземе такси и ще дойде по-късно.

— Но кажи ми какво правите тук! И колко време ще останете? Ами...

— За Бога, дете, не може ли да почакаш да си поема дъх и да разквася гърло? Днес не съм слизал от колата. Идваме чак от Вегас.

— От Вегас? Не знаех, че имаш ангажимент там.

— Още много неща не знаеш — щипна той върха на носа ѝ и огледа Куин над рамото ѝ. — А този кой е, Шантел?

— Това е Куин. Куин Доран. Прав си татко, най-добре е да поговорим вътре... И то след като обърнеш една чаша ирландско.

— Е, щом казваш — засмя се Франк, скочи пъргаво в колата си и стремително я подкара през отворената порта. Шантел го забеляза как смешно вирна нос пред охраната.

— Наистина ли е баща ти? — попита Куин, след като тя се качи при него.

— Да. Не го очаквах, но това си му е стар навик. Нали прибра пистолета?

— Не се безпокой — подхвърли той и махна за поздрав на своя човек при вратата.

— Напротив, притеснявам се. Не исках да занимавам родителите си с тази история. А сега май ще трябва да им обясня някои неща. Нали татко вече видя поста при вратата. А после ще забележи и хората, които обикалят градината.

— Защо не им кажеш истината?

— Не искам да ги тревожа. Виждам ги два или три пъти в годината, по дяволите! — Шантел го изглежда продължително. — А ще се наложи да им обясня и твоето присъствие.

— Най-добре е да им кажеш истината.

— Добре. Така и така не мога да измисля нещо по-добро. Само че — докосна ръката му тя, преди той да слезе от колата, — ще го направя както аз си знам. Ще гледам да го омаловажа.

— Е, и какво сега? — Франк О'Хърли приближи към тях с лъчезарна усмивка. — Взела си си доста здраво момче. Шантел.

— Куин Доран, баща ми Франк О'Хърли.

— Много ми е приятно! — Франк раздруса здраво ръката на Куин. — Нали няма да имаш нищо против да ми помогнеш с багажа, синко...

Шантел не можа да скрие усмивката си, когато видя как баща ѝ отвори багажника и праметна през рамо малка чанта с дълга дръжка, а остави на Куин два тежки куфара.

— Няма да се промениш — промърмори тя, когато го хвана под ръка и го поведе към къщата.

— Остави ги там — подхвърли баща ѝ към Куин и посочи основата на стълбището. — Може да ги качиш по-късно.

— Благодаря...

Шантел се усмихна на сарказма, които долови в гласа на Куин.

— Защо не отидете в дневната да пийнете по нещо — предложи тя. — Искам да предупредя готвачката, че ще има още двама души на вечеря. — На излизане от антрето тя хвърли предупредителен поглед към Куин.

— Не те познавам, синко — подзе Франк и го тупна здраво по гърба. — Но нямам нищо против да ударим по едно питие — влезе в дневната и се запъти направо към бара. — Какво предпочиташ?

— Скоч.

— Всекиму според вкуса — сви слабичките си рамене Франк. Бързо откри бутилката с уиски и наля по три пръста в две чаши. — И

така... Куин беше, нали? Я да пийнем за моето момиче! — той чукна чашата си с тази на Куин, без да се замисля за скъпия розенталски кристал и отпи солидна глътка. — Ето това е мъжко питие. Седни, синко. Седни... — и поел ролята на дружелюбен домакин, Франк посочи един стол, преди още да е решил той самият къде ще седне. — И така... — изведнъж погледът му стана сериозен и проницателен. — Та какво вършиш ти за моята дъщеря?

— Татко! — разнесе се предупредителният глас на Шантел, искрено благодарна на съдбата, че влезе в стаята точно в този момент. — Нали ще го извиниш, Куин? Никога не е бил много тактичен.

— Въпросът ми се струва съвсем основателен — отвърна Куин, забил поглед в чашата си.

— Ето — кимна Франк доволен. — Скоро ще започнем да се разбираме.

— Изобщо няма да се учудя — промърмори тя и разроши косата на баща си. — Ще ми разкажеш ли защо сте били във Вегас?

— С най-голямо удоволствие! — Отпи от чашата си с вид на истински ценител. — Но преди това ще ми обясниш защо ти е тази професионална горила на входа.

— Вече ти казах, че се наложи да засиля охраната — понечи да стане Шантел, ала ръката на баща ѝ бързо стисна коляното ѝ.

— Нали не се опитваш да преметнеш старо куче като мен, принцесо?

Трябваше да си признае, че бе излишно да отлага обяснението.

— В последно време някакъв тип ми звъни по телефона. Това е всичко. Ето защо реших, че няма да е зле да взема някои предпазни мерки.

— И какви са тези обаждания?

— Просто досадни...

— Шантел! — Франк познаваше добре дъщеря си. На досадни обаждания тя щеше да се изсмее, да махне с ръка и да ги забрави. — Да не те заплашва?

— Не, не няма нищо сериозно... — Шантел си даваше сметка, че е притисната до стената и хвърли умолителен поглед към Куин.

— Аз все още съм привърженик на истината — рече той простичко.

— Много ти благодаря за подкрепата!

— Ти по-добре да мълчиш! — сряза я Франк и непознатата за нея категоричност в гласа му я накара да млъкне. — Каж ми синко, какво става — нареди той на Куин. — И какво общо имаш ти с това?

— Куин...

— Шантел Маргарет Луиз О'Хърли, затвори си най-сетне устата и известно време не я отваряй!

— Този номер ми хареса — усмихна се Куин, когато тя се подчини.

— Рядко го използвам, за да не се изтърка — поясни Франк и глътна остатъка от пиетието си. — Слушам те.

Стегнато и в няколко изречения Куин разказа за проблема на Шантел. Челото на баща ѝ постепенно се сбърчи загрижено, лицето му почервения, а пръстите му, които още бяха на коляното ѝ, се свиха.

— Ама че гаден тип! — скочи той от стола си като териер, надушил следа. — Щом си детектив, Доран, защо не си го открил досега, по дяволите?

— Защото нито веднъж не направи погрешен ход — остави чашата си Куин и спокойно издържа гневния поглед на Франк. — Но ще направи и тогава няма начин да ми се изплъзне.

— А ако междуременно дъщеря ми пострада?

— Той не може да стигне до нея — твърдо заяви Куин. — Защото ще трябва да мине първо през мен.

Франк едва преглътна яда си, което рядко му се случваше, и го измери с поглед. Винаги се бе гордял със способността си да преценява вярно хората. Човек трябва да знае дали да вдигне юмрук, или да се засмее и да отстъпи, обичаше да казва той. Мъжът пред него бе непоклатим като скала. Ако трябваше да повери дъщеря си някому, то това щеше да бъде точно на такъв тип.

— Значи ти живееш тук, в дома на Шантел?

— Точно така. Грижата за нея съм поел аз, господин О'Хърли. Имате думата ми.

Миг-два в стаята цареше пълна тишина.

Не след дълго Франк се усмихна широко и показа два реда бели зъби.

— А не успееш ли, жив ще те одера. Можеш да ми вярваш.

Шантел се надигна царствена и хладна.

— Може би все пак ще ми дадете думата сега...

— Не ми излизай с тези номера, моето момиче — сръза я баща ѝ. След това нежно обгърна лицето ѝ с длани. — Трябваше да споделиш тревогата си с най-близките си.

— Нямахше никакъв смисъл да ви занимавам и с това.

— Смисъл ли? — Той завъртя няколко пъти глава. — Та ние сме семейство! Ние сме О'Хърли! Ние се държим един за друг.

— Татко, Мади ще се жени в края на седмицата, Аби е бременна. Трейс...

— Най-добре да не го намесваш и него. Брат ти отдавна няма нищо общо с нашите проблеми. И това си беше негов избор.

— Татко, след толкова години, смятам, че е време да...

— И не променяй темата. Майка ти, аз и сестрите ти сме за това, да се грижим и тревожим за теб, ако трябва.

Моментът не бе подходящ да застава в защита на брат си. А и Шантел никак не беше сигурна, че той се вълнува от нейната позиция. Единственото, което искаше сега, бе да изглади бръчките от лицето на баща си.

— Е добре! Тревожи се колкото искаш! — тя залепи една звучна целувка на бузата му. — Но всичко, което трябваше да се направи, вече е сторено.

Без да сваля ръка от рамото ѝ, Франк се обърна към Куин.

— Ще заминем в петък за Ню Йорк за сватбата на дъщеря ни. Ще дойдеш ли с нас?

— Струва ми се, че не е удобно да караме Куин...

— Напротив, ще дойда — прекъсна я той. — Дори съм направил резервации.

— Нищо не си ми казал.

— Защо трябваше? — подхвърли Куин небрежно, само заради удоволствието да я види как цялата пламва от яд.

— По всичко личи, че тук съм излишна, нали? — притисната и от двете страни, Шантел най-накрая избухна. — Ще ме извините, но смятам да отида да се поразхладя.

— Бива си я, а? — подметна Франк, очевидно горд с дъщеря си, която напусна демонстративно стаята.

— И то много!

— Това е от ирландската кръв. Ние сме или поети, или бойци. А семейство О'Хърли са и от двете.

— Много съм любопитен да се срещна и с останалите.

Те също ще искат да те видят, помисли си Франк.

— Кажи ми, Куин — предпазливо поде старецът, — смяташ ли да държиш под око Шантел и след като приключи тази история?

Явно още не сме свършили с откровенията, помисли си Куин, докато внимателно изучаваше лицето на мъжа отсреща.

— Да. Независимо дали на нея това ѝ харесва или не.

— Я да пийнем още по едно — засмя се Франк.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Но, мамо, напразно си правиш труда!

Моли О'Хърли внимателно увиваше бяло копринено сако в тънка хартия.

— Защо да идва прислужничка само заради това? — Години наред тихо и незабележимо Моли беше приготвяла багажа на Шантел.

— Това ѝ е работата.

Моли махна с ръка, за да отхвърли възможните възражения.

— Струва ми се, че никога няма да мога да си поприказвам от сърце с прислужничка или икономка.

Шантел хвърли поглед към куфара и купчината дрехи, които смяташе да вземе за сватбата. Първите двайсет години от живота ѝ бяха минали в опаковане и разопаковане. За нея бе вече принципен въпрос да не се занимава никога повече с това. Ала с майка си не можеше да се бори. Предаде се и внимателно се зае да подбира тоалетните си принадлежности.

— Съжалявам, че не ни остана много време да бъдем насаме през последните няколко дни.

— Не ставай смешна! — Моли сръчно разви рулото с тънка хартия. — В разгара на снимките сте. Ние с баща ти не очакваме някой да ни забавлява.

— Татко май най-много се развесели, когато ти се появи на снимачната площадка.

Моли се засмя тихичко и вдигна очи. Красива и с чудесна фигура, тя умееше с минимум усилие да изглежда поне десет години по-млада и винаги правеше впечатление. Шантел бе убедена, че вечното движение, с което бе наситен животът на родителите ѝ, пасваше чудесно на характерите им.

— Нали? Струва ми се обаче, че не биваше да спори с режисьорката.

— Мери има чувство за хумор.

— Това е прекрасно... — майка и дъщеря събираха известно време багажа, потънали в мълчание. — Тревожим се за теб, Шантел.

— Тъкмо от това се страхувах.

— Обичаме те, моето момиче. Не може да очакваш проблемите ти да не ни вълнуват.

— Зная — въздъхна младата жена и пусна шише с парфюм в подплатената си тоалетна чантичка. — И затова не исках да ви казвам какво става. Достатъчно грижи си имахте с мен, докато порасна.

— Дори когато навърши двацет и една година, детето продължава да ти е дете.

— Сигурно си права — усмихна се Шантел и се зае да прибира четките за руж в калъфките им. — Но ми се струваше, че би трябвало след една известна възраст грижите да намалееят.

— След време сама ще видиш как е.

Онова познато пробождане сепна Шантел. Тя упорито сви вежди с надеждата, че то ще премине.

— Не знам. Обаче със сигурност зная, че семейството ми не бива да страда от тази глупава история.

— Онова, което засяга един от нас, засяга всички ни. Това е положението — заключи делово Моли.

— Истинска ирландка — засмя се Шантел.

— И защо не? Ние с баща ти смятаме да се върнем при теб след сватбата.

— Обратно тук? — изуми се дъщеря ѝ. — Но защо? Нали имате ангажимент и в Ню Хемпшир!

Моли събра ръбовете на памучен панталон, изглади гънките и го прегъна.

— От трийсет и пет години сме на сцената. Мисля, че отменянето на едно представление няма да е кой знае каква загуба.

— И дума да не става! — Шантел припряно остави шишетата и кремове си и протегна ръце към майка си. — Ти знаеш колко бих се радвала да останете при мен. Но какво ще правите тук?

— Ще бъдем с теб.

— Дори и това няма да можете. Снимките ще продължат още няколко седмици. Видя последните дни колко малко се задържам вкъщи. Ще се пръсна от напрежение, като знам, че стоите тук, въртите

палци, а в същото време душите ви горят да се върнете към работата си.

— Ще си седим край басейна и ще си почиваваме.

Шантел сви устни.

— Ако можех да съм сигурна, че ще се чувстваш щастлива след първите четирийсет и осем часа, тогава няма да имам нищо против. Нека разсъждаваме трезво, мамо. Останете ли, ще съм като на тръни за това, че вие се притеснявате. Татко ще подлуди прислугата, а аз дори няма да съм наблизо, за да се забавлявам.

— Предупредих Франк, че ще няма да си съгласна — въздъхна Моли. Тя погали нежно косите на дъщеря си. — Знаеш, че за теб съм се тревожила най-много.

— Достатъчно поводи съм ти давала през годините.

— Направи онова, което беше уверена, че трябва да сториш. Също както Трейс, независимо от всичко. Вярно е, че и баща ти не беше съгласен, ала брат ти си е такъв, откакто проходи. Не зная защо, но от самото им раждане бях убедена, че Аби и Мади ще се оправят, дори когато Аби трябваше да мине през онази бъркотия с първия си брак, а Мади се вкопчи в балета. Но ти... — Моли помилва бузата на дъщеря си. — Все се боя, че поради способността си да гледаш напред ще пропуснеш онова, което е до теб. Искам да си щастлива, Шантел.

— Но аз съм щастлива. Наистина. През последните няколко седмици, дори с тази неприятност, която виси над мен, открих нещо важно.

— Куин Доран?

— Всички, освен той самият, знаят какво изпитвам към него — нетърпеливо махна с ръка Шантел.

Моли имаше достатъчно впечатления от младия мъж, за да си състави мнение. Той определено не беше лесен, нито пък щеше да е винаги внимателен. Ала дъщеря и нямаше нужда от такъв човек. Трябваше й някой, който няма да ѝ пречи да печели хляба си с това, за което бе родена.

— Често пъти мъжете са слепи за някои неща — сподели Моли. Тя чудесно знаеше колко трудни могат да бъдат някои мъже. — Защо не му го кажеш направо?

— Не! — Шантел опря длани на перваза на прозореца. — Поне не сега. Може да ти звучи глупаво, но искам... Държа да изпитва

уважение към мен. Точно към мен. За това, което съм. Искам да се убедя, че за него съм не само начин да прекарва приятно времето си.

— Шантел, Дъстин Прайс не може да ти бъде мярка.

— И не е! — в гласа ѝ се прокраднаха гневни нотки. Тя успя да ги овладее само защото майка ѝ не сваляше поглед от гърба ѝ. — Но не ми е лесно и да го забравя.

— Не е възможно да го забравиш. Ала не бива да градиш живота си на основата на този опит. Говорила ли си с Куин за него?

— Все още не. Мамо, в момента положението е толкова сложно, че не бих искала да го усложнявам още повече. Пък и минаха близо седем години.

— Имаш ли доверие на Куин?

— Да.

— Мислиш ли, че ще те разбере?

— Ако съм сигурна, ама наистина да съм сигурна, че ме обича и че онова, което е между нас, е истинско, ще мога да му разкажа абсолютно всичко. Дори това.

— Как ми се иска да ти кажа, че нямаш основания да се съмняваш, но нямам право... — Моли прекоси стаята и прегърна дъщеря си. — Уверявам те, че ако Куин не беше до теб, за нищо на света нямаше да мръдна оттук, докато нещата не се оправят.

— Той ме кара да се чувствам защитена. А преди да се запозная с него, не предполагах, че изобщо някой може да ми създаде това чувство — тя стисна очи. — А и не искам друг.

— Всеки има нужда да се чувства в безопасност. И обичан... — Моли помилва косите ѝ. Същите бледо руси кичури, които така често бе вчесвала и сплитала. — Има нещо, което не съм ти казвала. Може би трябваше да го споделя с теб много отдавна — тя прегърна дъщеря си. — Страшно се гордея с теб.

— О, мамо! — Сълзи бликнаха от очите на Шантел.

— Не, недей, моля те. Ако слезем долу с подпухнали очи, баща ти ще ми извади душата да разбере защо сме седели тук толкова дълго и защо сме плакали.

— Мамо...

— Да, скъпа?

— Аз също винаги съм се гордяла с теб...

— Е... — Моли се изкашля, но когато заговори, гласът ѝ още бе задавен от вълнението. — Не е лошо да чуеш такова нещо от вече порасналата си дъщеря. Добре ли си?

— Да, разбира се. Дори чудесно!

— Ето това вече е моето момиче. А сега нека да довършим багажа... — Моли се обърна и се залови с дрехите. — Я виж — възкликна тя и вдигна къса нощница от черна коприна, украсена с дантели. — Това ми мирише на грях.

Шантел изтри сълзите с опакото на ръката си и се засмя.

— Не съм имала още възможност да я оценя. Купих я съвсем скоро.

— Предназначението ѝ е ясно.

— Харесва ли ти? — Шантел приближи, сгъна внимателно нощницата и я подаде на майка си. — Ето, заповядай, за спомен от Бевърли Хилс.

— Не ставай смешна! — въпреки всичко Моли не издържа на изкушението и поглади с пръсти нежната повърхност на коприната. — Не мога да нося такова нещо.

— Защо?

— Майка съм на четири големи деца.

— Не си ни намерила в зелките, нали?

— Ами, баща ти ще... — тя се замисли. Сетне хитричък блясък просветна в очите ѝ. — Благодаря ти, скъпа — и Моли остави нощницата настрана. — Благодаря ти предварително и от името на баща ти.

Тъкмо двете жени се канеха да слизат вече долу, когато чуха звуци от настройването на банджо.

— Искане да порепетира — обясни Моли, — за да свири на сватбеното тържество. Трябва да загуби сваят, за да се откаже от намеренията си.

— Знаеш, че Мади точно това би искала. Той да попее.

— Крайно време беше — възкликна Франк, когато ги видя да слизат по стълбата. — Имам нужда от подкрепата ви. Този тук — посочи той с глава към Куин, — не иска да изпее дори една нота.

— Трябва само да сте ми благодарни — отговори Куин и се облегна в канапето.

— Никога не съм чувал за човек, който не желае да пее! — Франк беше искрено изненадан. — Чувал съм за много, които не могат, но не и за такъв, който категорично отказва. Моли, любов моя, седни тук. Дай да покажем на този младеж на какво са способни О'Хърли.

Моли се настани до него, влезе в такта и поде песента е школувания си плътен глас. Приседнала на дръжката на канапето до Куин, Шантел се заслуша в познатата мелодия. Звучите ѝ върнаха увереността, а напрежението от последните седмици постепенно се изпари.

— Хайде, принцесо, нали помниш припева?

Шантел се присъедини. Думите и ритъмът лесно изникваха в паметта ѝ. Самата тя рядко пееше. За нея това беше семеен бизнес. Дори сега, докато пригласяше на родителите си, си мислеше за Трейс и за сестрите си, за стотиците пъти, когато заедно бяха пели песента.

Куин беше изненадан. Не бе очаквал да види Шантел в такава светлина. Искрено удоволствие му доставяха тези трима души, които така добре се забавляваха, подхващайки ту една, ту друга песен. Шантел вече не беше нито хладната непристъпна филмова звезда, нито неспокойната страстна жена, която бе открил под бляскавата фасада. Сега тя бе у дома си и пееше забавни песнички под акомпанимента на баща си. В този момент беше само дъщеря, и то — любяща дъщеря. Непосредствената сърдечност, която преди време бе усетил в нея, бе излязла на повърхността и сега Шантел се смееше весело всеки път, когато баща ѝ изпуснеше дума или нота. Усещаше аромата на парфюма ѝ — привлекателен, зноен и в пълен контраст със свободното ѝ игриво държане. За първи път я виждаше такава.

Интересно, дали тя си даваше сметка колко много държи на родителите си и как безвъзвратно изчезваше холивудският ѝ образ, когато бе с тях.

На пръв поглед седмицата бе минала спокойно. Шантел не знаеше нищо за писмата, които се бяха получили, защото той ги взимаше лично от пощата. Не разбра и че бяха проследили едно от телефонните обаждания. Досадникът бе звънял от телефонна будка в центъра на града. Куин смяташе за излишно да ѝ съобщава, че в две от

писмата тайнственият ѝ обожател я молеше да се срещне с него в Ню Йорк.

Очевидно знаеше цялата ѝ програма.

Куин погали ръката ѝ. Съвсем естествено пръстите ѝ се преплетоха в неговите. Реши да не ѝ казва нищо. В Ню Йорк тя нито за миг нямаше да остане сама. Вече бе уредил трима от най-надеждните му сътрудници да летят с тях до Манхатън. Всяка нейна стъпка щеше да бъде проследена.

Предизвикателният поглед на Франк към дъщеря му прекъсна мислите на Куин.

— Свириш ли още?

Шантел изгледа мълчаливо белия роял, сетне — пръстите си.

— Успявам да ударя някой и друг клавиш.

— С такъв голям и хубав инструмент би трябвало да можеш далеч повече.

— Не бих искала да те разочаровам.

— Нищо, давай!

Тя се изправи и с бавни стъпки приближи до рояла. Още преди да седне, изигра етюд на престорено смущение, от който не липсваше притреперване на клепащите. Отвори капака и засвири стремително сложни арпеджиа.

— Ти си се упражнявала! — разобличи я баща ѝ, след което хитро се усмихна.

— Не прекарвам вечерите си в кърпене на чорапи — стрелна тя Куин.

Той кимна леко с глава, давайки знак, че е разбрал към кого е била насочена репликата.

— Дъщеря ви е пълна с изненади, Франк.

— На мен ли го казваш? Какви истории мога само да ти разправам. Един път например...

— Някакви желаниа? — прекъсна го Шантел мило. — Или татко иска да завържа езика му на стегнат малък възел?

Франк се покашля и помълча за миг.

— Защо не изсвириш онази песен, която майка ти не ви позволяваше да пеете, докато не навършите осемнайсет?

— Аби я свиреше най-добре.

— Така си беше — подметна Франк хитро и с много обич. — Но ти я свириш не по-зле.

Забелязала как дъщеря ѝ присвива очи, Моли едва успя да прикрие усмивката си.

— Не по-зле, така ли? — сбърчи нос Шантел и удари акордите на встъплението.

Мелодията на тъжната сантиментална балада накара Куин да настръхне. Приятният женски глас се лееше плавно като питието в чашата му и му действаше с почти същата сила. Думите на песента бяха тъжни, но в изпълнението на Шантел звучаха прелъстително. Облечена бе в бяло и бе в пълна хармония с белия лъскав роял. В съзнанието му обаче съвсем не изникнаха образи на ангели. Взе да му става топло. Сякаш звуците тегнеха над него, притискаха го към мястото му, докато по едно време се запита дали диша.

В един миг тя вдигна очи от клавиатурата и впи поглед в него.

В песента се говореше за загубена любов. Едва сега той си даде сметка, че раздели ли се с тази жена, няма да има думи, които да опишат отчаянието му. Причинявала му бе болка, карала го бе целия да гори, но за първи път усети, че е в състояние да го накара да се чувства слаб и безпомощен.

Последните акорди Шантел изсвири, като продължаваше да го гледа.

— Не беше много по-зле от Аби — обади се Франк, комуто изпълнението на дъщеря му очевидно бе харесало. — Я сега ако искаш...

— Късно е, скъпи... — Моли нежно потупа ръката му с надеждата, че ще го подсети. — Време е да си лягаме. Утре ще бъде тежък ден.

— Късно ли? Глупости, едва сега...

— Късно е — повтори спокойно Моли. — И става все по-късно. Приготвила съм ти изненада горе.

— Но аз тъкмо... Каква изненада?

— Хайде, Франк, горе ще разбереш. Лека нощ, Куин.

— Лека нощ, Моли... — младият мъж изобщо не можеше да отдели очите си от Шантел.

— Добре, де... Идвам. Лека нощ и на двама ви. Шантел, може ли готвачката ти да приготви утре за закуска палачинки?

— Лека нощ, татко... — тя подаде лице за целувка, но очите ѝ не слизаха от лицето на Куин.

Докато се качваше по стълбите, Франк настоятелно питаше за каква изненада става дума.

— Ти се оказа права — обади се Куин тихо, когато останаха само двамата.

— За какво?

— За това, че си страхотна... — той се изправи и приближи до нея. Взе ръцете ѝ в своите, обърна ги с дланите нагоре и целуна всяка от тях. — Колкото повече време прекарвам край теб — промърмори той, — толкова повече ми се иска да сме заедно.

Шантел се изправи, оставила ръцете си в неговите. Очите ѝ грееха.

— С никой друг не съм се чувствала така, както с теб. Много ми се иска да го повярваш.

— Трябва да го повярвам... — бяха близо, твърде близо до решителната стъпка. Обещания, отдаденост, зависимост. Куин чувстваше, че е напълно способен на това, готов бе да го потвърди, но се боеше, че тя ще го отблъсне, ако той е прекалено настоятелен. — Каж ми какво искаш, Шантел.

— Теб! — отговори тя съвсем чистосърдечно, без да поиска нещо повече от онова, което смяташе, че той може да даде. — Искам само да бъда с теб.

Но за колко време? Искаше му се да попита, ала реши да почака. Ще вземе всичко от днес или от тази нощ и ще се бори утре.

— Да отидем горе...

С преплетени пръсти и много смутени те изкачиха стълбите.

Оставиха да свети само една малка нощна лампа до леглото. Странно, помисли си Шантел, не съм очаквала, че пулсът ми може да блъска с такава сила в ушите, че нервите ми са толкова разлюлени, след като и двамата чудесно знаем какво ще се случи, как ще се почувстваме. Този път сякаш беше по-различно. Сякаш ще ми е за първи път, даде си сметка тя неочаквано. Единственият път.

Предложи му устните си, предчувствайки настойчивостта на неговите.

Той беше внимателен. Нежен... Когато се докосна до нея, Шантел усети, че костите ѝ омекват, цялата се отпуска. Дланите му

обгърнаха лицето ѝ, пръстите му погалиха кожата на врата ѝ като шепот, като обещание. Тя прошепна името му с въздишка и полетя.

Що за необичайна страст го обземаше? Желанието туптеше във вените му и с всяка милувка той сякаш го овладяваше. Устните му бяха търпеливи, плъзгаха се по лицето ѝ, като че искаха да запомнят докосването и вкуса на всяка нейна клетка. Обсипа с леки целувки скулите ѝ, докато накрая стигна до устните. Стаята се завъртя пред очите ѝ.

Този път Куин си обеща, че ще ѝ покаже онова, на което бе способен. Шантел беше изключителна жена, красотата ѝ не свършваше с божествената ѝ кожа. Прокара пръсти през косите ѝ, наслади се на копринената им гъвкавост. Прошепна ѝ нещо неразбрано. Тя въздъхна и се притисна до него.

Докато устните му продължаваха да изучават всеки сантиметър от нея, пръстите му постепенно разкопчаха копчетата на гърба ѝ. Когато дрехата се разтвори, той прокара длани по гърба ѝ, сякаш докосваше кристална ваза. Копринената рокля се спусна на пода и Шантел потръпна. Под нея тя нямаше почти нищо. Куин усети как сърцето му биеше до пръсване. Сякаш цяла вечер бе чакала този миг с него.

Отдалечи се на крачка и я огледа на приглушената светлина на лампата. Стори му се толкова нежна и малка, с кожа като порцелан и форми, подобни на скулптура от алабастр. Косата ѝ се спускаше по раменете. Той плъзна ръце по удивително крехкия ѝ гръден кош, изненадан от факта, че силата, която се излъчваше от тази жена, идваше от толкова деликатна обвивка. Кръстът ѝ бе съвсем тъничък и Куин почти го обхващаше с двете си длани, преди да се спусне по тесните дълги бедра.

— Толкова си красива! — напрегнато промълви той. — Чак дъхът ми секва.

Шантел пристъпи и се сгуши в прегръдките му.

Материята на спортната му риза леко драскате кожата ѝ. С притворени клепачи тя подаде устните си в очакване на неговите. Междувременно ръцете му зашариха изкусно по тялото, ѝ със същата сръчност, с която нейните пръсти натискаха клавишите.

Лекият бриз навън разлюля клоните и замириса на дъжд. Шантел вдъхна с пълни гърди аромата на нощта, докато преплетените им тела

се понесоха на вълните на страстта. Бавно и с не по-малка нежност от него тя се зае да сваля дрехите му. Прокара с огромна наслада длани по закръглените форми на твърдите раменни мускули. Сетне притисна устни до гърдите му. Цялото ѝ същество се стремеше да предизвиква и дразни това изтъкано от дисциплина и сила мъжко тяло. В същото време не можеше да скрие възхищението си от него. Ала устните му сякаш я привличаха по-силно.

Двамата бавно се отпуснаха на леглото.

Никакво бързане. Нищо припряно. Този път и двамата сякаш бяха решили да си доставят удоволствието, на което бяха способни. Шантел отвори очи и се взря в лицето му. Как да му каже колко много означава той за нея? Как да му обясни, че има огромна нужда от него... сега, утре, завинаги. Поклати глава, за да се отърси от тази мисъл. Дали мъж като него вярва в думата „завинаги“, запита се тя, ала побърза да пропъди този въпрос. Нито искаше, нито можеше да му го зададе. Но затова пък можеше да му покаже какво изпитва към него.

Нежно докосна устните му със своите, след което прокара върховете на пръстите си по тяхната повърхност, сякаш за да провери запалила ли ги е достатъчно. Сетне отново се наведе, за да вкуси страстта.

Куин никога не бе допускал, че може да се вълнува така. Толкова пламенни моменти бяха прекарвали заедно, но дори и не подозираше, че може да преживее подобна страст. Истинско чудо! Повтарял си бе, че тя му принадлежи, ала сега, когато я усещаше така мека и отдадена, започна и да вярва в това. Нещо повече — и той бе неин. Всецяло и всеотдайно. Любовта, подклаждана от нежност, е често пъти всепоглъщаща и от лудостта.

Той потъна в нея леко и естествено. Шантел го прие с дълбока въздишка. Понесоха се в хармонично движение, чудно красиво в своето съвършенство.

Когато не остана нещо, което да не са си дали, те се прегърнаха и заспаха.

— Я по-спокойно. Закъде сме се разбързали? — Франк валсираше пред гишето на летището. — Искам да се уверя, че няма да изпратят банджото ми в Дълут.

— Ще бъде с вас на „Ла Гуардия“ — усмихна се наземната стюардеса и му показа талончетата за предаден багаж. — Излишно е да се безпокоите.

— Лесно е да се каже. Имам това банджо много преди да имам жена си — засмя си той тихичко и стисна рамото на Моли. — Това не значи, че ценя него повече от теб, скъпа.

— И таз хубава! След толкова години заедно в хомота. Взе ли си хапчето, Франк?

— Да, разбира се. Не вдигай паника.

— Франк никак не понася пътуването със самолет — обясни Моли на Куин и пхна билетите в джоба си заедно с бордовите карти. — Шантел от него го е наследила.

В този момент Куин тъкмо подаваше малката си чанта на служителката. Той изненадано се обърна към Шантел.

— Не обичаш ли да пътуваш?

— Нищо ми няма — отвърна уж небрежно тя, след като вече бе успяла да погълне половин опаковка антиацид и две хапчета против повръщане.

— Май е време да тръгваме — обади се Моли и погледна часовника си.

— Какво е това бързане, не мога да разбера. Женски капризи — Франк потупа Куин по гърба. — И защо ние с теб се съгласихме на тази дивотия, момче?

— Нека се радват — подхвърли Куин.

— Прав си — въздъхна Франк примирено и мина оттатък автоматичната врата.

— Много си палав тази сутрин — установи Шантел, докато минаваше пред баща си. Тя правеше героични усилия да не забелязва огромната тежест, заседнала в стомаха ѝ.

— И защо не? — Франк се усмихна широко и стъпи на ескалаторната лента, която щеше да ги отведе до изхода за техния самолет. — Чудесен спокоен сън — това е разковничето — той намигна на Моли. Хареса му онова малко черно дрешле, което си беше сложила снощи.

Щом минаха покрай охраната на изхода, Шантел се зае да диша дълбоко и постепенно забави крачка.

— Красавице, не си ли носиш нещо успокоително?

— Не взимам такива хапчета... — Тя неспирно навиваше и развиваше тънката дръжка на чантата около пръста си. — Пък и нищо ми няма.

Той взе дланите ѝ между своите и освободи пръстите от каишката.

— Ръцете ти са ледени.

— Много духа тук.

Куин неволно вдигна очи и първият човек, когото видя пред себе си, бършеше обилно изпотеното си чело.

— Не знаех, че пътуването със самолет те изнервя.

— Не ставай смешен. Непрестанно летя.

— Знам и тъкмо затова си мисля, че трябва да е доста неприятно.

Отвратена от себе си, Шантел тежко въздъхна.

— Всеки има право на някаква фобия, нали?

— Точно така! — Той целуна пръстите ѝ. — Позволи ми да ти помогна.

Тя се опита да издърпа ръката си, ала усети, че това съвсем няма да е толкова просто.

— Куин, чувствам се като идиот. Моля те, пусни ме.

— Добре, но обещавай, че ще ми дадеш ръката си по време на полета.

— Шест часа — промърмори тя. — Шест невероятно дълги часа.

Куин повдигна брадичката ѝ и доближи устните си до нейните. Никой от тях не забеляза мъжа с огромни тъмни очила, който седна в ъгъла на помещението. Не видяха и как стисна пестници, наблюдавайки тяхната нежност.

— Ако направим онова, за което си мислиш, ще ни арестуват — промърмори Шантел, ала раменете ѝ видимо се отпуснаха.

— Изненадваш ме — захапа леко долната ѝ устна той. — Мислех си за една игра на джин-руми.

— Страхотно! — Щом повикаха пътниците за техния полет, тя пое дълбоко въздух, но не издърпа ръката си. — Долар — точка?

— Готово!

Малката им група влезе в ръкава към самолета.

Мъжът с тъмните очила се изправи, придърпа надолу шапката си и извади бордовата си карта. Много скоро той се смеси с тълпата, поела към изхода.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против да бъдеш въввлечен в семейството? — Шантел внимателно вдигна ципа на калъфа, в който току-що бе прибрала специално ушития си тоалет за сватбата. Изработен бе от една от известните модистки на Холивуд. Да бъдеш шаферка на сестра си не се случва всеки ден.

— Ти така ли го наричаш? — усмихна се Куин от неоправеното легло, където се бе излегнал, препасан само с хавлиена кърпа. В гардероба го чакаше изгладен костюм, мисълта за който направо го ужасяваше.

— Нищо друго не ми идва наум... — Шантел провери какво бе донесла от гримовеите си. Ако беше забравила нещо, то Мади непременно щеше да го има и нищо чудно да бе още в опаковката от магазина. — Татко ми каза, че сте се разбрали един час преди церемонията да се срещнете в апартамента на Рийд. — Тя спря за миг трескавото си кръстосване из стаята и го погледна. — За какво се събират мъжете преди една сватба?

— Държавна тайна. Не, нищо специално. Шантел разтри върха на четка за грим в дланта си.

— Какво ще кажеш за Рийд? Вярно е, че снощи се видяхте за първи път и няколко часа едва ли са достатъчни, но какво е първото ти впечатление?

— Безпокоиш се за сестра си, така ли?

— То си е нещо естествено.

Куин се облегна назад върху възглавниците и се загледа в нея. Копринена блуза, спусната над тесни панталони, необикновено лице, сребристо руса коса, прикрепена назад с гребени от ковано злато. Шантел О'Хърли нямаше вид на квачка, загрижена за пиленцата си, но той знаеше вече, че за нея не биваше да се съди само по вида. Опреше ли работата до семейството ѝ, тя ставаше съвсем друга.

— На него може да се разчита, очевидно преуспява. Малко педантичен, струва ми се. Консервативен.

— А Мади?

— Разпиляна, артистична и с детински ококорени очи за онова, което става наоколо.

— Точно такава е — промърмори Шантел. — На вид нямат много общо, но...

— Но?

— Имам усещането, че иначе нещата са точни — въздъхна тя и пусна четката обратно в тоалетната чанта.

— Тогава какво те безпокои?

— Мади е моята по-малка сестричка.

— И с колко минути?

— Времето няма нищо общо — категорично отсече Шантел. — Тя е по-малката ми сестричка, най-доверчивата от нас и най-обичливата. Аби... Аби е толкова сигурна във всичко. А аз все някак успявам да се държа на повърхността. Докато Мади е от хората, които вярват, че нужният им чек е вече в пощенската кутия, че алармата никога няма да се развали и че газовата инсталация не може да се пробие.

— Според мен сестра ти знае много добре какво иска и точно как да го постигне.

— Може и да си прав. Нищо чудно да съм се размекнала.

— Защо не дойдеш да се поразмекнеш и към мен?

— Имах чувството, че поръча да ни донесат нещо в стаята...

— Не обичам да чакам сам.

— Куин, върна ли се отново в това легло...

— И какво?

— Свят ще ти се завие...

— Само ме плашиш, нали? — той се облегна назад и скръсти ръце под главата си. — Ела тук и ми го повтори.

Шантел захвърли чантата с козметичните си принадлежности и пристъпи напред.

— Да не съжаляваш?

— Хайде, стига хвалби...

— Умея и други неща, освен да се хваля... — тя прокара върховете на пръстите си по кожата на крака му и спря до мястото, където кърпата опираше в бедрата му. — И те не са малко.

Преди да успее да го докаже, Куин сграбчи китката ѝ, дръпна я към себе си и Шантел се просна върху гърдите му. Смахът ѝ, който огласи стаята за миг, внезапно затихна.

Предишната нощ тя бе убедена, че желанието, което я изгаряше, не може да бъде по-силно, но възненението, което я заля в този миг, сякаш опроверга усещанията отпреди няколко часа.

Тялото му ухаеше на вода и на шампоан. Косата му бе още влажна, а тялото му — силно, мъжествено и без никакви дрехи — я очакваше нетърпеливо. Шантел се засмя и притисна устни до кожата на врата му.

— Защо се засмя?

— Чувствам се в безопасност! — тя отметна глава и му се усмихна. — В прекрасна и съвършена безопасност.

Куин отстрани косата от лицето ѝ и задържа ръката си, след което остави русия водопад да се спусне между пръстите му. Кога успя тази жена да стане толкова важна за него?

— Чувството за безопасност не е единственото, което искам да изпитваш.

— Така ли? — Шантел сведе устни до рамото му и плъзна връхчето на езика си по кожата. — Какво е другото?

Любов, вяност, преданост. Той се сепна, че това беше първото, което му дойде наум. Да запази себе си и нея, това също бе важно, физическата любов не можеше да ги нарани, поне не така, както можеха да го сторят чувствата.

— Защо не взема да ти покажа? — Куин сръчно я обърна по гръб и се надвеси над нея. Кърпата около кръста му почти се свлякла, но все още стоеше между притиснатите им тела. Устните му се впиха в нейните и в същия миг тя дръпна усуканата кърпа. Той се засмя и припряно се залови да разкопчава блузата ѝ. Силно почукване на вратата изтръгна от гърдите и на двамата въздишка на досада. Шантел се надигна на лакът и отметна косата от лицето си.

— Поръча си закуска, нали?

— Нека я донесат по-късно... — Куин плъзна ръка по бедрото ѝ. Втория път почукването бе по-силно и настоятелно.

— Аз ще отворя! — тя се освободи от прегръдките му и набързо закопча блузата си. Наведе се, вдигна кърпата и с усмивка я запрати в

единия ъгъл на стаята. — Не мърдай от леглото — нареди накрая и бързо го целуна.

— Ти си шефът...

— Не го забравяй! — с бързи стъпки се отправи към коридора. Куин щеше да получи закуската си, но щеше да я изяде студена.

Той се пресегна и включи радиото. Добре е да има малко музика, помисли си. Завесите не бяха дръпнати и в стаята цареше сумрак. Представи си, че са на друго място — не в нейния дом, не и в неговия, нито пък в някой луксозен хотел, а в дома, който щяха да имат. Даде си сметка, че когато обичаш, не мислиш за „сега“, а за „винаги“.

Може би беше време да признае и пред нея, а не само пред себе си, че я обича и иска да сподели живота си с нейния. Това означаваше минало, настояще и бъдеще. Копнееше връзката им да не бъде единствено задоволяване на физическата потребност. Между тях имаше страст, но страстта никога нямаше да угасне. Много по-важно бе друго — чувството, което го изпълваше целия.

Куин искаше Шантел да му стане жена. Странно, но мисълта за това изобщо не го изплаши, а напротив, развесели го. Желалаше го по онзи обикновен традиционен начин, който винаги бе отминавал като маловажен и незначителен. Дом, семейство, пръстенът му на нейната ръка и нейният — на неговата... Куин Доран — женен мъж! Стори му се напълно естествено. Може би тя щеше да откаже. Просто трябваше да обмисли добре как да я убеди. Неочаквана усмивка заигра на устните му. Това можеше да се окаже най-трудната задача, пред която се бе изправял.

— Куин?

— Да...

— Би ли дошъл за малко?

Усети напрежение в гласа ѝ. Бързо отметна завивките и взе халата си. Първото нещо, което забеляза в коридора, бяха цветята. Дузина кървавочервени рози лежах на малката масичка. Шантел стоеше до тях, с лице бяло почти колкото картичката, която държеше в ръка.

— Той знае, че съм тук... — усилието да скрие колко е разстроена бе очевидно. — Нали обеща да ме следва навсякъде... — пръстите ѝ дори не трепнаха, докато му подаваше картичката, но

когато ги докосна, Куин усети, че бяха ледени. — Предупреди ме, че ще изчака най-удобния момент.

Куин взе бележката и хвърли бърз поглед върху текста. В ъгъла на плика забеляза името на цветарския магазин.

— Ето я и първата грешка — промърмори той. — Кой донесе букета?

— Пиколото на хотела... — тя гледаше разсеяно към отсрещната стена, където бе закачена репродукция на Моне и се удивляваше на пълното безразличие, което я бе обзело. — Дори не му дадох бакшиш.

— Престани!

Гласът му я върна към действителността. Шантел потрепери и го изгледа продължително. Нямаше да приеме съчувствие от него, нито успокоителни думи или празни обещания. Нямаше нужда от тях. Искаше истината.

— Той е тук, нали? Дори може би живее в същия хотел?

— Седни... — Куин посегна да улови ръката ѝ, но тя бързо я дръпна.

— Излишно е да сядам. Имам нужда от отговори.

— Шантел...

При следващото почукване тя притисна устните си с длан, за да потисне надигналия се писък. Той изруга, бутна я да седне на най-близкия стол и отиде до вратата. През шпионката видя, че отвън чака келнер.

— Всичко е наред — подхвърли през рамо. — Закуската.

Отвори и пусна келнера, който избута количката си вътре в стаята.

— Можеш да си налееш малко кафе — предложи Куин и се пригответи да хапне.

— И никакви отговори, така ли? — краката ѝ бяха странно омекнали, ала въпреки всичко успя да се изправи. — Не знам защо, но си мисля, че ти ги имаш. Знаеше, че онзи ще е тук.

Независимо от отказа ѝ, той ѝ наля малко кафе.

— Така е.

— Значи си знаел... — сухият ѝ смях идваше някъде отдалеч. Шантел притисна слепоочията си с пръсти. — Доста си лаконичен, не може да ти се отрече. Как разбра, че е тук? Шесто чувство, предчувствие, инстинкт?

— И от трите по малко... — стомахът му болезнено се сви, преди да вдигне очи към Шантел. — Очаквах да върви по петите ти, но и в последните му бележки до теб изрично го подчертаваше.

Тя скръсти демонстративно ръце. Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ.

— И ти прецени, че няма нужда да зная за това, така ли?

— Ако смятах, че има нужда, щях да ти съобщя. Защо не хапнеш нещо?

Да, имаше вече чувства. Те кипяха и вряха в нея, като заплашваха всеки миг да избухнат, стига да отвори устата си. Шантел се приближи до масичката, взе първата чиния, която ѝ попадна и без да сваля очи от Куин, я пусна на земята.

— Ти за кого се мислиш? — гласът ѝ бе зареден с много повече злоба, когато говореше тихо. — Кой ти позволява да се държиш с мен така, сякаш съм безмозъчна страхлива женичка, която трябва да бъде водена за носа? Имах правото да зная, че той се кани да ме последва тук, че и тук всичко ще си бъде така, както беше у дома.

Куин трябваше да избира — или да даде воля на гнева си, или да се въздържа. Предпочете да седне и да отпие от кафето си. Замечтаният доскоро поглед в очите ѝ бе изместен от бесен яд.

— Движа нещата така, както аз преценявам. Ти точно за това ми и плащаш.

Тя не беше подготвена за подобен удар и отстъпи от изненада. Плащаше му... Как забрави, че той всъщност само си гледаше работата! Болката я прободеше като стрела. Все пак по-добре така, отколкото да мълчи.

— Предпочитам да ме информираш, Доран.

— Добре... — той взе една препечена филийка и обилно я намаза със сладко.

— Ще те оставя да се нахраниш спокойно.

— Шантел... — тонът му бе мек, но в същото време съдържаше нотки, които я накараха да спре наред стаята. — По-добре е да седнеш, защото никъде няма да вървиш сама.

— Искам да отида до стаята на Мади.

— Само опитай! — Куин решително остави ножа на ръба на чинията си. — Ще те заведа веднага щом се облека. — Изглежда я

хладно предизвикателно. — И ще стоиш там, докато не дойда да те взема.

— Не желая...

— Един от моите хора е настанен в стаята отсреща, а друг — в стаята срещу тази на сестра ти. В пълна безопасност си, докато си вътре, а аз лично ще те придружавам навън.

Тя бе достатъчно ядосана, за да рискува, но прецени, че разстоянието до вратата е доста голямо, а и погледът му не вещаеше нищо добро. Отпусна се безпомощно в стола и демонстративно извърна глава, докато той закусваше.

Куин лесно откри малкия цветарски магазин на Шейсета улица. Въпреки климатичната инсталация, вътре беше душно и из помещението се носеше тежката миризма на множество аромати. Трима посетители се въртяха в магазинчето. Двама чакаха да бъдат обслужени пред дългия, отрупан с хартии тезгях, а третият оглеждаше асортимента край витрината.

— Не може да стане преди четири. Невъзможно е! — Собственикът, чорлав дребосък, попълваше припряно някаква бележка, правейки се, че не чува пронизителния звън на телефона. Взе кредитната карта на клиента и я прокара през специалното устройство за проверка. — Разбира се, че ще е красив — отговори на друг въпрос на клиента. — Едри розови карамфили с бяла украса. Изискан, разбира се, че изискан. Подпишете се тук.

Куин се отдръпна до ъгъла с белите лилии, докато продавачът свърши и с останалите посетители.

— И така, ще купувате ли нещо или просто разглеждате? — долетя припряният въпрос.

— Доста работа имате днес — подхвърли Куин.

Дребосъкът обърса избилата по лицето му влага и въздъхна.

— Не ми говорете! Климатичната инсталация нещо не е в ред, момичето, което ми помага, има криза от апендицит, а и напоследък много хора взеха да умират. — Куин вдигна вежди в недоумение. — Сума погребения. Купища гладиולי продадох тази седмица.

— Да, много работа! — въздъхна Куин и извади визитната картичка на магазина. — Ваша е, нали?

— Ето тук пише! — Мъжът забодe дебелия си пръст в името. — Цветя от „Бърнстейн“. Аз съм Бърнстейн. Някакъв проблем с доставката ли?

— Не, имам въпрос. Дузина червени рози са доставени тази сутрин в „Плаза“. Кой ги купи?

— Питате ме кой ги е купил? — разсмя се носово Бърнстейн. — Млади човече, продал съм тази седмица два̀сет дузини рози. Как мога да помня кой ги е купил?

— Нали имате дневник? И касови бележки? Непременно имате бележка за дузина червени рози, които да се доставят в „Плаза“ към десет и половина — едина̀сет тази сутрин.

— Искате да проверя всичките си бележки?

Куин бръкна в джоба си и извади два̀сет доларова банкнота.

— Точно така.

Дребничкият мъж се изправи. Двойната му брадички потрепери от възмущение.

— Не взимам подкупи. Щом имате два̀сет долара, купете си цветя за тях.

— Добре. А бележките?

— Детектив ли сте?

— Частен.

Бърнстейн се колебаеше. Най-сетне с леко мърморене отвори чекмеджето и извади бележките за деня. Прегледа ги бързо и заяви:

— Днес никой не е купувал червени рози.

— А вчера?

Куин си спечели един възмутен поглед. Все пак човекът бръкна в друго чекмедже.

— Червени рози за Мейн, две дузини за Пенсилвания, дузина за Два̀сет и седма улица... — нареждаше той, докато прехвърляше малките листчета. — Дузина за хотел „Плаза“, апартамент 1203, да се доставят тази сутрин.

— Нека да погледна — дръпна бележката Куин, без да дочака разрешение. — Платени в брой.

— Това не е забранено.

Но плащането в брой означаваше, че няма подпис. Куин върна листчето на човека.

— Как изглеждаше той?

— Как изглеждал?! — отново се изсмя дребосъкът. — Че аз не знам вие как ще изглеждате утре. Хората идват и си купуват цветя. И око по средата на челото да имат, това не ме интересува, стига да носят валидни кредитни карти и парите, с които плащат, да са зелени.

— Помислете поне... — Куин извади нова двайсетачка. — Доста красиви цветя имате тук.

— Карамфилите ми са малко старички — хитро го погледна Бърнстейн.

— Аз пък така харесвам карамфили!

Мъжът кимна и прибра двете банкноти. Взе поувехналите карамфили от витрината и подхвърли:

— Спомням си. Спомена, че розите са за Шантел О'Хърли. Тежък ден беше вчера. Взеха продавачката ми с линейка, другата е в отпуска, а имаме две сватби — човекът очевидно обичаше цветята, защото извади отнякъде пластмасова бутилка и се зае да ги пръска с вода, за да се освежат. — Поръча да се изпратят на нейно име и аз го попитах дали не става дума за актрисата. Ние с жената много обичаме да ходим на кино. А, да. Попитах го от Калифорния ли е. Носеше шапка, от онези панамските и тъмни очила.

— И какво каза друго?

— Май нищо друго не каза. Само не ме питайте как е изглеждал, защото не зная. Госпожа Донахю беше тук и вдигна голям шум за цветята, необходими за сватбата на дъщеря ѝ. Листчета от розов цвят — цели торби и то розови. Знам, че беше мъж и почти нищо не се виждаше от лицето му.

— На каква възраст?

— Може да беше и по-млад от вас, а може и по-възрастен. Само че не така широкоплещест. С нервни пръсти — неочаквано си спомни човекът. В пристъп на разкаяние той добави и малко зелена украса към букета.

— Как разбрахте?

— Когато влезе, пушеше някакви чужди цигари. Не разрешавам да се пуши в магазина, независимо от това, колко скъп е тютюнът. Не е добре за цветята.

— Защо решихте, че са чужди?

— Защо съм решил? Защо съм решил? Познавам американските цигари. А тази не беше от тях. Накарах го да я изгаси. Не ме

интересува колко пари ще изхарчи някой тук, но не позволявам да тровят цветята ми.

— И така, човекът имаше нервни пръсти...

— Щом изгаси цигарата, не знаеше къде да си дене ръцете. И без него си имах толкова грижи вчера. Госпожа Донахю щеше да ме подлуди, а продавачката ми отиде да ѝ вадят апендицит. И да знаете, щом се справи, ще иска компенсация.

— Нещо друго? — опита се Куин да отвлече вниманието на дребосъка от операцията на неговата служителка. — Да е казал или да е направил нещо, което ви е направило впечатление?

— Щипката за банкноти! — възкликна Бърнстейн. — Вместо в портфейл държеше парите си, закопчани с щипка. Елегантна работа. Не от тия, дето се продават на улицата. Сребърна. С монограм.

— Какви бяха инициалите?

— Инициалите ли? — Цветарят се зае да прибира касовите бележки. — Какво разбирам аз от инициали? Имаше там някакви криволици.

— Носеше ли пръстени, часовник?

— Не зная. Щипката забелязах, защото в нея имаше солидна пачка. Друго не видях да носи. Моята работа е да взема парите, а не да го оценявам що за човек е.

— Благодаря, все пак... — Куин извади визитната си картичка и написа на нея номера на хотела. — Ако се сетите още нещо или човекът се появи отново, ще ви бъда много благодарен да ми звъннете на този телефон.

— Закъсал ли е?

— По-скоро искам да поговоря с него.

— Да не забравите карамфилите!

Куин небрежно пъхна цветята под мишница и се запъти към вратата.

— Доста щураци имате там, в Калифорния — обади се Бърнстейн.

— Намират се.

— Звезди — изсумтя продавачът. — Онзи приятел спомена, че работел с госпожица О'Хърли. Били близки.

Пръстите на Куин стиснаха дръжката.

— Благодаря!

Когато излезе навън, той пхна цветята в ръцете на една жена с пазарска количка. Дори не се обърна, за да види изненадата, с която тя го изгледа. Усещаше как в стомаха му се образува някаква тежест. Защото познаваше един човек, който държеше парите си в щипка. Подарък му бе от Шантел. Мат Бърнс.

Не искаше да повярва. Мат беше приятел, а Куин чудесно знаеше колко трудно бе в тези среди да останеш верен приятел. Познаваше ли наистина Мат?

Не беше и подозирал за историята със залаганията, докато не я изрови от миналото му. Мат бе прибягнал до измама, за да задоволи страстта си. Не го ли нареждаше това първи в списъка на заподозрените? Какво пречеше да измами и Шантел, заради някаква друга своя слабост?

Много хора носят парите си с такива щипки, напомни си той и пое в посока, обратна на хотела. Имаше нужда от време, за да помисли, преди да се върне при Шантел. Не само много мъже носят такива щипки, продължи размишленията си Куин, но също така и много пушат чужди цигари. Въпросът беше колко от хората, които работеха с Шантел, отговаряха и на двете условия.

Какъв глупак се оказа! Той спря пред една телефонна будка. Не, думата е мека. Ето до какво го доведе връзката му с тази жена. Задачата му бе не да търси причини защо не може да е Мат, а по-скоро защо Мат би го направил.

Прелисти бързо бележника си и набра телефона на Мат.

— Кажете — обади се отсреща.

— Налага се спешно да говоря с Мат Бърнс.

— Съжалявам, той ще отсъства до понеделник.

— Много е важно, съкровище. Намери го.

— Много съжалявам. Господин Бърнс е извън града — гласеше сухият отговор.

— Къде е? — попита Куин вледенен.

— Не ми е разрешено да давам такава информация.

— Казвам се Куин Доран. Обаждам се от името на Шантел О'Хърли.

— Извинявайте, господин Доран. Трябваше да ми кажете от самото начало. Господин Бърнс не е в града, но ако случайно се обади, да му предам ли, че сте го търсили?

— Не, ще се свържа с него в понеделник. Къде е той?

— Отлетя за Ню Йорк. По някаква лична работа, господин Доран.

— А така! — Куин едва не изруга и затвори. Ето това вече щеше да засегне Шантел. И то дълбоко.

— Още цели три часа! — Мади скочи от стола си, прекоси стаята и се отпусна тежко на дивана. — Трябваше да го направим сутринта.

— Още малко... — Шантел отпи от третата си чаша кафе за деня. Кога ли щеше да се обади Куин? — Защо не се порадваш на последните си часове на свободна жена?

— Така съм напрегната, че на нищо не мога да се зарадвам в момента... — Мади отново беше на крака, а буйната ѝ червеникава коса се развяваше при всяко нейно движение. — Толкова съм щастлива, че си тук! — тя спря, колкото да притисне Шантел до гърдите си и отново закрачи из стаята. — Ако не беше ти, направо щях да полудея. Дано и Аби да слезе.

— Ще дойде веднага щом предаде Дилън и момчетата на татко. Мисли за нещо друго.

— За какво да мисля? — Мади завъртя тъничкото си тяло на балерина. — Това просто не е възможно. Минаването по онази дълга пътека е най-отговорното ми представление.

— Като стана дума за представление, защо не ми разкажеш за пиесата?

— Страхотна е! — Блестящите ѝ очи светнаха. — Може да съм предубедена, защото именно тя ни събра с Рийд, но мисля, че това е най-добрата ми изява досега.

— Ще идвам в Ню Йорк отново за снимки. Дотогава ще си се върнала от медения си месец — Шантел посегна за цигара. — Ако може да се вярва на отзивите в печата, представлението няма да слезе от сцена поне няколко години.

Мади проследи как сестра ѝ си поигра с цигарата и най-сетне я запали. Тя рядко пушеше и то само когато бе много напрегната.

— Как вървят снимките?

— Нормално.

— А този Куин? Сериозно ли е?

— Обикновен мъж — сви рамене Шантел.

— Шантел, аз съм Мади. И преди съм те виждала с „обикновен мъж“. Скарахте ли се? — тя успя да се задържи на облегалката на стола на сестра си. — Снощи изглеждаше толкова щастлива. Всеки път, когато поглеждаше към него, направо грейваше.

— Разбира се, че съм щастлива! — тя потупа ръката на Мади. — Моята малка сестричка се омъжва за човек, който според мен е почти достоен за нея.

— Не извъртай, Шантел... — Мади неочаквано стана сериозна и улови двете ръце на сестра си. Сякаш нервното напрежение преливаше от едната в другата. — Нещо не е наред, нали?

— Не ставай глупава, аз... — силно почукване на вратата я прекъсна. Мади усети, че ръцете на сестра ѝ изстиват.

— Шантел, какво има?

— Нищо! — отвратена от себе си, тя си наложи да се отпусне. — Само провери предварително кой е. Да не вземе възторженият младоженец да връхлети тук.

Малко разочарована, Мади надникна през шпионката на вратата.

— Аби е — съобщи тя с надеждата, че двете с Аби ще успеят да разберат какво тревожи третата им сестра. — Как успяваш да не надебелееш? — възкликна Мади едва ли не обвинително към новодошлата.

— Остават ми още пет месеца — засмя се Аби и отпусна ръка на корема си. — Защо още не си готова?

— Остават цели три часа.

— Предостатъчно! — Аби праметна опакованата в специална торба дреха върху един от столовете и отиде при Шантел. — Мислиш ли, че ще имаме време да я напляскаме, за да влезе във форма?

— Като нищо. Така поне ще спре да кръстосва стаята. Добре, че Рийд те убеди да напуснеш онзи апартамент. Щяхме да си ходим по главите.

— На мен пък ми липсва... — Мади приближи и обгърна с ръце двете си сестри едновременно. — Трудно ми е да си представя как ще живея в мансарда. Дилън и момчетата при татко ли са?

— Оставих ги пред вратата му. Мама е на фризьор, а татко убеди Дилън да пийнат по едно преди решителния миг. С нетърпение очаквам да видя Бен в официалното му костюмче. Прилича на

мъжленце. А Крис пък се разсърди, че сме взели костюмите им под наем и няма да занесе в своя у дома. Разчиташе, че ще може да се похвали пред приятелите си. Между другото... — наведе се тя и стисна ръката на Шантел, — твоя Куин много ми хареса.

— Малко е рано да го смяташ за мой — успя да изкриви лицето си в нещо като усмивка сестра й. Сетне се сети за нещо и отиде до телефона. — Вече знам какво ми липсва тук — натисна копчето на „Обслужване по стаите“. — Донесете, ако обичате, бутилка шампанско с три чаши — поръча тя. — Да, „Дом Периньон“, реколта седемдесет и първа. Да. Мадлен О’Хърли. Благодаря ви.

Аби вдигна въпросително вежди и като се подпря на рамото на Мади, отбеляза:

— Едва единайсет е.

— Голяма работа — обади се Шантел. — Сестрите О’Хърли ще празнуват — неочаквано очите й се напълниха със сълзи. — Господи, колко много ми липсват понякога!

В следващия миг те бяха прегърнати и връзката, която съществуваше между тях още от времето, преди да се родят, сякаш им даде сили. Мади подсмръкна. Аби се опита да я утеши, а за всеобща изненада Шантел избухна в ридания.

— Какво има, скъпа моя? — Аби нежно я настани на дивана и хвърли бърз въпросителен поглед към третата сестра. — Шантел, защо не ни кажеш?

— Нищо, нищо... — тя бързешком изтри сълзите си. — Просто се разкиснах. Поизнервих се от работа. А сега, когато виждам чудесното ти семейство и това, което Мади се кани да създаде... Питам се дали нещата щяха да са по-различни, ако... — Шантел тръсна глава. — Не, направих своя избор. Сега трябва да се справя с всичко.

Аби внимателно вдигна косата от лицето на сестра си. Гласът й както винаги бе спокоен, а ръцете — нежни.

— Нещо свързано с Куин ли?

— Да. Не... — тя вдигна ръце, после безпомощно ги отпусна. — Не зная. Имам проблеми с един прекалено запален почитател. Наех Куин, за да го държи настрана, а после се влюбих в него и... — дълбока въздишка се отрони от гърдите й. — Казах го най-накрая.

— Олекна ли ти? — Мади се наведе и целуна сестра си по главата.

Част от напрежението се бе разсеяло.

— Нищо чудно да се видиотявам... — Шантел потърси носна кърпа. — Да бъда проклета, ако тръгна по онази пътека като шаферка с подути очи.

— Това вече ми прилича на старата Шантел — промърмори Мади. — А пък ако си влюбена в Куин, убедена съм, че нещата ще се изгладят.

— Вечната оптимистка!

— Абсолютно! Аби намери Дилън, аз — Рийд, значи е твой ред. Само Трейс здравата се съпротивлява...

— Ти наистина се развихри — засмя се Шантел. — Умирам да видя жената, която ще успее да го хване — в този момент на вратата се почука и тя цялата настръхна. В следващия миг се отпусна. — Сигурно е шампанското.

— Напъха кърпичката в джоба си, отиде да отвори, но не и преди да провери кой е през шпионката. — Охо-о! — възкликна Шантел. — Освен шампанското пред вратата чака и един оглупял от любов. Аби, прибери Мади в спалнята.

— Рийд? Рийд ли е? — И преди сестрите ѝ да успеят да я спрат, Мади вече бе прекосила стаята.

— И дума да не става! — Въпреки бременността си, Аби бе доста подвижна и сграбчи сестра си през кръста. — Не бива, скъпа. Влизай в спалнята. Ние с Шантел ще ти предадем каквото трябва.

— Толкова е глупаво!

— Няма да отворя, докато не се прибереш — простичко заяви Шантел и облегна гръб на вратата. Мади сбърчи носле и тресна вратата на другата стая. Аби застана за всеки случай отпред. Едва тогава Шантел отвори. — Оставете го вътре — поръча тя на келнера. — А ти — опря после тънкия си пръст в гърдите на Рийд, — нито крачка насам.

— Искам да я видя само за една минута... — Шантел успя да се усмихне, но поклати глава. Тя почти усети любовта и копнежа, които се излъчваха от него. Рийд все още не беше се преоблякъл официално, ала и по всекидневното му облекло личеше, че е консервативен човек. Висш чиновник от главата до петите, помисли си Шантел. Последният

тип мъж, за когото съм си представяла, че свободомислещата ми сестра ще се омъжи. И въпреки всичко те си подхождаха. — Ще ѝ кажа само две думи... — свикнал да се налага, той пристъпи напред. — Обаче не беше познал. Шантел го спря спокойно, но категорично. — Влизам и веднага излизам!

— Няма да стане — поправи го тя. — Рийд, освен че сме ирландци, сме и хора театрали. Не подозираш дори колко сме суеверни. Ще се видиш с Мади в черквата.

— Точно така — припя от другия край на стаята Аби, която долови шум зад гърба си и стисна здраво дръжката. — Предполагам, достатъчно добре си възпитан, за да се бориш и с двете ни — решила да пусне в ход и последното си оръжие, тя отпусна ръка върху корема си и се усмихна. — Или по-скоро с трима ни.

Рийд се поколеба. Толкова му се искаше само да погледне Мади, да я докосне, за да се увери, че не сънува. Аби му се усмихна съчувствено. Без да се помръдва от вратата, Шантел разписа сметката за виното и я подаде на келнера.

— Слез на осмия етаж и пийни по едно питие с татко — посъветва тя бъдещия си зет.

— Само исках да...

— Направо се откажи! — дожаля ѝ за него и го целуна по бузата. — Само няколко часа, Рийд. Повярвай ми. Заслужава си.

Бяха минали десетина минути от момента, в който Рийд бе успял да уговори Дилън и да се пребори с Франк. Сега обаче разбра, че е безнадеждно.

— Ще ѝ предадете ли това? — той подаде малка кутийка, която току-що бе извадил от джоба си. — На баба ми е. Мислех да ѝ го дам по-късно, но ми се иска да го носи днес.

— Ще го носи! — Шантел го избута назад, но размисли и спря за миг. — Рийд...

— Да?

— Добре дошъл в нашето семейство... — тя хлопна вратата под носа му. — Само една минута още и щях да се разрева отново. Пусни я.

— Какво ти даде? — почти изтласка сестра си Мади, пое кутийката от Шантел и я отвори. Вътре имаше малко сърчице на тънка сребърна верижка, покрито с диаманти. — Нали е вълшебно?

— Ще изглежда още по-вълшебно на роклята ти! — Аби прокара пръст по ситните камъчета. — Нека да ти го закача.

— Ето, сега ще се разплача... — Мади стисна украшението между двете си длани. Щеше да е нейно. Наистина нейно и то само след часове.

— Никакви сълзи повече — нареди Шантел и разви телчетата около тапата на бутилката. Тя излетя шумно нагоре и падна на пода. Наляха вино в чашите. — Само малко ще се напием... Всъщност две от нас малко ще се напият, а Аби ще получи половин чаша. А после ще нагласим най-красивата младоженка, която някога е стъпвала на пътеката на „Свети Патрик“. За твоето щастие, сестриченце!

— Не! — Мади докосна чашите на Аби и на Шантел със своята. — За нас. Докато ни има и трите, никоя никога няма да е сама.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В събота вечерта по настояване на Шантел двамата с Куин заминаха за Лос Анжелис. Ню Йорк съвсем не се бе оказал райско кътче, както се бе надявала. Сватбата беше отминала, сестра ѝ се бе отправила към Карибите, където щеше да прекара медения си месец и Шантел искаше единствено да се прибере у дома.

По време на приема беше напрегната и постоянно нащрек. Осъзна, че наблюдава непознатите, взира се в лицата на приятелите си, задавайки си все един и същ въпрос. А като си наложи да поспи в самолета, тя си обеща, че следващия път, когато се върне в Ню Йорк, страхът няма да я преследва.

А какво би могла да каже на Куин? Чувстваше се предадена, защото той бе потънал в мълчание. Но нима сама не си го бе изпросила, допускайки да стане толкова зависима от него? Нима бе толкова слаба, толкова страхлива, та той трябваше да я защитава от всичко? Ала тя имаше нужда не само от неговата защита, искаше и да я уважава. Дали не бе загубила уважението му, като отказа да изслушва докладите му и му позволи да залавя бележките, без да я уведомява за съдържанието им? Това не можеше да продължава повече така. През целия си живот, с изключение на съвсем кратък период, тя бе напълно самостоятелна. Но ето че се бе уплашила и бе станала зависима. Обаче от този момент отново поемаше съдбата си в свои ръце.

Куин се питаше докога Шантел ще бъде толкова хладна. През целия следобед и вечерта бе съдържана, напрегната и затворена в себе си. Нямахме друг избор, освен да се примири с положението. И все пак докато я гледаше как върви пред сестра си по пътеката към олтара, облечена в ефирната си светлосиня рокля, му се искаше да скочи от мястото си, да я грабне в прегръдките си и да я отведе. Някъде. Където и да е.

Запита се как ли би се чувствал на мястото на Рийд Валънтайн, ако вместо Мадри към него приближаваше Шантел, облечена в бяла

дантела. Какво ли би изпитал, ако я чуеше да произнася клетвата, която бе изрекла сестра ѝ. Той решително прогони тези мисли.

Самолетът се готвеше за приземяване, а Шантел се бе унесла в неспокоен сън на съседната седалка. Не можеше ли тя да разбере, че бе сторил всичко за нейно добро, защото толкова му се искаше да я види спокойна, пък макар и за няколко дни? Или не разбираше, или не искаше да разбере, а и той не се бе опитал да ѝ обясни. Нямаше представа как да го стори.

Не притежаваше таланта на нейните партньори в киното. Думите не бяха написани в сценарий, за да ги запомни и изрече. Смяташе, че не би могъл да ѝ обясни това, което изпитва, фразите не бяха чувства. А чувствата го бяха завладели изцяло.

Когато самолетът се приземи, Шантел изглеждаше освежена и отпочинала, сякаш се бе наспала добре в меко легло, а не бе дремнала няколко часа в неудобната седалка. Взеха багажа си без проблеми и след двайсет минути пътуваха с лимузина към Бевърли Хилс.

Тя запали цигара и погледна часовника си. Чувстваше се неспокойна и възбудена. Утре щеше да усети умората от часовата разлика, но щеше да я превъзмогне бързо.

— Бих искала да видя всичките ти доклади до утре на обяд.

Уличните лампи осветяваха от време на време вътрешността на колата. Лицето на Куин беше в сянка, ала Шантел се съмняваше, че би разгадала изражението му, дори да го виждаше.

— Добре. Папката е в дома ти.

— Бих искала също да ме осведомиш за всичко, което си открил в Ню Йорк.

— Ти си шефът.

— Радвам се, че го помниш.

Идеше му да я удуши. Но вместо това само се облегна назад. Когато стигнаха до входната врата, излезе от лимузината. Независимо, че Шантел отсъстваше, той бе разпоредил къщата да се охранява двайсет и четири часа. Размени няколко думи с охраната и отново се качи в лимузината, която мина през отворената порта.

Пред входа тя бързо излезе. Вече бе изкачила стълбите, когато Куин я настигна.

— Притеснява ли те нещо?

— Не разбирам за какво говориш. Би ли ме извинил, Куин? — Шантел нежно отмести ръката му от рамото си. — Искам да взема дълга гореща вана.

Докато я гледаше как се отдалечава по коридора към стаята си, той си помисли, че нито една жена не притежаваше таланта ѝ само с поглед или с жест да те нареже на парченца, без да пролее и капчица кръв.

Мислеше си, че е спокоен. Смяташе, че се владее, докато не чу щракването на ключалката на вратата ѝ. Тогава гневът, потискан през целия ден, го заля като вълна. Не се поколеба. Дори не се замисли. Приблужи до вратата на спалнята и я отвори с ритник.

Рядко ѝ се случваше да не знае какво да каже. Ала този път застина, неспособна да продума. Бе свалила сакото на костюма си и бе облечена само в светлорозовото си бельо и червената пола. Ръката ѝ бе вдигната над главата, както бе понечила да прихване с фиби косата си.

Бе виждала неведнъж разгневени хора — и в живота, и на снимачната площадка. Но яростта, която гореше в очите на Куин, бе нещо непознато за нея.

— Никога не заключвай вратата си заради мен! — гласът му ѝ се стори толкова тих след пукота на разцепеното дърво, че тя потрепери. — Никога не бягай от мен.

Шантел бавно свали ръката си и косата ѝ се разпиля по раменете.

— Искам да си вървиш.

— Може би е време да научиш, че дори ти не можеш да имаш всичко, което искаш. Тук съм, за да остана. И една заключена врата не може да ме задържи отвън. Ще трябва да направиш много повече.

Когато той приблужи към нея, тя се скова, ала не отстъпи назад. Вече нямаше намерение да отстъпва пред нищо, дори пред него. Куин хвана косата ѝ и я обвини около китката си.

— Искаше ти се да ме удариш? Добре. Но проклет да бъда, ако ти позволя да ми нареждаш как да си върша работата.

— Не желая да се отнасят с мен като с глупачка или инвалид — дантелата на бельото ѝ потрепна над гърдите ѝ, когато тя рязко си пое дъх. — Ти знаеше, че той ще ме последва в Ню Йорк. Знаеше, че там няма да бъда в по-голяма безопасност, отколкото съм тук.

— Точно така. Знаех, че няма да си в безопасност. Обаче една нощ ти спа, без да се мяташ неспокойно в съня си.

— Нямах право...

— Имам всички права! — Шантел усети как ръката, обхванала косата ѝ, се стегна. Искаше ѝ се да се дръпне, но не бе в състояние да помръдне. — Имам право да сторя всичко, което е по силите ми, за да ти осигуря безопасност и спокойствие. И няма да се откажа, защото няма нищо света, на което да държа повече, отколкото на теб.

Тя бе затаила дъх. Четеше в очите му чувствата, стаени под гнева, под раздражението, но не можеше да повярва.

— Това ли е... — Шантел замълча и стисна устни. Точно сега гласът ѝ не трябваше да трепери. Искаше да бъде силна както заради него, така и заради себе си. — Това ли е твоят начин да ми кажеш, че ме обичаш?

Той се втрени в нея, изумен от думите си повече от нея самата. Нямахше намерение да изрече всичко това като заплаха. Искаше да даде и на двама им време, свобода, така че да успее да я убеди, че се нуждае от него. Но не го биваше много по убеждаването.

— Такъв е моят начин. Това е положението.

— Значи, това е положението — шепнешком повтори тя. Колко типично за него... — Имаш ли нещо против да пуснеш косата ми? Ще ми трябва за снимките в понеделник. Пък и ако я пуснеш, ще можеш да ме прегърнеш с две ръце.

И преди още да го бе сторил, Шантел се притисна към него, като се молеше наум това да не се окаже сън.

— Предполагам, това означава съгласие... — Куин зарови лице в косите ѝ и се запита дали би могъл да живее без нейния аромат, без ласките ѝ.

— Да. Помъчих се да те накарам да се влюбиш в мен така, че да не можеш да ме изоставиш — отметна глава тя и се взря в очите му. — Кажи ми, че няма да си отидеш!

— Никъде няма да отида... — той впи устни в нейните. — Искам да го чуя и от теб — отново хвана косата ѝ и нежно я дръпна назад, за да срещне погледа ѝ. — Погледни ме в очите и ми го кажи. Без прожектори, без камера, без сценарий.

— Обичам те, Куин. Повече, отколкото съм си представяла, че мога да обичам. И съм изплашена до смърт.

— Това е добре — той я целуна още по-пламенно. — Аз също съм изплашен до смърт.

— Имаме да говорим за толкова много неща.

— По-късно... — Куин бавно свали полата ѝ.

— По-късно — съгласи се Шантел и измъкна ризата от панталона му. — Искаш ли да вземеш вана?

— С удоволствие.

— Преди или след това? — през смях попита тя.

— След това... — той нежно я повали на леглото.

Предишната дива яростна страст, примесена с нежност, бе заменена от любов — неприкрита и искрена. Шантел бе загубила вяра, че начинът ѝ на живот ще я отведе до любовта, взаимното разбирателство, споделената нежност. А ето че трябваше само да протегне ръка и да я вземе. Понесени от вихъра на чувствата, двамата жадно се целуваха, страстта им се разпалваше все повече и повече. Тя усети как Куин пое дълбоко въздух и зарови лице в косата ѝ, сякаш и той едва сега осъзнаваше какъв безценен дар им е бил даден.

Шантел го почувства как трепна. Притиснала ръце към гърба му, долови стягането на мускулите му, но не направи опит да успокои напрежението, обхванало тялото му. Искаше той да сподели учудването ѝ, леката уплаха, чувството на неизмеримо щастие. Докосна с устни шията му и усети трескавия пулс, вкуси топлината. Бавно плъзна ръце по гърба му и го притисна към себе си. Той беше неин. От този момент беше изцяло неин.

Тя беше толкова нежна и го прегръщаше тъй силно. Никога не я беше търсил. Куин се познаваше достатъчно добре, за да знае, че никога не бе търсил жена, с която да сподели живота си. И все пак бе намерил Шантел, а в нея бе открил своята съпруга. Имаше нещо примитивно и в същото време толкова успокоително в тази дума. Тя означаваше някой, с когото да споделяш страстни любовни нощи. Някой, до когото да се събудиш в студено мързеливо утро. Някой, на когото да се довериш, когото да защитиш. Някой, който ще бъде винаги до теб.

Само мисълта за това го накара да затвори очи, сякаш в стремеж да плени и запази завинаги тази фантазия. Нежно прокара пръсти по лицето ѝ, за да задържи образа ѝ в съзнанието си.

— Толкова си красива — прошепна и бавно плъзна ръка по тялото ѝ. Отвори очи и се взря в нейните. — Но не е само физическата красота...

— Не, аз...

— Не противоречи на мъжа, който те обича! — без да откъсва поглед от нея, той поднесе дланта ѝ към устните си и целуна пръстите ѝ. На единия блестеше пръстен с диамант — символ на представата, която имаше светът за нея. Хладен сексапил и бляскава външност. Ръката ѝ леко трепна и издаде вълнението ѝ.

Шантел усети сладостните тръпки, разтърсили тялото ѝ, когато Куин обсипа с целувки шията ѝ. Кожата ѝ пламна под нежните му ласки. Всяко следващо докосване я увеличаше все по-дълбоко в необятния океан на страстта, където единственият ѝ водач бяха усещанията.

Само ако можеше да я накара да забрави стените, които бе издигнала около себе си, да забрави, че когато обичаш, рискуваш. Да можеше да я убеди, че с него може да се чувства сигурна, че няма от какво да се страхува, че задръжките и предпазливостта са излишни. Че може да разчита на него сега, утре, цял живот.

Нямаше представа как да ѝ покаже какво чувства. Не бе свикнал с нежности. Романтиката беше за книгите, за филмите, за младите и глупавите. И все пак изпитваше непреодолима нужда да я увери, че силата на чувствата му далеч надхвърляше границите на страстта.

Повдигна се на лакът и прокара пръсти през сребристо русата ѝ коса, която се разпиля върху възглавницата. Нежно докосна лицето ѝ, сякаш се боеше да не би допирът да ѝ причини болка. Стори му се още по-красива на бледата утринна светлина, която се процеждаше през прозорците и галеше кожата ѝ.

Прокара палец по устните ѝ, пленен от мекотата им, завладян от спомена за допира им до кожата му. Целувката му бе нежна, сякаш се целуваха за първи път — а може би беше точно така.

Тя не бе в състояние да помръдне — сладостно безсилие бе завладяло тялото ѝ. Мислеше си, че разбира какво означава да притежаваш, но се бе излъгала. Смяташе, че може да си представи какво е да бъдеш обичан, да обичаш безрезервно. Ала не бе имала и най-малка представа.

Страстта ги помете като мощен водовъртеж. Устните им ненаситно се търсеха, ръцете даряваха ласки, телата се сляха и двамата потънаха в забравата на екстаза.

— Толкова се радвам, че днес е неделя! — Шантел се потопи в горещата вода. Взе чашата си с вино от ръба на ваната и се усмихна на Куин. — Не би трябвало да се мръщиш на пяната, а да ѝ се наслаждаваш.

Той вдигна своята чаша. Ваната ѝ спокойно побираше двама, а през прозореца над главите им надничаше чисто синьо небе. Водата стигаше почти до ръба и бе покрита с ароматна бяла пяна.

— Ще мириша като жена.

— Скъпи, само аз ще усетя как миришеш.

— С всички чудесии, които наля вътре, късмет ще е, ако миризмата престане да се усеща след седмица! — Куин плъзна ръка по бедрото ѝ. — Но си има и своите добри страни.

Тя затвори очи и се облегна назад.

— Да, и за двама ни. Имах нужда от това. Следващата седмица ме чака убийствена програма за снимките. Има три епизода, за които знам, че ще ме изтощят до смърт. И особено този, в който Брад и Хейли едва не загиват в пожара.

— Какъв пожар?

— Прочети сценария — усмихна се Шантел, когато той хвърли пяна по нея. — Специалните ефекти са безопасни, но от това не ти става по-лесно да пълзиш по пода на дървената хижа, докато я пълнят с пламъци и дим. Ето защо ми е толкова приятно, че днес е неделя и мога да си лежа във ваната и да мисля как ще се любя с теб — тя бавно повдигна клепачи. — Отново.

— Можеш да се любиш с мен, както си лежиш във ваната... — той се наведе към нея и се взря в очите ѝ.

Шантел се разсмя, обви ръце около врата му и водата преля от ваната.

— Водата е прекалено много.

— Ти напълни ваната.

— Да, грешката е моя. Но обикновено се къпя сама.

— Вече няма да бъде така — нежно я целуна той. — Защо не издърпаш запушалката?

— Не мога да я стигна. Зад мен е. Обзалагам се, че силен мъж като теб може да се справи сам.

— Тук отзад ли? — Куин погали гърдите ѝ и плъзна ръка надолу към талията ѝ.

— Близко. Много близко... — дланта му докосна бедрото ѝ. — Все по-близо си. Защо не... — думите ѝ заглъхнаха и тя потъна, когато устните му се впиха в нейните. Когато се измъкна над водата, Шантел си пое въздух и се намръщи шеговито: — Куин!

— Изплъзна ми се! — той напипа запушалката и я измъкна.

— Не се съмнявам. Влезе ми сапун в очите... — тя се изправи и посегна за кърпа. — Напомни ми следващия път, като се къпя с теб, да си взема шнорхел.

— Шантел...

Усмивката ѝ се стопи, когато Куин застана до нея и безмълвно я привлече към себе си.

— Никога не съм си представяла, че може да бъде толкова хубаво — прошепна тя.

— Аз също... — той я бе намерил. Струваше му се невероятно, че я бе открил, че бе намерил всичко, без изобщо да го бе търсил. — Ще настинеш — взе кърпата и я уви около тялото ѝ. — Предполагам, ще ми се наложи да давам сума обяснения, ако утре отидеш на работа с червен нос.

— Носът ми никога не почервениява! — Шантел взе друга кърпа и го загърна с нея. — Това е клауза в договора ми.

— Ще можеш ли да си вземеш почивка, след като приключиш със снимките?

— Зависи с кого и къде — усмихна се тя.

— С мен. Можем заедно да решим къде.

— Приключвам след три седмици. Ти избери къде — понечи да излезе от ваната и се подпря на стената. — Внимавай! Направили сме наводнение.

— Няколко хавлиени кърпи ще свършат работа. — Куин измъкна две и ги хвърли на пода да попият водата.

— Икономката ми ще се влюби в теб. — Шантел по навик взе кутийка с крем и започна да нанася фин слой върху лицето си.

— След като се оженим, ще настъпи промяна в правилата за ваната — той загръщаше кърпата около кръста си и не забеляза как пръстите ѝ застинаха на бузата ѝ. — Нямам нищо против пяната, но

никакви ароматизатори. Едно е да ухаеш на непознати, не искам обаче децата ни да се чудят дали баща им не си е сложил парфюм.

Тя успя някак да затвори кутийката и да я остави, без да я изпусне на пода.

— Ние ще се оженим?

Не беше необходимо да я погледне, за да разбере, че е отстъпила назад. Усети го по гласа ѝ.

— Разбира се!

Сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите, но Шантел се бе научила да говори спокойно дори в най-напрегнати ситуации.

— Искаш деца?

— Да... — Куин усети как стомахът му се сви на топка. — Това притеснява ли те?

— Почакай... всичко става твърде бързо.

— Не сме ученици, Шантел. Мисля, че и двамата знаем какво искаме.

— Искам да седна... — тя усети, че краката ѝ треперят, бързо влезе в спалнята и се отпусна на стола. Стисна облегалките толкова силно, че кокалчетата ѝ побеляха.

Той не я последва веднага. Огледалото срещу ваната бе замъглено, но Куин си я представи как седи там — стройна, млада, съвършена. Шантел беше мечта, нещо повече — беше звезда, която блестеше на екрана и придаваше живот на фантазиите. Той стисна зъби и влезе в спалнята.

— Май сгрехих... — Куин извади цигарите от джоба на ризата си. — Мислех, че и ти искаш същото — запали една и смукна дълбоко дима. — Предполагам съпругът и децата не подхождат на имиджа ти — тя бавно вдигна поглед. Очите ѝ бяха сухи, ала в тях се четеше болка и тъга. — Шантел...

— Не — спря го тя с ръка. — Може би си го заслужавам. — После се изправи, приближи до гардероба и го отвори. С бавни движения свали кърпата, облече тънък халат и пристегна колана. — Кариерата ми е от голямо значение за мен, но никога не съм позволявала да оказва влияние върху личния ми живот, както не допускам и обратното. Работата ми е уморителна. Сам се увери в това.

— Значи в живота ти няма място за мен и за семейство?

На лицето ѝ отново се изписа болка, но този път примесена с гняв.

— Родителите ми са отгледали четири деца и то все на път. Винаги има място и време за семейство.

— Тогава какъв е проблемът?

Тя пъкна ръце в джобовете си, сетне ги извади отново, неспособна да се успокои.

— Първо, искам да ти кажа, че най-много от всичко на света искам да се омъжа за теб и да създам семейство. Моля те, недей — бързо изрече Шантел, щом той понечи да приближи към нея. — Седни, Куин. Ще ми бъде много по-лесно, ако седнеш — щом той изпълни молбата ѝ, тя пое дълбоко въздух. — Има неща, които трябва да знаеш, преди да вземеш такова сериозно решение. Трудно е, поне за мен, да призная миналите си грешки, но ти имаш право да знаеш. Ако бях послушала майка си, трябваше отдавна да ти кажа. Може би щеше да ми бъде по-лесно.

— Виж, ако искаш да ми кажеш, че си била с други мъже...

Нервният ѝ смях го накара да замълчи.

— Не съвсем. Това също не отговоря на представата, която хората имат за мен, ала съм спала само с един мъж преди теб. Каква изненада — подхвърли подигравателно, когато срещна изумения му поглед. Бавно приближи до прозореца. — Бях едва на двайсет, когато го срещнах. Снимах се в реклами и ходех на уроци по актьорско майсторство. Дори продавах списания по телефона. Непрестанно си повтарях, че това е само временно и си вярвах, но не ми беше леко. О, Господи, беше толкова непоносимо да бъда съвсем сама. Тогава се обади Мат и каза, че ми е уредил пробни снимки за малка роля в игрален филм. „Незаконен“, първият ми истински успех. Продуцент беше...

— Дъстин Прайс.

Шантел рязко се извърна от прозореца. Ръката ѝ бе свита в юмрук.

— Да. Откъде знаеш?

— Научих, когато правих проучване за теб.

— Правил си проучване за мен? — тя се подпря на перваза. — За мен?

— Това е стандартна процедура, Шантел. Може да изскочи нещо или някой, за когото не си спомняш или пък си забравила да споменеш. Като Дъстин Прайс. Между другото, той е чист. От година и половина е в Англия.

— Стандартна процедура — повтори тя, сякаш не чу нищо друго. — Предполагам, трябваше да очаквам подобно нещо.

— Какво значение има това сега? Спала си с него. Имала си нужда от шанс, за да успееш и той ти го е дал. Случило се е преди години и за мен няма никакво значение.

— Така ли мислиш? Смяташ, че съм спала с него, за да получа ролята?

— Казвам ти, че това няма никакво значение за мен.

— Не ме докосвай! — рязко се дръпна тя, когато Куин посегна към нея. — Не ми се налага да спя с никого, за да получа роля и никога не съм го правила. Може да допускам компромиси, да отстъпвам повече отколкото трябва, но никога не съм проституирала.

— Извинявай... — той я хвана за раменете, въпреки съпротивата ѝ. — Опитвам се да ти кажа, че каквото и да се е случило между теб и Прайс, то е без значение.

— Напротив! — Шантел се освободи от ръцете му и си наля нова чаша вино. — Има голямо значение. Когато Мат ми се обади и ми каза, че съм получила ролята, бях много щастлива. Знаех, че това е началото. Мислех си как ще обиколя света, как ще стана известна — тя притисна ръка към устните си и продължи едва когато се увери, че може да говори спокойно. — Дъстин ми изпрати огромен букет рози, бутилка шампанско и мило поздравително писмо. Бил уверен, че ще стана звезда. Защо да не вечеряме заедно и да обсъдим филма и моята кариера — Шантел отпи от виното, сетне остави чашата. Не можеше да разчита виното да ѝ помогне да довърши историята. — Разбира се, аз се съгласих. Той беше един от най-известните продуценти, финансираше три невероятно касови филма. Разбира се, беше женен, ала аз изобщо не се замислих за това — в гласа ѝ отново се долавяше презрение, сякаш се отвърщаваше от себе си.

— Шантел, това е било преди години...

— Има грешки, за които плащаш цял живот. Отивах на вечеря с колега. Трябваше да бъда изискана. Господи, той беше толкова чаровен! — споменът все още ѝ причиняваше болка, макар и

притъпена от изминалото време. — Продължаваше да ми изпраща цветя, да ме кани на вечери. Беше невероятен професионалист, знаеше толкова много за бизнеса, за хората. С кого да говори, с кого да се срещне. Тогава всичко това бе много важно за мен. Смятах, че мога да се справя. Истината е, че бях наивно младо момиче, което за първи път в живота си разчиташе единствено на себе си. Влюбих се в него. Вярвах на всичко, което ми казваше. Че той и съпругата му живеят заедно само привидно и всъщност вече се гледа бракоразводното им дело, на което умишлено не дават гласност. Че двамата с него ще направим най-добрия и най-прочут екип в Холивуд от златната му ера насам. Събитията можеха да се развият по обичайния начин, ако бях прозряла истинското състояние на нещата или ако той се беше отегчил, но преди това да се случи, направих грешка — тя изтри потните си длани в халата и стисна ръце. — Забременях — Шантел мъчително преглътна. — Не си открил това в проучването си, нали?

— Не... — Куин усети как гневът се надига в него, ала го потисна.

— Той притежаваше достатъчно пари и власт, за да запази всичко в тайна. Пък и не се наложи да я пази дълго.

— Направила си аборт?

— Той точно това искаше. Беше бесен. Предполагам много мъже биха побеснели, когато любовниците им забременеят и заплашат спокойния им уютен брак. Разбира се, изобщо не бе възнамерявал да се разведе и да се ожени за мен. Всичко това стана ясно, когато му казах, че ще родя бебето.

— Използвал те е — ядно процеди Куин. — Ти си била само на двайсет и той те е използвал.

— Не... — странно, как бе възможно да говори толкова спокойно. — Аз бях на двайсет и се преструвах, че зная всички правила. Преструвах се доста добре. Направих една грешка, после — втора. Казах му, че ще родя бебето, а той да върви по дяволите. Тогава последва грозна сцена. Направо ме заплаши, че ще унищожи кариерата ми, ако не постъпя както иска. Е, няма смисъл да повтарям всичко, което си казахме, освен че връзката ни приключи и аз най-сетне бях проумяла колко наивна съм била.

— Все още те боли — тихо рече Куин.

— Да, но причините не са такива, каквито предполагаш. Мислех, че го обичам, ала щом бляскавото покритие падна, разбрах, че всъщност съм се лъгала. Обадох се на родителите си. Бях готова да побягна към къщи и да зарежа всичко. Купих си билет за самолета. Куин, нямам представа какво щях да направя, ако можех да разсъждавам трезво. Това е най-лошото — да не знаеш. На път за летището катастрофирах — тя си пое дълбоко въздух и си наложи да продължи: — Нищо сериозно. Таксиметровият шофьор имаше няколко счупени ребра, а аз... Аз загубих бебето — Шантел сподави риданието си и притисна пръсти към очите си. — Загубих бебето и се опитах да си внуша, че е за добро. Единствено ми беше мъчно затова, че то не бе имало шанс да оцелее. Беше едва на шест седмици. Мат ме измъкна от всичко това и ме върна на работа почти веднага щом излязох от болницата. И всичко потръгна. Получих роли, спечелих славата, за която винаги бях мечтала. Трябваше само да загубя бебето.

— Шантел... — той приближи към нея и нежно докосна лицето ѝ, погали косите ѝ. — Няма какво да кажа. Нямам представа какво да направя.

— Още не съм свършила.

— Не искам да чуя нищо повече — понечи да я прегърне Куин, но тя се отдръпна.

— След като загубих бебето, настъпиха усложнения. Лекарите ми казаха... казаха, че има шанс да имам и други деца, но не могат да гарантират. Има шанс, просто шанс, дори не вероятност. Разбираш ли?

Той хвана ръцете ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Куин, не ме ли слушаш? Току-що ти казаха...

— Чух те! — той сплете пръсти с нейните. — Възможно е да не можеш да имаш деца. Аз искам деца, Шантел — твои и мои деца. Ако можем да имаме, чудесно. Но първо... — той нежно притисна устни към нейните. — Винаги съм искал теб. Имам нужда от теб, скъпа. Останалото зависи от шанса.

— Куин, обичам те!

— Тогава нека се оженим утре.

— Не... — тя сложи ръце на гърдите му и леко го отблъсна. — Искам да помислиш над това. Да помислиш сериозно. Имаш нужда от време.

— Имам нужда от теб — поправи я той.

— Чувствам, че ти дължа това. Нека оставим нещата такива, каквито са. Няколко дни.

Куин можеше да настоява. И да я накара да отстъпи. Но болката бе твърде силна.

— Само няколко дни... — той я привлече в прегръдките си и този път Шантел не се отдръпна. — Няма да позволя никой да те нарани отново — прошепна.

Тя затвори очи, обещавайки си, че никога няма да допусне да му причини болка.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Снимките започнаха в шест часа сутринта в хижата на терена на студиото. Беше малка постройка, използвана за множество филми. За „Непознати“ бе добавена фалшива фасада, която я превръщаше в груба дървена хижа сред горите на Нова Англия. В кулминационния момент със специалните ефекти тя трябваше да изгори до основи от пожара, възникнал при загадъчни обстоятелства, докато Хейли и Брад са вътре.

Епизодите във вътрешността щяха да се снимат по-късно на двуетажен декор. Сутринта обаче бе посветена на външни снимки. Шантел спря с ферарито на Хейли пред самотната хижа. Хейли вече е по-възрастна, но все още е хваната в капан между мъжа, с когото е сключила брак и мъжа, който я е предал. На ръба на нервен срив тя търси усамотение в изолираната от света хижа, опитва се да достигне до корените на своето изкуство, които успехът напълно е заличил.

Епизодите не следваха развитието на действието. После щяха да се монтират в нужната последователност. В продължение на няколко часа снимаха без диалог. Хейли поставя статива на тясната веранда и влиза да се преоблече. Следваха кадри в едър план, докато тя си пие кафето, облежната на парапета на верандата. Без реплики Шантел можеше единствено с изражението си да предаде мъчителната вътрешна борба на героинята си.

Тя рисува на верандата, скицира на стъпалата, седи цветя. С движения и жестове, с невероятно изразителното си лице, на което постепенно се изписваше спокойствие, Шантел показваше как героинята ѝ намира изцеление.

Куин я наблюдаваше отстрани и чувстваше как все повече се гордее с нея. Нямаше представа какъв е сюжетът, но разбираше какво изпитва жената, в която Шантел се бе превърнала пред камерата. И се почувства съпричастен към страданието на героинята ѝ.

Следваше прочувствен епизод, в който Хейли излива мъката си пред едно бездомно куче. Наблюденията си върху живота с всичките му лоши страни, повратни точки и изпитания. Макар че трябваше да се

направи втори дубъл, за да се промени ъгъла на камерата, зрителите отново останаха покъртени. Куин забеляза, че много от членовете на екипа бършат сълзите си.

Преди обяд приключиха с голяма част от епизодите, включително и с краткия, но доста разгорещен спор между Хейли и Брад на верандата. По време на едночасовата почивка Шантел поспа, след което се подкрепи с плодове, сирене и богата на протеин напитка, преди да започнат вътрешните снимки.

Обзавеждането бе тъй оскъдно и грубовато, както предполагаше външния вид на хижата, но на стената бяха окачени някои от картините на Хейли. Част от реквизита бе и голяма, украсена с дърворезба, музикална кутия — сватбен подарък от съпруга ѝ. Героинята на Шантел отново стана напрегната и неспокойна, когато отвори капака и се разнесоха звуците на „Лунната соната“.

Неудовлетворени от заснетия епизод, Шантел и режисьорката се събраха да обсъдят действието и настроението, което трябваше да създаде.

— Какво е мнението ви за сюжета?

Джеймс Брустър се бе приближил до Куин. Дватама наблюдаваха как Лари Уошингтън донесе на Шантел чаша натурален сок.

— Трудно е да се каже, когато го гледаш накълцан по този начин. — Куин не откъсваше очи от Лари, докато младежът се суетеше около Шантел, готов да скочи при най-малкия знак от нейна страна. — Но предполагам, ще пожъне успех. В него има всичко — секс, насилие, мелодрама.

— Не можеш да напишеш бестселър, без да включиш всичко това — рече Брустър. — Разбира се, Хейли е опорната точка, решаващият фактор. Нейните действия, нейните чувства се отразяват на всички герои. Когато започнах книгата, си мислех да разкажа история за предателство и преоткриване на смисъла на живота. Но се получи разказ за това, как една жена — и всичко, което ѝ се случва — предопределя съдбата на хората, с които я свързва, макар и най-бегло, познанство — той се разсмя. — Звучи претенциозно и може би филмът също щеше да стане такъв без Шантел. Тя действително е Хейли.

— Наистина е много убедителна — промърмори Куин.

— Точно така — доволно кимна Брустър. — За писателя няма по-голяма награда от това, да види как един от героите му оживява,

особено ако е силно привързан към него. Едва не я убих при пожара.

— Какво искате да кажете? — рязко попита Куин.

Брустър се разсмя отново и извади цигара.

— Вие приемате всичко твърде буквално, господин Доран. Имам предвид, че смятах края на книгата да бъде тук, в тази хижа, където Хейли загубва всичко, включително и живота си в пожара, подпален от единствения мъж, който я е обичал. Осъзнах, че не мога да го направя. Тя трябваше да продължи. И да оцелее — двамата насочиха погледи към декора, подготвен за следващия епизод. — Изключителна жена — промълви Брустър. — Всички мъже тук са поне малко влюбени в нея.

— А вие?

Брустър се усмихна иронично.

— Аз съм писател, господин Доран. Живея с фантазии. Шантел не ти позволява да забравиш, че е от плът и кръв.

По сигнал на помощник-режисьора настъпи тишина и снимките бяха подновени.

Куин внимателно наблюдаваше Брустър. Писателят вече не изглеждаше тъй изнервен, както в първите дни на снимките. Вероятно бе доволен от заснетите епизоди. Сега Лари Уошингтън изглеждаше напрегнат и неспокоен. Асистентът на Шантел непрестанно се движеше от място на място, никъде не спираше за дълго. Дали напрежението, което Куин чувстваше да тегне над снимачната площадка, не идваше от самия него? Той го усещаше като искри във въздуха — безпокойство и отчаяние. Ала накъдето и да погледнеше, хората бяха заети със задълженията си, справяха се бързо и експедитивно, както изискваше режисьорката.

Може би напрежението бе завладяло него самия. Имаше достатъчно причини за това. Шантел все още не се чувстваше готова да се обвърже. Когато един мъж цял живот е избягвал обвързването и най-сетне е намерил желаната жена, той става нетърпелив, каза си Куин, докато наблюдаваше как Шантел, измъчвана от болка и съмнения, слуша музикалната кутия.

Дали си мисли за мен, запита се той. Или се е съсредоточила върху ролята? Талантът ѝ на актриса ѝ даваше възможност напълно да се слее с героинята си.

Всички бяха вперили погледи в нея, но тя беше сама в хижата сред гората, стигнала до повратен момент в живота си.

— Стоп. Монтаж. Чудесно! — Мери Ротшилд се изправи иззад камерата. — Наистина беше чудесно, Шантел.

— Благодаря... — тя си пое дълбоко въздух и се опита да се отърси от чувствата, които трябваше да пресъздаде по време на епизода. — Радвам се, че няма да се наложи да го изиграя отново.

— Трябва да продължим със сблъсъка с Брад... — докато говореше, Мери започна да масажира раменете на Шантел. — Знаеш какво изпитваш. Все още го желаш. След всичко, което е направил, след всичко, което знаеш за него, все още не можеш да потиснеш у себе си чувствата на младата жена, която е била влюбена в него. Искаш да обичаш съпруга си, опитала си се, но си му причинила единствено болка. Трябва да вземеш важно решение. Знаеш, че ако тръгнеш с Брад, ще съсипеш живота си. И все пак той те привлича.

— Вътрешната ми борба е по-силна, отколкото борбата с него.

— Точно така. Хайде да започваме.

Работиха до шест часа вечерта. Преди да приключат, бе заснет и епизодът със специалните ефекти. Снимачната площадка бе обгърната от дим. Хейли, замаяна от дима, ужасена от пожара, обхванал хижата, пълзи по дървения под и отчаяно се опитва да намери вратата. Стиска в ръце музикалната кутия — единствената вещ, която иска да спаси от огъня.

— Уморителен ден — подхвърли Куин по-късно, когато двамата с Шантел бяха в гримьорната ѝ.

— На мен ли го казваш? — изтощена до смърт, тя бавно нанесе слой крем върху лицето си, за да отстрани грима. — Дори не ми се иска да ям, само да спя.

— Ще те завия.

Шантел се усмихна, избърса лицето си и взе чантата си.

— Ще ме завиеш? Предпочитам да има кой да ме прегърне.

— И това ще направя след няколко часа... — двамата излязоха от гримьорната и минаха покрай декорите, където режисьорът и монтажистът обсъждаха нещо.

— Имаш някаква работа ли?

— Да — той си помисли за Мат, неговият добър приятел и Шантел, жената, която обичаше. — Ще ти разкажа, като се върна.

— Предпочитам да ми кажеш сега — Шантел се отправи към чакащата ги лимузина. — Куин, не искам вече да ме държиш в неведение. Този начин на защита не ми допада.

Беше права и той знаеше, че рано или късно ще трябва да ѝ каже. Когато се качиха в лимузината, Куин нежно я прегърна, готов да я утеши.

— Не исках да ти разказвам всичко това в Ню Йорк. Беше заета покрай сватбата на сестра ти, а после трябваше да разрешим нашите проблеми. Вчера... — той се поколеба, тъй като все още не знаеше как да изрази колко важни са били тези двайсет и четири часа от живота му. — Исках вчерашният ден да бъде само за нас двамата.

— Разбирам... — Шантел покри с длан ръката му. — А сега ми кажи какво има, Куин?

— Успях да разбера някои неща за мъжа, който е поръчал цветята — усети как тя се напрегна, но не направи опит да я успокои. Досещаше се, че точно сега Шантел не би приела да я утешават. — Платил е в брой, така че не зная името му. Цветарят не можа да го опише подробно. Каза, че носел черни очила и шапка. Ала все пак продавачът е забелязал някои неща — той се поколеба. Не желаше да унищожи вярата ѝ в едно дългогодишно приятелство. Обаче държеше на нея повече от всичко на света. — Пушел е чуждестранна марка цигари и е носел сребърна щипка за банкноти с монограм.

Значението на думите постепенно достигна до съзнанието ѝ. Ала вместо разочарование, на лицето ѝ се изписа решителност.

— Много мъже предпочитат чуждестранния тютюн и носят щипки за банкноти.

— Но твърде малко мъже работят с теб, както е твърдял този.

— Може да е излъгал.

— Може. Ала и двамата знаем, че не е излъгал. През цялото време единственото сигурно нещо, което ни бе известно е, че този мъж те познава и ти също го познаваш. Шантел, ти си подарила сребърна щипка за банкноти на някой, който работи с теб.

— Не е Мат.

— Любов моя, време е да започнеш да правиш разлика между това, което искаш, и това, което е в действителност, или поне от това, което би могло да бъде.

— Няма значение какво ще ми кажеш. Няма да повярвам.

— Обадих се на Мат, докато бяхме в Ню Йорк. Той беше извън града, Шантел.

— Значи е бил извън града. През уикендите много хора са извън града.

— Беше в Ню Йорк по лична работа.

Тя пребледня, но бързо поклати глава.

— Куин...

— Трябва да говоря с него.

— Не искам да го обвиняваш... — погледът му я накара да замълчи. — Добре — промълви Шантел, извърна глава и се загледа през прозореца. — Не би трябвало да ти казвам как да си вършиш работата.

— Точно така, любов моя. Погледни ме — той я хвана за рамото и я извърна към себе си. Когато тя вдигна очи, Куин изруга и отметна косата от лицето ѝ. — Не исках да ти причиня болка.

— Казваш ми, че най-добрият ми приятел е главният ти заподозрян и очакваш да не ме заболи? Всеки би го заболяло.

— Иди си у дома — той нежно я целуна по устните и добави: — Легни си. Не мисли повече за това. Направи го заради мен. Обичам те, Шантел.

— Остани с мен у дома. Покажи ми, че ме обичаш.

— Не... — Куин обхвана лицето ѝ. — Няма да се бавя. И най-после всичко ще свърши. Обещавам ти.

Лимузината премина през портата и дългата алея.

— Вярвам ти — промълви тя и се помъчи да се успокои. — Ще те чакам.

— Чакай ме в леглото — прошепна той, надявайки се, че тя бързо ще заспи.

— Бъди внимателен — рече Шантел, щом слязоха от лимузината.

— Винаги внимавам.

Тя тръгна нагоре по стъпалата, сетне спря и се обърна.

— Всичко това ми е неприятно, но не съжалявам, че се случи, защото така срещнах теб. Върни се бързо. — Влезе в къщата, без да се обърне назад.

Не бе в състояние да разсъждава. Бе изтощена до смърт от напрегнатия работен ден. По-късно, когато Куин се върне, двамата ще

вечерят заедно. А сега би могла да поплува и после да полежи във ваната с воден масаж.

Ако беше Мат, Всичко можеше да свърши още тази вечер. Край. За миг си пожела Куин да се окаже прав и всичко да приключи. Изведнъж усети, че ѝ прилошава. Как бе възможно да желае подобно нещо? Отърси се от тези мисли и забърза нагоре по стълбите да се преоблече.

— Радвам се, че те заварих вкъщи.

— Дори най-добрите агенти не ходят на приеми всяка вечер. — Мат беше облечен в обикновен пуловер и всекидневни панталони. Носеше удобни домашни пантофи и бе напрегнат като навита пружина. — Всъщност наслаждавах се на една спокойна вечер у дома. Не те очаквах. Искаш ли нещо за пиене?

— Не, благодаря.

Мат остави гарафата.

— Как е Шантел?

— Добре е — по-скоро ще се погрижа да е добре, каквото и да направиш ти, помисли си Куин. — Странно, мислех, че ще дойдеш да се увериш в това.

— Реших, че е в сигурни ръце, когато е с теб — Мат се залюля на пети, не седна, не предложи стол и на Куин. — Пък и бях доста зает с една моя лична работа.

— Която през уикенда те отведе в Ню Йорк?

— В Ню Йорк ли? — Мат се намръщи. — Какво те наведе на тази мисъл?

— Цветарят е доста наблюдателен... — Куин извади цигара и я запали, без да откъсва поглед от Мат.

— Тъй ли? — Мат се засмя нервно и най-после седна. — Куин, за какво говориш, по дяволите?

— За розите, които си изпратил на Шантел. Този път направи грешка. На плика, в който си сложил картичката, е написано името на цветарския магазин.

— Розите, които съм изпратил? — Мат прокара ръка през косата си и поклати глава. — Не разбирам какво целиш. Аз... — той млъкна, изведнъж проумял за какво става дума. — Господи, смяташ, че аз ѝ

причинявам всичко това? Смяташ, че съм аз? По дяволите, Куин! — той скочи от стола. — Мислех, че двамата с теб се познаваме добре.

— И аз така мислех. Къде прекара уикенда, Мат?

— Не е твоя работа.

Куин бавно издуха дима и не помръдна от стола си.

— Или ще ми кажеш, или сам ще разбере. Но и в двата случая ще направя всичко възможно, за да се уверя, че завинаги ще изчезнеш от живота ѝ.

Мат гневно сви юмруци. Куин не отместваше поглед от него, почти надявайки се, че приятелят му ще се нахвърли върху него. Предпочиташе физическата борба пред тази психологическа престрелка, в която разчиташе да сломи защитата на противника си.

— Аз съм неин агент, неин приятел. Когато бе в безнадеждно положение, именно аз ѝ помогнах. Ако изпитвах подобни чувства, още тогава можех да се възползвам от слабостта ѝ.

— Къде беше през уикенда? — настоя Куин, решен да изясни всичко докрай.

— Бях извън града — рязко отвърна Мат. — По лична работа.

— Напоследък непрекъснато си зает. И то все с лична работа. Изобщо не се появи по време на снимките. Уж си добър приятел на Шантел, а си се виждал с нея само два пъти, откакто си разбрал какво се е случило.

За миг в очите на Мат проблесна чувство на вина, бързо заменено от гняв.

— Ако Шантел имаше нужда от мен, щеше да ми се обади.

— Чудя се дали не си ѝ се обаждал точно ти.

— Ти си луд! — ръцете на Мат леко трепереха, докато си наливаше питие.

— Ти използваш щипка за банкноти, Мат. Сребърна — добави Куин. — Тази, която Шантел ти е подарила. Цветарят си спомни някои дребни подробности.

— Искаш ли да видиш щипката? — Мат гневно бръкна в джоба си и извади пачка банкноти, прихванати с малка метална щипка, която леко издрънча върху повърхността на масата.

Куин се намръщи и я взе. Беше златна, а не сребърна и върху нея бяха гравирани инициалите на Мат.

— Използвам я от два месеца, ако те интересува. Откакто Мериън ми я подари — той изгълта на един дъх питието си. — Само заради Шантел все още не съм те изхвърлил от дома си.

— Имаш право да опиташ... — Куин остави банкнотите на масата. — Но е по-разумно да не го правиш. Къде беше през уикенда Мат?

— В Ню Йорк! — той изруга и приближи до прозореца. После нервно закрачи из стаята. — В Бруклин. От петък вечерта до неделя следобед. Отидох да се запозная с родителите на Мериън. Мериън Лорънс, двайсет и четиригодишна начална учителка. Двайсет и четири — повтори тихо той и прокара ръка през лицето си. — Запознах се с нея преди три месеца. Тя е с дванайсет години по-млада от мен, умна, непринудена, искрена. Трябваше да се отдръпна. Вместо това, аз се влюбих в нея — Мат гневно стрелна с поглед Куин и запали цигара. — През последните три месеца се чувствах като изправен пред къща с ограда от бодлива тел. Тази млада жена ще се омъжи за мен и аз прекарах уикенда, опитвайки се да обясня на консервативните ѝ и твърде загрижени родители, че не съм някой холивудски плейбой, решил да се възползва от дъщеря им и след това да я зареже. По-лесно щеше да ми е да се изправя на разстрел. — Той нервно смукна от цигарата си. — Виж, Куин, ако не съм бил до Шантел толкова често, колкото е имала нужда от мен, то е защото съм си загубил ума по тази начална учителка. Ето, погледни я! — Мат измъкна една снимка от портфейла си. — Изглежда като ученичка. В продължение на седмици бях като болен. Нервите ми бяха опънати до крайност.

Куин му повярва. Със смесица от облекчение и чувство на безсилие затвори портфейла. Всичко това можеше да бъде лъжа, но влюбеният мъж лесно може да познае кога друг мъж също е влюбен.

— Какво, по дяволите, намира в теб?

Мат нервно се изсмя.

— Смята, че съм страхотен. Знае за хазарта, за всичко и все пак смята, че съм страхотен. Искам да се ожения за нея, преди да се е разколебала.

— Успех!

— Благодаря... — Мат взе портфейла си. Гневът му се бе уталожил. Смущението и нервността също бяха изчезнали. Измъчваше го единствено чувството за вина.

— След като изяснихме този въпрос, ще ме осведомиш ли какво става с Шантел? Онзи тип ѝ е изпратил цветя в Ню Йорк, така ли?

— Точно така.

— И прилича на мен?

— Нямам представа как изглежда.

— Но нали каза...

— Излъгах.

— Винаги си бил проклет негодник — рече без злоба Мат. — Как е тя? Държи ли се?

— Бори се. Ще се почувства по-добре, като разбере, че вече не си сред заподозрените.

— Нека дойда с теб! — той разтърка врата си. — Щях отдавна да ѝ кажа за Мериън, но се чувствах... Предполагам, че се чувствах като идиот. Пред теб стои Мат Бърнс, агент на прочути филмови звезди, влюбен до полуда в жена, която по цял ден помага на децата да си завържат обувките.

С разпусната и все още мокра коса Шантел приближи до ваната за воден масаж, след като бе поплувала в басейна. Водата и физическите упражнения ѝ бяха помогнали да подреди мислите си. Сега искаше единствено да възстанови силите си. Тя включи крана за воден масаж и доволно се отпусна в горещата вода.

Куин щеше скоро да се върне и щяха да изяснят нещата. Трябваше да се съсредоточи върху това, а не върху обстоятелствата, събрали ги заедно. Не върху обстоятелствата, принудили го да излезе тази вечер.

През високите прозорци се процеждаха лъчите на залязващото слънце. Небето бавно потъмняваше от падащия здрач. Движещата се вода постепенно успокояваше скованите ѝ мускули, премахваше напрежението в тялото ѝ.

Беше на крачка от изпълнението на всичките си желания. Само трябваше да се съгласи да се омъжи за Куин. Той я обичаше. Шантел затвори очи при тази мисъл. Обичаше я заради самата нея, а не заради образа, който бе изградила. Никой, освен семейството ѝ, не я приемаше безрезервно заедно с недостатъците ѝ, грешките ѝ,

колебанията ѝ. Куин го бе сторил. Възможно е една жена цял живот да не открие мъжа, който би я обикнал заради нейната душевност.

Единственото нещо, което я спираше да протегне ръка към щастието, бе страхът, че няма да може да даде на любимия си всичко — не би могла да създаде семейство.

Тя искаше деца. Негови деца. Ала какво щеше да стане, ако го разочароваше в това отношение? Ако се наложеше и той да плаща за грешките ѝ? Ако не го обичаше толкова много, би се съгласила да стане негова жена.

Искаше Куин да се върне, да бъде при нея точно сега. Ако сега я прегърнеше, би усетила как би трябвало да му отговори. Шантел затвори очи и потъна по-дълбоко във водата. Когато той се върне при нея, тя ще знае как да постъпи и каквото, и да стори, то ще бъде правилно и за двамата им.

Чу тих звук откъм задната част на помещението. Понадигна се и отметна мократа коса от лицето си.

— Куин? Не казвай нищо... — Шантел затвори очи. — Просто ела при мен.

После чу музиката и сърцето ѝ бясно заблъска в гърдите.

Бяха тихи нежни звуци, подобни на камбанен звън, каквито се чуват само от най-добре изработените музикални кутии. Небето бе вече съвсем тъмно, когато „Лунната соната“ заглуши бълбукащата вода.

— Куин — промълви тя, макар да знаеше, че той не е тук. Ръката ѝ трепереше, когато спря крановете. В настъпилата тишина музикалната кутия продължи да свири. Шантел се подпря на ръце и излезе от ваната.

— Толкова дълго чаках този момент...

Дочула шепота, тя усети, че се задушава. Трябва да дишам, каза си. Ако възнамеряваше да се добере до вратата, трябваше да диша, а вратата беше толкова далеч. Лампите притъмняха и страхът запълзя като мравки по кожата ѝ.

— Толкова си красива... Толкова невероятно красива... Нищо, което съм си представял или създавал, не е било тъй съвършено. Тази вечер най-сетне ще бъдем заедно.

Той беше в сянката до задната врата. Шантел се взря в мрака, но въпреки това не можа да види кой е мъжът.

— Навън има охрана — тя сви юмрук и се постара гласът ѝ да не трепери. — Ще викам!

— Има само един пазач при портата и той е твърде далеч. Трябваше да нараня другите. Когато обичаш, се налага да нараняваш.

Шантел прецени разстоянието до предната врата.

— Как влезе?

— Прехвърлих се през стената при тенис кортовете. Ти не ги използваше. Наблюдавах те.

— Алармената...

— Погрижих се за алармената инсталация. Разбирам от някои неща. Репутацията ми, че проучвам всичко най-подробно, е напълно заслужена — Брустър излезе от сянката. Държеше музикалната кутия.

— Джеймс! — Въздухът бе топъл и влажен, но Шантел потрепери от студ. — Защо правиш това?

— Обичам те... — той приближи. Очите му бяха безизразни, погледът — празен. — Когато образът ти за първи път изплува в съзнанието ми, разбрах, че трябва да те имам. И ето че ти се появи — от плът и кръв. Истинска. Поръчах да направят това за теб — Брустър ѝ подаде кутията, ала тя отстъпи назад. — Не се страхувай от мен, Хейли.

— Джеймс, аз съм Шантел. Шантел!

— О, да, разбира се — усмихна се той и остави кутията на малката масичка до ваната. Романтичната мелодия продължаваше да звучи. — Шантел О'Хърли със съвършеното лице. В продължение на месеци мечтая за теб. Не мога да пиша. Жена ми смята, че съм започнал нова книга и тя е причината за тази агония. Но няма никакви книги. Никога няма да има друга книга. Шантел, ти не запази цветята ми.

— Извинявай... — Куин ще се върне всеки момент, каза си Шантел. Кошмарът ще свърши. Почувства се разголена в банския си костюм и посегна към хавлиената кърпа. Продължителните упражнения бяха направили движенията ѝ овладени и непринудени, макар ударите на сърцето да отекваха в главата ѝ. — Изплаши ме начина, по който ми ги изпрати.

— Не съм искал да те плаша, Хейли...

— Шантел — поправи го тя. В гласа ѝ се долавяше паника. — Аз съм Шантел. Джеймс, смятам, че трябва да отидем в къщата и да

поговорим.

— Шантел? — За миг той изглеждаше озадачен. — Не, не, искам да бъда насаме с теб. Твърде дълго чаках тази вечер. Идеалната нощ с пълна луна. Песента... — Брустър погледна музикалната кутия. — За теб е.

— Защо просто не поговори с мен?

— Ти щеше да ме отблъснеш. Да ме отблъснеш — извиси глас той. — Да не мислиш, че съм глупак? Нали те виждах с всички онези млади мускулести красавци. Но никой от тях не те обича като мен. Подлуди ме, като ме накара да чакам. Ти си обсебена от Брад. Винаги Брад.

— Не съществува никакъв Брад! — изкрещя тя. — Той е измислен герой. Хейли също не съществува. Ти си ги измислил. Те не са истински.

— Ти си истинска. Видях те с него. Наблюдавах те как го гледаш, как му позволяваш да те докосва, когато би трябвало аз да бъда на негово място. Ала аз бях търпелив. Тази нощ... — той започна да приближава към нея. — Чаках тази нощ.

Шантел се втурна към предната врата. Даваше си сметка, че ако го изпревари, има шанс да се спаси. Сграбчи дръжката и я дръпна, но вратата не помръдна.

— Заклучих я отвън — спокойно рече Брустър. — Знаех, че ще се опиташ да избягаш. Знаех, че ще захвърлиш любовта обратно в лицето ми.

Тя рязко се извърна и притисна гръб към вратата.

— Ти не ме обичаш. Объркан си. Аз съм актриса. Не съм твоята Хейли.

Той се сгърчи като от болка и притисна пръсти към очите си.

— Проклето главоболие — промърмори. — Не, недей — предупреди я, когато тя понечи да побегне към задната врата. Препречи ѝ пътя, после отстъпи в сянката и вдигна нещо. — Зная какво трябва да направя. И двамата нямаме изход, Хейли.

— Не съм...

— Твърде късно е — ожесточено рече Брустър. — Твърде късно. Предполагам, че през цялото време съм го знаел. Не можех да понеса това, което ми причини — той притисна пръсти към слепоочията си, а очите му се напълниха със сълзи. — Ала Господ ми е свидетел, не мога

да позволя друг мъж да те има. Ти си моя. Винаги си била единствено моя. Само ако можеше да разбереш...

— Джеймс... — тя се боеше да го докосне, но предпазливо приближи към него. — Моля те, ела в къщата с мен. Аз... Студено ми е — добави бързо. — Мокра съм, трябва да се преоблека. После ще седнем да поговорим.

Той вдигна поглед към нея, но видя единствено онова, което искаше да види.

— Не можеш да ме излъжеш. Аз съм те създал. Ще се опиташ да избягаш. Искаш да ме затворят в лудница. Моят лекар също иска да ме затвори, обаче аз знам какво трябва да направя. За нас двамата. Всичко свършва тук, Хейли.

Брустър вдигна малка туба и Шантел долови миризмата на бензин.

— О, Господи, не!

— Трябваше да умреш в пожар преди време, но тогава не можах да го сторя. Сега трябва да го направя.

Шантел се хвърли към него точно когато той обърна тубата. Тя падна с трясък на пода, плъзна се и бензинът се разля върху дъските. Шантел се опита да мине покрай него. Чу го да ридае, когато я събори на земята и главата ѝ се удари в масата. Сякаш мощни фойерверки избухнаха пред очите ѝ.

— Шантел ще иска да отвори бутилка шампанско.

— Мисля, че всички с удоволствие ще пийнем — рече Мат, щом влязоха в къщата. — Куин, ще се радвам, ако ми позволиш аз да ѝ съобщя.

— Твое право е... — той се озърна в празния коридор. — Имаше пълното право да ме удариш, когато бяхме в дома ти.

— Ти си по-едър от мен — спокойно рече Мат.

— Реагирах твърде бурно, Мат. Не съм свикнал — помисли си как Шантел го чака горе, как би сторил всичко, за да осигури безопасността ѝ. — Нахвърлих се така отгоре ти, защото това бяха най-сигурните улики в цялата бъркотия.

— От думите ти излиза, че според цветаря всичко води към мен.

— Онова, което води към теб, води и към някой друг. Липсва ми обаче най-важната брънка. Нещо съм пропуснал — промърмори Куин. — И то, защото съм прекалено навътре в нещата. Знаеш ли какво гласи първо правило в моята професия? Никога не започвай любовна връзка с клиента.

— Май е малко късно за това.

— Твърде късно. Тя ти има пълно доверие — добави Куин. — Мисля, че трябва да го знаеш. Дори след като ѝ казах всичко, пак застана на твоя страна.

— Невероятна жена — промълви Мат трогнат.

— Тя е най-красивата жена, която съм срещал. Притежава не само физическа, но и душевна красота. Когато я погледнеш, не разбираш колко е почтена, смела и честна. Отне ми доста време, докато проникна под повърхността ѝ и открия истинската жена — той неспокойно разкърши рамене. — Може би, ако притежавах малко от нейната вяра в хората, на които държи, нямаше да стигна до задънена улица.

Мат проследи погледа на Куин към горния етаж. Ако Куин бе реагирал твърде бурно, той пък изобщо не бе реагирал, помисли си. Последните няколко седмици бе така погълнат от собствените си проблеми, че не бе отделил време и внимание на най-близката си приятелка, когато е имала нужда от него. Мат повъртя бутилката в ръцете си. Трябваше да се реваншира и можеше да започне веднага.

— Виж какво, доста се бях разгорещил, но предполагам, че си луд по Шантел, точно както аз съм си изгубил ума по Мериън. На твое място може би щях да постъпя по същия начин.

— Може би... — Куин отново погледна към стълбите. Не му се пиеше шампанско. Искеше единствено да бъде с Шантел. Само двамата. Ала тя трябваше да се види с Мат. Вероятно щеше да почувства облекчение, но дали щеше да изпита чувството на безсилие, което бе обзело него самия... Бяха стигнали толкова далеч, а се оказваше, че отново не знаят нищо. — Искан ми се удуша човека, който ѝ причини всичко това.

— Аз също... — Мат сложи ръка на рамото му. — През последните няколко месеца научих, че любовта може да подлуди всекиго. Също както казва Брустър в онова интервю.

— Кое интервю?

— Във вечерния вестник днес има статия за „Непознати“, в която се говори най-вече за Хейли. Описва я по такъв начин, та ще си помислиш, че е жив човек. Обаче казва нещо, което е самата истина — че когато мъжът обича някоя жена, той я вижда такава, каквато не я вижда никой друг, че без значение какво върши, къде се проваля, тя е центърът на неговата вселена и ръководи живота му просто с това, че съществува. Предполагам, бях доста сантиментално настроен, докато я четох — смутено призна Мат. — Но мисля, че разбирам какво е имал предвид. Той дори веднъж обърка имената на Шантел и Хейли.

— Какво?

— Човек би казал, че репортерът е извлякъл големи дивиденди от това. Споменава, че Шантел сигурно е неотразима в ролята, след като самият автор обърква актрисата с героинята.

— По дяволите! — Куин удари с юмрук близката колона и се втурна нагоре по стълбите — той всъщност си призна днес следобед. Каза ми всичко.

— Какво точно си... — ала Куин беше изчезнал.

Мат сви рамене и се зачуди дали да се обади на Мериън.

— Обади се на пожарникарите! — изкрещя Куин, прескачайки по три стъпала наведнъж. — Къщата при басейна гори. Шантел е там! — Куин беше стигнал вратата, преди Мат да вдигне телефона. — Той я е причакал там...

Шантел тръсна глава, за да проясни мозъка си. Помещението се залюля и тя с мъка се изправи на колене. Първо усети дима, гъст и лютив, също както днес при снимките. Само че това не е специален ефект, напомни си Шантел. Чу пукота на огъня, извърна се и видя, че подът е в пламъци.

Брустър бе блокирал задния изход. Стоеше там като хипнотизиран от огъня, който бързо се разпространяваше. Не се опитваше да излезе. Той щеше да умре тук, той искаше да умре тук. И щеше да я отведе към смъртта заедно със себе си.

Тя се изправи, задави се от дима и трескаво се огледа. Главата ѝ пулсираше, виеше ѝ се свят, но сега не можеше да си позволи лукса да загуби съзнание. Прозорците бяха разположени твърде високо. Нямахше да успее да се измъкне оттам. Предната врата беше барикадирана

отвън. Имаше един-единствен изход. Трябваше да мине покрай Брустър, преди огънят да я лиши от възможността да се спаси.

Шантел се закашля, ала той не я чу. Пламъците, хищно пълзящи по стената, бяха погълнали цялото му внимание. Ставаше все по-горещо, нажеженият въздух трептеше между нея и вратата. Тя бързо грабна хавлиената кърпа и я натопи във ваната. Уви я около лицето си и се озърна за оръжие.

Музикалната кутия бе все още на масата и продължаваше да свири, макар пукотът на огъня да заглушаваше мелодията. Шантел взе кутията и мина зад Брустър. Едва се държеше на краката си.

Той плачеше. Чу риданията му, като вдигна тежката дървена кутия над главата си. Сълзите се стичаха и по нейното лице и замъгляваха очите ѝ. Всичко приличаше толкова много на епизода, който бе разучавала, репетирала, пресъздавала пред камерата...

Хейли, помисли си тя. Димът замъгляваше мозъка ѝ. Това бе хижата в Нова Англия, където се бе усамотила. Тя беше Хейли и носеше нещастие не само на себе си, но и на всички, които я обичаха. Минали грешки, минала любов, минал живот. Ако само не бе дарила любовта и невинността си на Брад... На Дъстин?

Сива пелена се издигна пред очите и Шантел с мъка успя да избистри погледа си. Брад не съществуваше. Само Куин. Куин беше истински и тя беше Шантел. Една О'Хърли. А семейство О'Хърли умееха да се борят за живота си и да оцеляват.

Със сълзящи от дима очи тя стовари кутията върху главата на Брустър.

Когато той се свлече в краката ѝ, Шантел леко се приведе. Бореше се за въздух в изпълненото с дим и пламъци помещение.

Дали го беше убила? Погледна към вратата, чиято рамка вече гореше. Това беше единственият изход. Към спасението. Пристъпи напред, спря, сетне се наведе над Брустър.

Той я обичаше. Луд или не, каквото и да беше направил, бе свързано с нея. По-късно ще разсъждава. Сега обаче не можеше да се спаси, без да се опита да спаси и него.

Тя свали кърпата от лицето си и покри неговото. Таванът зловещо изпука, но Шантел не се осмели да погледне. Не бе в състояние да разсъждава. Бе съсредоточена върху това да оживее.

Пъхна ръце под мишниците му и започна да го влечи към вратата, все по-близо до пламъците.

Губеше борбата. Остана без дъх, докато влечеше безчувственото му тяло. Огънят побеждаваше, приближаваше все повече. Вълните нажежен въздух безмилостно я заливаха и Шантел отчаяно си помисли, че трябваше да намокри още кърпи.

На половин метър от вратата се спъна и падна, замаяна от недостига на кислород. Още малко, рече си и продължи да се влечи по пода заедно с Брустър. О, Господи, още съвсем малко...

Твърде замаяна, за да се изплаши, видя как огромна горяща греда се сгромоляса във ваната.

— Шантел!

Чу вика неясно, започваше да губи съзнание. Успя някак да измине още няколко сантиметра.

Куин разби предната врата и се изправи пред огнена стена. Отново изкрещя, но не чу нищо, освен пукота на огъня. Покривът поддаваше. Той се втурна към задната врата, но горещината го спря. Едва тогава забеляза Шантел или си помисли, че я е видял. Бе се свлякла до стената. Огънят ги разделяше.

Закашля се от дима, който бе погълнал и се втурна да заобиколи постройката, отправяйки молитви към Бога за първи път в живота си.

Тя почти бе успяла. Това беше първата му мисъл, когато я видя, паднала върху Брустър близо до вратата. От тавана се посипаха горящи трески и Куин се хвърли да я закрие с тяло. Парче дърво удари и обгори ръката му, преди да измъкне Шантел на тревата.

— Господи... — промълви Мат, който тъкмо бе дотичал от къщата.

— Брустър е вътре — с мъка успя да прошепне Куин. — Погрижи се за нея.

Горещината отново го блъсна, когато премина през пламтящата рамка на задната врата. Той запълзя по корем и най-сетне успя да достигне китката на Брустър. Ако имаше пулс, не можа да го усети, но го повлече навън. Когато покривът рухна, Куин се претърколи по гръб на тревата до Брустър и с мъка си пое въздух.

— Шантел... — закашля се и изпълзя до нея. Лицето ѝ бе покрито със сажди. Тя отвори очи и в същия миг се чу воя на сирените.

— Куин. Той...

— Измъкнах го. Не говори! — тя започна неудържимо да трепери, макар да бе доста горещо. Куин свали ризата си и я покри. — В шок е — обърна се той към Мат. — Вдишала е прекалено много дим. Трябва да я откараме в болница.

— Казах им да изпратят линейка... — Мат съблече пуловера си и го метна върху ризата на Куин. — Тя ще се оправи. Издръжлива е.

— Да... — Куин подпря главата ѝ в скута си. — Да.

— Той мислеше, че съм Хейли... — Шантел потърси ръката му. Идваше на себе си, после отново губеше съзнание.

— Зная. Мълчи! — Куин хвана ръката ѝ и я стисна. Болката от изгарянията му беше истинска. Шантел беше тук от плът и кръв. И двамата бяха живи.

— За момент... докато бях вътре... аз също мислех, че съм Хейли. Куин, кажи ми коя съм...

— Шантел О'Хърли. Единствената жена, която обичам.

— Благодаря — прошепна тя и загуби съзнание.

Когато най-после му позволиха да я види, Куин не бе спал двайсет и четири часа. Отказа да отиде да се преоблече и дрехите му бяха изцапани със сажди, миришеха на дим. Цяла нощ бе обикалял коридорите и бе подлудил сестрите.

Лекарите го бяха уверили, че Шантел се нуждае единствено от почивка. Бе вдишала твърде много дим и бе в шок, но скоро щеше да се възстанови. Той възнамеряваше да я види и да разговаря с нея, преди да отиде където и да било. А нямаше да отиде никъде без нея.

Призори в деня след пожара действието на успокоителните премина и Шантел се събуди. Лекарят излезе от стаята ѝ и поклати глава. Вдигна поглед към Куин и забеляза превързаната му ръка и обгорените дрехи.

— Вече може да влезете при нея. Ще подготвя документите за изписването ѝ от болницата, но ако имате някакво влияние над нея, трябва да я убедите да остане за наблюдение още един ден.

— Мога да се грижа за нея вкъщи.

Лекарят хвърли изпълнен със съмнение поглед към вратата.

— Може би. Господин Доран?

Куин спря с ръка на бравата.

— Да?

— Тя притежава невероятно силна воля.

— Зная — за първи път от часове Куин се усмихна. Отвори вратата и видя Шантел седнала в леглото да се взира намръщено в огледалото.

— Изглеждам ужасно!

— Красотата е нещо твърде повърхностно — рече той, когато тя свали огледалото и го погледна.

— Това е добре, защото ти изглеждаш по-зле и от мен. О, Куин...

— Шантел разтвори широко ръце. — Ти наистина си тук — прошепна и го притисна в прегръдките си. — Значи всичко е наред, нали? Всичко ще бъде наред.

— Да, всичко свърши. Трябваше да се грижа по-добре за теб.

— Ще ти намаля заплатата.

— По дяволите, Шантел, не се шегувам!

— Ти ми спаси живота — промълви тя и се дръпна назад.

— Като си помисля какво можеше да се случи...

— Не... — Шантел притисна пръсти към устните му. — Не искам да мисля за това. Аз съм жива. Ти също. Само това има значение. Ами... Ами Джеймс?

— Ще оживее — отвърна той на неизречения ѝ въпрос и закрочи из стаята. — Брустър трябва да бъде затворен в лудница, Шантел. Ще се погрижа за това.

— Куин, той беше толкова жалък, толкова объркан. Създал е нещо, което го е обсебило и смазало.

— За малко щеше да те убие.

— Щеше да убие Хейли — поправи го тя. — Мога единствено да го съжалявам.

— Забрави го — рече Куин. Даваше си сметка, че и той трябва да го забрави, за да не трови повече мислите му. — Семейството ти пристига.

— Тук? Всички ли?

— Сестрите ти, родителите ти. Никой не знае как да се свърже с Трейс.

— Куин, не искам да разваля медения месец на Мади. А всички останали...

— Искат да се уверят, че си добре. Нали семейството е за това?

— Да... — Тя отпусна ръце в скута си. — Така е. Куин, ти заслужаваш да имаш семейство. Твое собствено семейство.

Той се извърна към нея, готов да се бори за това, от което имаше нужда.

— Зная какво искам, Шантел.

— Да, предполагам... — беше взела решение, когато бе отворила очи на тревата и бе зърнала лицето му. — Куин, снощи, преди да се случи всичко това, аз те чаках. Знаех, че щом се върнеш и ме притиснеш в прегръдките си, ще разбера кой е правилният избор и за двама ни — тя обходи с поглед стаята, сетне сведе очи към огледалото. Намръщи се и го остави на масичката до себе си. — Не си представях нещата точно така, но много ще ми помогнеш, ако дойдеш тук и ме прегърнеш.

Той седна на леглото и я притисна в обятията си.

— Слушай, трябва да ти кажа нещо. Когато снощи се прибрах и видях къщата при басейна да гори, разбрах, че си вътре, защото сърцето ми спря. Ако те бях загубил, то щеше да спре завинаги.

— Куин... — Шантел вдигна глава и потърси устните му. Страстната му целувка бе отговор на всичките ѝ въпроси. — Искам кратък годеж — усмихна се тя. — Много, много кратък.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.